ماته آئینه

(د افسانو مجموعه)

لائق زاده لائق

لیوني تــه چا وئیل چې ,, ژوندون څۀ دے ،،
پـــه خنـــدا شـو وئیـل ,, مـاتـه آئینه ،، ده

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه

* نوم ـــــ ماته آئینه (افسانې)
* لیکوال ـــــ لائق زاده لائق
* د چاپ کال ـــــ جون ۲۰۰۹ ء
* شمېر ـــــ ۱۰۰۰
* بیعه ـــــ سل روپۍ (۱۰۰)
* ټائټل ـــــ بخش سنز جنګي محله پېښور
* کمپوزر ـــــ ارشاد خان (پښتو اکېډیمي)
* چاپ ځائے ـــــ ضیاء سنز پرنټرز پېښور

خورونکي :- د پښتونخوا د پوهنې دیره پېښور

د ملاوېدو درک

- یونیورسټي بک ایجنسي خیبربازار پېښور ښار
- دانش کتابتون محله ډهکي نعلبندي پېښور
- د پښتو اکېډیمۍ د کتابونو دُکان پېښور یونیورسټي او ددې ترڅنګه د کتابونو هر لوئے دوکان

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما دغه ساندې ساندي فکرونه

دَ

خدائے بخښلي راحت زاخېلي ، خدائے بخښلي مير مهدي شاه مهدي ، خدائے بخښلي قلندر مومند ، خدائے بخښلي امير حمزه خان شنواري ، خدائے بخښلي ارباب رشيد احمد خان د محترم اجمل ختټک ، د محترم ګل افضل خان ، محترمې زيتون بانو او محترمې سلمیٰ شاهين په درنو نومونو چا چې پښتو افسانه د سيالو سياله کړه

او

د نني دور د ښاغليو پروفېسر اسير منګل ، ډاکټر زبير حسرت ، ښاغلي عنايت الله ضياء ، ډاکټر عرفان ختټک او محترمې سيده حسينه ګل په خوږو نومونو چې د افسانې د استاذانو په رنګونو کښې د نوؤ نوؤ لارو لټون کوي۔

په درناوي
لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعزاز

ګرانو مینه والو....

که هر څو زما تعلق د پښتو د مردم خیزې خاورې ,, دره آدم خېل ،، سره دے .خو زما د ژوند زیاته برخه د خپلې خاورې او خپل کور کلي نه لرې په متحده عرب امارات کښې تېره شوې ده .بیا هم د خپل وطن او خپلو خلقو سره مینه هر وخت زما په زړۀ او ذهن کښې ژوندۍ پاتې ده او ژوندۍ به وي.

د شعر و ادب سره زما د ورکوتوالي سره مینه پاتې شوې ده او ....دې مینې ، دې تعلق ....ماته ,,فنکارې،، اوخودله. ما لاشعوري طور ددې صدۍ د لوئے فنکار ,,خیال محمد ،، نه اثر اخستے دے .او بیا چې کله ما د استاد غلام علي زوي ښاغلي ارشد علي په تړون د لائق زاده لائق سره اولیدل... نو داسې احساس راته اوشو لکه چې دوئي زما نه ورک وو .زۀ که هر څو کوشش اوکړم خو د ښاغلي لا ئق زاده لائق د شاعرۍ ، د هغۀ د عاجزۍ ، د هغۀ بې غرضې او د هغۀ بې کچه خلوص احاطه په لفظونو کښې نشم کولے .زۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دوئي غزلې د دوئي سندرې لولم نو داسې ګڼم لکه چې دا هر څۀ ئې هم زما دپاره لیکلي دي۔

د لائق زاده لائق شاعري ددې دور ، ددې وخت مکمله ترجماني کوي او دغه وجه ده چې د ددې فکر په ټوله پښتونخوا څۀ چې په ټوله نړۍ کښې مشهور دے۔

,, ماته آئینه ،، که د افسانو مجموعه ده خو بیا هم په دې باندې د لائق زاده لائق شاعرانه رنګ غالب دے او په دغه شاعرانه او فلسفیانه رنګ کښې هر څوک خپل خپل مخ لیدے شي۔

ما دپاره دا اعزاز بس دے چې زۀ په خپل دوستانو کښې دا ,,لوئے انسان،، هم لرم ۔زما دا دعا ده چې د دوئي دغه ادبي هلې ځلې دې لانورې هم پیاورې شي ۔چې پښتانۀ لیکوال ، پښتانۀ فنکاران ترې استفاده کوي۔زۀ درنه د لائق زاده لائق هم په دې شعر اجازه غواړم چې :-

خیر که زۀ خفه شم خو یاران دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

په مینه او افتخار
محمد عباس خان
شارجه،متحده عرب امارات

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله افسانه

زۀ چې کله کله یوازې ناست یم نو سترګې پټې کړم او د خپلو ناقراره فکرونو په جلب کښې تر ډېره لرې لرې پورې لاړ شم. او بیا زۀ یوې داسې دنیا ته اورسم چرته چې ,,ژوند،، د مینې او سکون سندرې وائي چرته چې د یو بې وسه او بې کسه ,, مینې ،، یوه سلګۍ هم په ټول کائنات کښې زلزلې راولي. چرته چې نۀ څوک د حالاتو او وختونو ,,جبر ،، پېژني او نۀ څوک د ظلم او زیاتي د تصور سره اشنا وي. دلته د فطرت په غېږه کښې ښکلاګانې او ښائستونو یو بل له جوختې غاړې ورکړې وي. دلته د محرومۍ تصور کول هم ډېره لویه ګناه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼلے شي ـ زۀ د یوې ورې ذرې غونډې په دغه ښکلا ګانو کښې اوتر اوتر ګرځم او بیا مې دغه لېوني فکرونه نور هم لرې بوځي دومره لرې چې زۀ د خپل ځان نه هم ورک شم ـ زۀ او زما ځان د یو بل په تکل کښې سرګردانه ګرځو ـ او بیا چې کله زۀ د ,, لاشعور ،، نه د ,, شعور ،، په درشل قدم ږدم نو تیندک وخورم او دغه تیندک سره مې سترګې اوغړېږي شي چې ګېر چاپېره ؤګورم نو هر خوا د ظلم او وحشت لمبې بلې ښکاري ـ

په دغه لمبو کښې د یو بې وسه او ناقراره ژوندون ورې ورې سلګۍ ,, سرېتوب ،، په چپه خوله اوري ـ د حالاتو د جبر د لاسه د مئینانو د ژوبل ژوبل زړونو هره یوه څرېکه زما د زړۀ تل ته رارسي او بیا چې زۀ کله د نیمګړو نیمه خوا ارمانونو په ورانه هدیره کښې ځوړند سر ولاړ ملامته ,, احساس ،، ته وګورم نو د خیالونو او فکرونو لړې مې تار په تار شي ـ زما د ,,امېد ،، آئینه په زمکه راپرېوځي او سره د راپرېوتو ټوټې ټوټې شي ـ

زۀ په دغه ماته ,,آئینه ،، کښې ځان ته وګورم ځان راته ټوټې ټوټې ښکاره شي د خپل ځان نه اویرېږم د هر وېښتۀ نه مې خوله روانه شي زۀ په رپېدونکو لاسونو قلم راواخلم دا هر څۀ ولیکم ـ څوک ورته شاعري وائي او څوک ورله د افسانو نوم ورکړي ـ خو زۀ د شاعرۍ او د افسانه نګارۍ د رموزو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشنا نهٔ یم ـ نهٔ پوهېږم چې د غـه حق مـې ،، لاشعوري طـور ،، تـر کومه حده ادا کړے د ے ـ

دا فېصله به زما لوستونکي او راتلونکي وختونه کـوي زمـا دپـاره دغـه بـس ده چـې د خپلـې مـور ،، پښـتـو ژبـې ،، پـه اوربل کښې مې د یو بل ګـل د ایښـودو هڅـه اوکـړه ـ هـم پـه دې مې احساس او ضمیر دواړه مطمئن دي ـ

چې دا ستا قیصه په شونډو زما راغله
احسـاسـاتـو تـرېنـه جوړه افسانه کړه

په مینه
لائق زاده لائق

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادګیرنه

★★★

ددې افسانو ټول کردارونه فرضي دي که

کوم کردار یا کومه واقعه د چا د کردار یا د

ژوند د ربښتنې واقعې سره مناسبت لري نو

دا به قطعاً یو اتفاق وي ځکه چې لیکوال د

ټولنې خبره کوي د چا د ذات نه.....

لائق زاده لائق

جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترتيب

✵	تندرونه	۱۲
✵	ماته آئينه	۲۰
✵	د شپې سيورے	۲۵
✵	ما معاف کړه	۳۱
✵	شناختي کارډ	۳۷
✵	ټيټې سترګې	۴۱
✵	څادر	۴۵
✵	ليکوال	۵۲
✵	خيالے	۶۵
✵	تهينکس ګاډ	۷۲
✵	اخبار	۷۷
✵	تصوير	۸۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

❋	قتل	۸۸
❋	استاذ ګاډے واپس کړه	۹۴
❋	اوچي اوبنکي	۱۰۰
❋	اخري خط	۱۰۵
❋	انصاف	۱۱۴
❋	په تول پوره	۱۲۰
❋	مور	۱۲۷
❋	د کور غل	۱۳۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـنـدرونـه

د ګـل مرجـانـي پـه سـترګو کښـې نـاقلاره اوښـکې تلـې راتلې . هغې ته نۀ خو د شپې د تورې تیارې احساس ؤ او نۀ د موسم د ناکړدو نه خبر وه . نۀ ئې د اسمان په برېښنا څۀ کار ؤ او نۀ ورسره د ځان فکر ؤ . خو چې کله به ئې په لرې واؤرېنو څوکو د تندر د پرېوتو اواز واؤرېدو نو اسمان تـه بـه ئې د حسرت پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر وکتل او داسې به ئې محسوسه کړه لکه چې دغه تندرونه د هغې په زړۀ پرېوځي.

هغه د خپلې خیمې نه بهر ولاړه وه. کله به چې د اسمان برېښنا دخیمو په کلي خوره شوه نوګل مرجانې ته به خاموشه او خالي کوڅې تر نظره شوې په هر لوري چپه چپیا خوره وه. خود هغې روح ناقلاره ؤ کله به ئې اسمان ته کتل او کله به ئې په لنډ نظر خپلې خیمې ته کتل چې پکښې دلالټین تته رڼا خوره وه

د ګل مرجانې څوارلس کلن زوئے ,, شین ګل ،، د موسم نه بې پرواه په ژور خوب اودۀ ؤ خو د هغې ماشومه لور ,,وړمه،، لا هغسې ویښه وه. ګل مرجانه د څۀ سوچ کولو نه پس په درنو قدمونو خیمې ته راغله په خپلې لور راټیټه شوه او په تندي ئې ښکل کړه خو د ,, وړمې ،، تبې لا اوس هم د کمېدو نوم لا نۀ اخستو. د هغې په سترګو کښې د بې وسۍ اوښکې لړۍ شوې. ځان سره پټه پټۀ وژړېده. هغې خپلې ماشومې لور ته څۀ وئیل غوښتل چې بیا ئې د تندر د راپرېوتو اواز واؤرېدو اوښکې ئې په خپل خیرن شلیدلي پیڅکي اوچې کړې. او بیا د خیمې نه بهر راووته. اسمان ته ئې وکتل او د وریځو زغلېدو سره د هغې فکرونه هم په شا وزغلېدل. هغې ته یاد شول چې ,,سید اغا،، به هغه په ورکوټوالي څومره چیړله او چې کله به ئې ورته د وادۀ خبرې وکړې نو دا به وشرمېده او ورته به ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئيل چې د ,, ماما زويه ،، ما سره دا خبرې مهٔ کوه . د ژوند هېڅ پته نهٔ لګي ،، او بيا هغه ورځ هم راغله چې ګل مرجانه د سيد اغا کور ته په سره ډولۍ کښې راغله . په هغه ورځ ګل مرجانه څومره خوشحاله وه دومره چې هغې ئې تصور هم نهٔ ؤ کړے .

د وادهٔ نه پس به چې اغا سحر وختي دفتر ته لاړو نو ګل مرجانه به ورته تر ماښامه پورې په دروازه کښې ولاړه وه . او چې تر څو به اغا کور تهٔ نهٔ ؤ راغلے . ګل مرجانې به ګوټ اوبهٔ قدرې هم نهٔ څښلې . اغا خو څو ځله پوهه کړه چې ,, لېونۍ زهٔ خو په دفتر کښې ډېر خهٔ وخورم وڅښم تهٔ ولې داسې ځان وږې تږې ساتې ،، ګل مرجانه به ورته په خندا شوه او ورته به ئې وئيل چې ,, د ماما زويه تانه بغېر مې هېڅ شي ته هم زړهٔ نهٔ کېږي اغا به د مينې په ډکو سترګو ګل مرجانې ته وکتل او بيا به دواړه د خندا نه شنه شول .

او بيا چې کله د ګل مرجانې غېږه په شين ګل ډکه شوه نو مينه نوره هم سېوا شوه . ګل مرجانې ته هغه شپه هم ياده شوه چې کله اغا ساه نيولې کور ته راغے او ګل مرجانې ته ئې ووې چې ,, زمونږ په پاکه خاوره استعماري قواؤ قدم ايښے دے . د ترور لورې اوس وطن ته د قربانۍ ضرورت دے . تهٔ راته ووايه چې زهٔ څهٔ وکړم . د ګل مرجانې په سترګو کښې غټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غتې اوښکې راغلې - زړۀ ئې بې اختیاره غوندې ودانګل او په رپېدونکو شونډو ئې اغا ته ووې - د ماما زویه زۀ پښتنه یم زما په رګونو کښې هم د ننګیالي پلار وینه زغلي - په دې جهاد کښې ما د ځان نه بیله مۀ ګڼه - اغا یوه اوږده ساه راښکله لکه چې زړۀ نه ئې ډېر لوئے بوج سپک شوے وي - بیا ئې په خپلو شونډو ژبه راښکله او په ننښتي اواز کښې ئې ووې ,, د ترور لورې ستا جدائي ډېره ګرانه ده ، خو ددې نه بغېر بله لار نشته چې تا او شین ګل نورو مهاجرو سره یو ځائے پاکستان ته لاړ شئ - فکر مۀ کوه زۀ به هم ډېر زر درشم - ډېر زر ،، دا ئې ووې او مخ ئې بل خوا واړولو -

ګل مرجانې ته هغه ورځ هم یاده شوه - چې سید اغا هغه یوې قافلې سره ملګرې کړه - ګل مرجانې مخ په دواړه لاسونو کلک نیولے ؤ او چې کله ئې صبر جوابي شو نو په بق بق وژړېده قافله د کوزې پښتونخوا په لورې روانه وه - سید اغا د لاس په خوزولو هغې ته په مخه ښه وئیل او ګل مرجانې خپل ګران افغانستان ته په اخري نظر کتل او وړو وړو سلګو سره ئې وئیل ,, زما د پلار نیکۀ وطنه په خدائے دې سپارم ،، -

ګل مرجانه خپل زوي شین ګل سره پېښور سره نزدې یو کیمپ ته راغله - د ډېرو منتونو او زارو نه پس ورته یوه خیمه ورکړے شوه او هغې ایله د سکون ساه واخسته - د راشن دپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې روزانه د متعلقه واکمنو ستغې سپورې اوريدې خو په زړۀ ئې زغم تېرولو- د هجرت په څلورمه مياشت ئې لور وشوه . ,,وربمه ،، چې ايله د دريو کالو شوه نو د مور نه ئې د پلار پوښتنې شروع کړې - خو ګل مرجانې به هر ځل هغې له دلاسې ورکولې او د شپې به ئې ورته د اودۀ کېدو نه وړاندې د پلار قيصې کولې - وربمې به د مور په غېږ کښې سر ايښود ے ؤ او د خپل بابا په فکر کښې به اوده شوه -

ګل مرجانې د اسمان په مخ وريځې ځارلې او د ماضې ددغه يادونو په جلب کښې دومره لرې تلې وه چې ځان ترې هم ورک ؤ -د هغې په سپين مخ تودې تودې اوښکې يو بل پسې زغلېدې -چې ناګهانه ئې په اوږه چا لاس کېښودو -هغه وبوربېده او چې په وار خطايي ئې مخ شاته راواړولو نو خوبولے شين ګل ولاړ ؤ - ګل مرجانې زر زر خپلې اوښکې اوچې کړې او په غريو نيولې اواز کښې ئې ووې ,, بچيه تۀ ولې ويښ شوے ئې ،، ,, مورې دا تپوس زۀ تانه کوم چې په دې نيمه شپه کښې تۀ د خيمې نه بهر په اسمانونو کښې څۀ لټوې ،، شين ګل په ژور نظر مور ته وکتل - سيلئ نوره هم سېوا شوه - ګل مرجانې زوي له هيڅ جواب ورنۀ کړو -او په درنو قدمونو د ,,وربمې ،، خواله لاړه -لس کلنې ماشومې ,, وربمې ،، سترګې وغړولې -مور په تندي ښکل کړه او شين ګل پوهه شو چې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې د وږمې د تبې دلاسه سرګردانه ده ـ زر زر ئې خپل څادر راواخستو او چې کله د خیمې نه بهر وتو نو مور د پلو نه راونیوؤ ,, په دې نیمه شپه چرته ځې ،، مور ترې په هیبت پوښتنه وکړه ,, زهٔ ورځم چې د خور دپاره څهٔ دوائي راپیدا کړم ،، شین ګل ساه نیولي ووې ګل مرجانې یو سوړ اسویلے وکړو ـ شین ګل ئې خپلې خوا ته رانزدې کړو ـ او په ژړغوني اواز ئې ووې چې ,, کم عقله په نیمه شپه دوائي چرته ده ،، هغې په یو لنډ نظر وږمې ته وکتل او بیا د یو ساعت دپاره فکر یوړه ـ هغې شین ګل ته د ډېر سوچ نه پس ووې ,, تهٔ د وږمې سره کښېنه زهٔ دا دے راځم ،، شین ګل به څهٔ وئیل چې مور ئې په شغ د خیمې نه ووته او شین ګل غلے ولاړ پاتې شو ـ

د اسمان بریښنا نوره هم سېوا شوه ـ د باران څاڅکي ورو ورو سېوا کېدل او ګل مرجانې د اسمان په بریښنا کښې د خپل نامعلومه منزل لارې لټولې ـ هغه چې کله د مقبرې خوا ته ورسیده نو پښه نیولې شوه ـ هغې داسې محسوسه کړه لکه چې په اوږو باندې ئې یو درونند اسماني بوج راپرېوتے وي ـ ګل مرجانې د اسمان په بریښنا کښې قبرونو ته وکتل ـ هغې ته په قبرونو ولاړې شنې او سپینې جنډې داسې ښکاره شوې لکه چې دې پورې خاندي ـ هغه په یو ځائے اټاله ودریده ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ساعت په لرې غرونو یو بل تندر راپرېوتو او دغه تندر سره چې په قبرونو کومه رڼا خوره شوه نو ګل مرجانې پکښې خپل سید اغا هم ولیدو .چې سپینې جامې ئې اغوستې وې او د خندا نه شین د ګل مرجانې په لور را روان ؤ. د ګل مرجانې په ټول وجود وېښتۀ نېغ ودرېدل .چې کله به اسمان وبرېښېدو نو هغې به سید اغا هم د خندا شین لیدو .او چې کله به تیاره خوره شوه نو سید اغا به په دغه تیارو کښې ورک شو .څۀ ساعت تېر نۀ ؤ چې د لالټېن یوه تته شان رڼا په دغه ځول کښې ښکاره شوه .ګل مرجانه نوره هم خوله خوله شوه .رڼا د هغې خوا ته نزدې راغله .هغه شین ګل ؤ په وارخطایۍ ئې مور ته ووې مورې ! زر واپس شه په وړمې څۀ چل شوے دے.

ګل مرجانې چې یو ځل بیا د مقبرې لور ته وکتل نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې سید اغا د مړو په خندا ګانو کښې ورک شوے وي .په درنو قدمونو خیمې ته راورسیده او بیا چې د لالټېن په تته رڼا کښې په وړمې رانښکته شوه نو وړمې ورو غونډې سترګې وغړولې او دومره قدرې ئې ووې ,,مورې بابا به مې کله راځي ،، هغې ,, وړمه ،، څو څو ځلې ښکل کړه سترګې ئې د اوښکو راډکې شوې او څۀ جواب ته ئې خوله جوړوله چې د خیمې نه بهر ئې د سید اغا خندا واورېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې په وار خطايي کښې شاته وکتل او چې بيا ئې مخ ورمې ته راګرځولو نو د ورمې سترګې وازې پاتې شوې وې .لکه چې د خپل نالیدلي پلار د راتلو لارې ته ګوري.

تــهٔ رانغلـــې زهٔ دا ســـتا پـــه انتظـــار ووم
په ککو کښې مې ارمان شو سترګې سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته آئینه

لکه د نور کله په شان دا هم د لاهور یو عام مازیګر ؤ. تول ښار په لوګو کښې پټ ؤ. ولې د شاهي جومات په لوړو منارو لا اوس هم د شفق رنګونه واضحه ښکاریدل. ددغه رنګونو په سیوري کښې چا په خوند خوند د قرآن پاک تلاوت کولو او څوک د مازیګر د نمانځۀ نه پس د امام صیب خبرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوریدو ته غلي ناست وو. بلخوا جومات سره په ډېره لږه فاصله کښې د ,, شاهي محلې ،، خنداګانې هم واضحه اوریدے شوې.

چې ځنګه ځنګه د ورځې په مخ د تورې شپې تور ځادر خوریدو نو د ګونګروګانو شړنګا سره خنداګانې نورې هم سېوا کېدې. خو دا څۀ نوې خبره نۀ وه. شاهي محلې د ډېرو کلونو راسې د ژوند دا تماشې لیدلې وې.

,, ضمیر ګل ،، به د هغه ورځې نه هر مازیګر په شاهي محلې کښې ځوړند سر روان ؤ. کله نه چې هغه د خپل کلي نه لاهور ته راغلے ؤ. نو د ډېر کوششونو نه پس ورته معمولي غوندې نوکري په لاس ورغلې وه. هغۀ د شاهي محلې نه څو قدمه قبلې اړخ ته یو کوارټر په کرایه نیولے ؤ. دغه کوارټر که هر څو تنګ ؤ خو چې ضمیر ګل به ورته د ماښام په خړه کښې ستړے ستومانه راغے او په کټ کښې به خور وور پرېوتو نو داسې به دمه شو لکه چې د مور غېږه کښې ئې سر ایښودے وي.

ضمیر ګل د شاهي محلې د ,, ادابو ،، نه ښۀ خبر ؤ خو غریبي ئې لویه مجبوري وه. او ددغه مجبورۍ د مخه هغۀ په خپله وړه کمره کښې یو اړخ ته د خپلې ,, مینې ،، عکس لګولے ؤ او بل اړخ ته ئې یوه ,, آئینه ،، لګولې وه چې ضمیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل به ور کښې کله کله د خپلې جل وهلې ځوانۍ ځارنه کوله او چې کله به ئې د زړۀ تارونو د شاهي محلې نغمه وچېړله ـ نو ضمیر ګلا به د خپلې ,,مینې،، عکس ته وکتل ـ خپلې حیا او پښتو به ورله سترګې ښکته کړې او ضمیر ګل به زر غوږونو ته ګوتې یوړې ,,توبه خدایه توبه ،، هغۀ به د ځان سره ووې ـ

دا د هغۀ د کلونو معمول ؤ خو نن د هغۀ زړۀ ډوب ډوب کېدو د خپل کار نه وختي رااووتو او تر ډېره ناوخته پـه شـاهي محله کښې ستړے ستړے ګرځېدو ـ کله بـه د خورو اوربلونو تماشې تـه ودریدو کله بـه ئې د ګونګروګانوشرنګا سره د زړۀ درزا سېوا شوه او کله به ئې د شاهي محلې غټ خیتهو د لالانو ته په ژور نظر لاندې باندې کتل ـ د هغۀ ذهـن تـه بـه ډېر داسې سوالونه راغلل چې د جواب په چل به ئې نۀ پوهېدو ـ

د مانبام تیارې په خورېدو وې او ضمیر ګل ساعت پس خپـل کـوارټر تـه اورسېدو ـ هغۀ پـه مـات زړۀ د کـوارټر دروازه خلاصه کړه ـ او د خور اسمان لاندې پـه کټ کښې داسې خور وور پرېوتو چې پېزار ویستو ته ئې هم خیال نۀ شو ـ پـه اسمان کښې ستورو پټ پټانې شروع کړې وو ـ ضمیر ګل دغـه سـتورو پسې سترګې ګرځولې شپه په غزیدو وه خو ضمیر ګل له بیخي خوب نۀ ورتلو ـ هغۀ بیا بیا اړخونه بدلول ـ د څه ساعت دپاره ئې یو ځل بیا اسمان تـه وکتـل ـ هلتـه وریځې یـو بـل پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زغلېدې اوضمیر ګل داسې محسوسوله لکه چې ټول اسمان په منډو شوے وي . بیا وریځو په دغه منډو کښې یو بل له جوختې غاړې ورکړې او ګټان ګټان د ضمیر ګل د سر دپاسه جرګه جرګه شوې . د هغۀ ساه ډوبه ډوبه شوه . مرۍ ئې ونښته .

,, وریځې ،، د هغۀ په ذهن کښې الول کېدې هغه راپاڅېدو دوه درې ګوته اوبۀ ئې په ډېر زور د مرۍ نه تیرې کړې . او بیا د شپې په توره تیارۀ کښې په درنو قدمونو بهر ووتو . هغۀ ته د کوارټر د بندولو خیال هم رانغے او لږه شیبه پس په داسې حال کښې کوارټر ته واپس راغے چې ,, د زړۀ درزا ،، ئې نوره هم سېوا شوې وه . د هغۀ په هر رګ کښې زلزله وه . د تندي خوله ئې اوچه کړه او بیا نیغ کمرې ته ننوتو هغه په ,,آئینه،، کښې د ځان کتو دپاره لکه بُت اودرېدو خو ,, آئینه،، په مینځ بیله شوه . ضمیر ګل خپل ټوټې ټوټې مخ ته نۀ شو کتلے ساه ئې راماته شوه او په وارخطایۍ ئې ,, عکس ،، ته مخ راواړولو . ,, عکس ،، هم ضمیر ګل سره سترګې ونۀ لګولے شوې او په درز پړ مخې راپرېوتو . ضمیر ګل په درنو قدمونو ,,عکس،، ته نزدې ورغلو . په رپېدونکو لاسونو ئې عکس راپورته کړو او چې کله ئې د عکس سترګو ته وکتل نو د خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ئې بې اختیاره کریکه ووته ځکه چې ,, عکس ،، ټول په وینو کښې لړلے شوے ؤ ۔

چې مې د فکر آئینه ماته شوه
اوس به د ځان تصویر په څۀ کښې ګورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې سیورے

ټوله ورځ واؤرې وریدلې وې خو د اسمان په مخ لااوس هم تورې او ګورې وریځې ګرځیدې راګرځیدې . کله کله به اوښان اوښان یو خوا بل خوا روانې شوې او په مینځ کښې به ئې سپوږمۍ داسې مخ راښکاره کړو لکه د ډیر عمر ستروندہ پښتنه چې د دروازې په چوند کښې مخ راښکاره کړي . شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يخه وه او د سپوږمۍ په تته رڼا کښې ګير چاپېره غرونه داسې ښکارېدل لکه چې د سپينو واؤرو لوئې لوئې بُتان د خاموشۍ په ژبه يو بل ته ډېر څۀ وئيل غواړي. چې شپه په غزيدو شوه نو ورسره نرۍ نرۍ يخه سيلۍ راوالوته. خو ساعت تېر نۀ ؤ چې ددغه سيلۍ رفتار په سپوا کېدو شو او بيا دومره سپوا شوه چې د ځول شکل ئې اختيار کړو. تورو او ګورو وريځو يو بل له نورې هم جوختې غاړې ورکړې. ګېر چاپيره داسې نوره تيارۀ خوره شوه چې د ژمي شپه ترې هم ويريده. او چې کله به سيلۍ د کلي په کورونو کښې چورلک وخوړو نو د تاخونو لوښي به په زمکه داسې راغورزېدل چې اواز به ئې تر لرې لرې پورې اورېدے کېدے شو. د کلي سپو به د اسمان بربښيدو ته ؤغپل خو يخنۍ به ورله زر خولې تپې کړې. کله کله به چرته لرې د ونو د ښاخونو د ماتېدو او د کچه دېوالونو د غورزېدو اواز هم راغے. خو نۀ په ځول او طوفان کښې کمے راتلو او نۀ فطرت د چا د جونګړو په ورانېدو ملاله ؤ. څۀ ساعت پس سيلۍ سره د باران غټ غټ څاڅکي داسې کاږۀ وارۀ راپرېوتل. لکه چې د ډېر زغم او صبر نه پس د يو مئين په مخ ناقراره اوښکې کړېږې ورېږې روانې شي.

په دې ځول او طوفان کښې سياله د ځان نه بې پروا د لوئې مقبرې په بڼ کښې د لوئے چنار ونې لاندې ولاړه وه. سيلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بڼ ټولې ونې ټېل ناټېل کولې او کله کله به ئې د سیالې د مخ نه څادر هم پورته کړو . خو هغې به څادر په سر سم کړو او په توره تیارۀ کښې به ئې تور اسمان ته وکتل . چې کله به د سیلۍ زور سره د بڼ د ونو شور په فضا ګانو کښې خوریدو نو سیالې به داسې محسوسوله لکه چې هغوي هم د چا په بې وسۍ ژړا کوي .

هغې به دغه ژړا اوریده او ورسره به ئې په سپین مخ د حسرت او ارمان اوښکې لړۍ کېدې . چې شپه نوره هم وغزېده نو د مقبرې په مېنځ کښې یوه رڼا ښکاره شوه . سیاله وبوږنېده رڼا ته ئې په غور وکتل . رڼا په دغه ځول او طوفان کښې څۀ ساعت په ځائې ولاړه وه . او بیا د هغې په لور را روانه شوه . په رڼا پسې شاته یو سیورے را روان ؤ . ځول دنیا په مخه اخستې وه . او سیاله دغه سیوري ته فکر وړې وه .

رڼا چې کله د چنار لاندې له راغله نو د سیالې نه په څۀ فاصله باندې ودریده . ولې سیوري لا اوس هم د مقبرې په ونو کښې د سیلۍ په ټال جوټې خوړې . سیالې ساه راښکلې وه . ولې په خپلو وړو سلګو ئې اوس هم لاس نۀ رسېدو . ,, تۀ څوک ئې ،، سیوري پوښتنه وکړه . د سیالې ټول وجود وبوږنیدو . په یخه یخنۍ کښې ئې په تندې توده توده خوله راماته شوه . په رپېدونکو شونډو ئې ووې ,, زۀ ... زۀ سیاله یم د خان بهادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـور ، ، سـیوري یـو اوږده سـاه راښـکله او سـیالۍ د هغـۀ د سـاه ګرمـي محسـوس کـړه . ,, پـه دې ځـول او طوفـان کښـې دلتـه څۀ کوې ، ، سیوري بیا پوښـتنه وکـړه . سیاله ټوله خوله شـوه . بـې اختیـاره ئـې د خـولې نـه وختـل ,, زۀ پـه ... زۀ پـه خپـل ګـل باچـا پسې راغلې یم ، ، څوک ګل باچا ... د چا ګل باچا ، ، د سیوري په لهجه کښې تجسس ؤ . وار خطائي وه .

سیالۍ نۀ غوښتل چې وړاندې څۀ ووائي څو ناقراره سلګو ئې د زړۀ خبره خولې ته راوسته هغې پـه غـور سیوري تـه وکتل او بیا ئې ټوله قیصه بیان کړه . هغه قیصه ، کومې چې د سیالۍ ژوند ناقراره کړے ؤ . او ځان ورتـه مجرم ښکارېدو . د هغه ګل باچا قیصه څوک چې په سیالۍ مئین ؤ . خو غریب ؤ او ځکه نو چې کله د خان بهادر خان زلمے زوئے د هغې د مینې پـه دنیا شکمن شو نو د داسې ځول او طوفـان پـه شـپه ئـې پـه چـاړو ټوټې ټوټې کـړے ؤ . او د هغـۀ لاش ئـې بیـا د کلـي لـوئے نهـر تـه اچولے ؤ . خو د قاتل پته ئې ځکـه نـه وه لګېـدلې چې د کلـي پـه تاڼـه کښـې د هغـۀ د بـوډا او غریـب پـلار د خبرې اورېـدو دپـاره هېڅوک هم نۀ وو. دا راز صرف او صرف سیالۍ ته معلوم ؤ . خو غږ ئې ځکه نۀ شو کولے چې په کور کلي کښې ئې د پلار نیکۀ په لمن داغ لګېدو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګل باچا د مرګ نه پس به چې کله هم د ځول او طوفان شپه وه نو سیاله به مقبرې ته راتله او ترنیمو نیمو شپو به د لوئې چنار د ونې لاندې ولاړه وه .او د خپل ارمان په مزار به ئې اوښکې تویولې .سیالې چې د ګل باچا د اخري سلګو قیصه کوله نو پخپله هم سلګو نیولې وه .خو چې زړۀ ئې راډک شو نو بق بق په ژړا شوه .د هغې ژړا سره اسمان ډېر زیات وربرېښېدو او د سیالې سترګې د سیورې په مخ پرېوتې .د هغه ګرېوان شلېدلے ؤ .د هغه سر سرتور ؤ او د ږیرې ویښتۀ ئې ګډ وډ ؤ .په یو لاس کښې ئې رنړا نیولې وه او په بل لاس ئې خپلې اوښکې اوچولې.

د سیالې خوله وازه پاتې شوه .بیا ئې په وار خطایۍ ووې .,,بابا تۀ خو هم ژاړې ولې ،، سیورې به لاځۀ جواب ورکولو چې ځول او طوفان نور هم سېوا شو .ورسره د باران کړې وړې شیبې هم راغلې .په مقبره کښې د ونو د څانګو د ماتیدو او دمړو د خنداګانو اوازونه سېوا کېدل.رنړا د سیالې د مخ نه ورو ورو په بیرته روانه شوه .او هغې رنړا پسې روان سیورے هم ولیدو .د هغې ټول وجود د ویرې نه خوله خوله ؤ او ذهن ته ئې ډېر سوالونه راتلل.رنړا چې کله د قبرونو مینځ ته ورسیده نو د څۀ ساعت د بلیدو نه پس مړه شوه .د مړو خنداګانې نورې هم سېوا شوې او بیا چې سبا شو نو د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو د برچم ,, شمالے کاکا ،، د خپـل ځـواني مـرګ زوئـے ,, ګـل باچا ،، د قبر سر ته مړ بیا موندو .

پــه سلګو کښې هم اظهار کولے نشي
لویه خدایه څوک مجبوره پېدا نکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما معاف کړه

,, ما خو په څو ځله قسم وکړو ماريې زۀ ...زۀ په ډېرو زيارتونو وګرځېدم .ډېرې توبې مې وويستې ولې زړۀ بادشاه دے ځکه نو مانه هر وخت ,,تا ،، غواړي .تا ماريې صرف او صرف تا...زۀ نۀ پوهېږم چې تا نه څنګه زړۀ صبر کړم اخر څنګه ؟...تۀ چې ماته په چپله خوله داسې خوارۀ خوارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورې نو لېونۍ زړۀ مې ډېر څۀ غواړي ...ولې زۀ هېڅ نۀ شم کولې . . .زما معصوم ارمان دا کله مني چې زما او ستا تر مېنځه ډېره لويه فاصله ده تا په نازونو کښې سترګې غړولې دي او زه په غمونو کښې رالوئې شوې يم ...زۀ خو د خاؤرو د داسې کچه کور اوسېدونکې يم کوم کور چې په ټول عمر کښې د خوشحالۍ خوب هم نۀ دې ليدلې ...منم چې زۀ تا له محلونه نۀ شم جوړولې ...ولې د زړۀ په محل کښې مې د ډېرې مودې راسې ساتلې ئې ...زما په هره ساه کښې او زما د وينې په هره قطره کښې ستا مقدس ارمان خوندي دې ...مارېې ما که خدائې پاک ته په سلګو سلګو ژړلي دي نو زما هرې سلګۍ او هرې اوښکې ترې نه ستا سوال کړې دې . . .د خپلې هرې خوشحالۍ په بدل کښې د خپلې هر تمنا او هر خواهش په بدل کښې خو مارېې ته خاموشه ولې ئې ؟ څۀ خو ووايه کنه ...دا خاموشي ...دا خاموشي خو ما خوري ... څۀ خو ووايه کنه اې بس دمره چې يو ځل راته ,, خپل ،، ووايه ...بيا مې هېر کړه .د همېشه دپاره ... زۀ درته منت کوم .مارېې منت درته کوم ...تۀ ... تۀ ګورې نه ؟... د حالاتو او وختونو سېورې مونږ پسې دي ...زۀ وېرېږم ... زۀ ... زما په وجود خو ...زما په وجود خو توده توده خوله راماته شوه ...ماته الله هو ووايه ...ما اودۀ کړه مارېې ما اودۀ کړه تۀ ...تۀ زما په سينه سر کېږده ...او ...او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دغه شان چې ماله خوب راشي چې زۀ اودۀ شم ماريې چې زۀ اودۀ شم ،،.

هغۀ سترګې پټې کړې او د ماريې تصوير ئې سينې پورې جوخت کړو. د هغۀ وړو وړو سلګو هغه دخيال په نيلي سور کړو. او د حسرتونو او ارمانونو په جلب کښې ئې ډېر لرې بوتلو. ډيوه لااوس هم د هغۀ سرته بليده. باران کم شوے ؤ خو چې کله کله به شيبه تيزه شوه. هغۀ به داسې محسوسه کړه لکه چې په کوټه څوک منډې وهي د هغۀ ټول وجود به په رپېدو شو او د ماريې تصوير ئې سينې سره نور هم جوخت کړو.

,, ماريه ،، د هغۀ د ډېرې مودې راسې خوښه وه ولې نن ئې په زړۀ بې اختياره راوربدلې وه. هغۀ ته د سپوږمۍ په رڼا کښې د ماريې خبرې رايادې شوې. هغۀ په دغه شپه هم ډېر ژړلي وو. ولې ماريې ته پته نۀ وه بيا ورته د هغې ټول خطونه رایاد شول چې پکښې مينه وه او د مينې غوښتنه وه. هغۀ بې اختياره اسويلي کول چې ناګهانه چا دروازه وټکوله. هغۀ سترګې وغړولې ډيوه ئې راواخسته او په درنو قدمونو دروازې له ورغے. د هغۀ په مخ اوښکې روانې وې دروازه بيا بيا وهلے کېده اوچې کله هغۀ دروازه خلاصه کړه نو هلته څوک هم نۀ وو. د شپې په توره تيارۀ کښې د باران شېبو يو بل پورې خنداکوله. هغه د څۀ ساعت دپاره په دروازه کښې شکمن شانتې ولاړ ؤ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډیوې په تته رڼا کښې ئې اخوا دېخوا کتل. بیا ئې دروازه بنده کړه او لا کمرې ته رارسېدلے نهٔ ؤ چې دروازه بیا ووهلے شوه خو دا ځل ورسره د مارېې اواز هم ملګرے ؤ . ,,شابه دروازه بیرته کړه تړوله لونده شومه ،، د هغهٔ د پښو نه لکه چې زمکه تختیدلې وې. د کمرې په مینځ کښې اتاله ودریدو اواز بیا راغے ,, هسې دې دومره یادولم شابه دروازه بېرته کړه،، هغهٔ د مارېې اواز اورېدو ولې نهٔ پوهېدو چې څهٔ وکړي. په زړهٔ کښې ئې ډېرې وسوسې تلې راتلې. د دروازې درزېدل ورو ورو سېوا کېدل او ورسره د مارېې د ژړا اواز هم راتلو.

هغهٔ یو ځل بیا ډیوه راواخسته د باران شېبې ښې تیزې شوې وې. او بیا چې څنګه هغهٔ دروازه بیرته کړه نو چا ورله په مخ یوه درنه څپېړه ورکړه او دغه څپېړې سره اسمان وبرېښېدو. هغهٔ په دغه رڼا کښې په خپله دروازه کښې یو سپورے ولیدو چې په بق بق خاندي. د هغهٔ وجود وبُوږنېدو. دروازه ئې په درز بنده کړه او چې کمرې ته رانن‌وتو نو ډیوه ئې ایله په تاخ کښې اېښودې وه چې په کټ کښې خور وور راپرېوتو. د هغهٔ په مخ توده توده خوله راماته شوه. تول ساه شو. د هغهٔ د سترګو وړاندې هاغه سپورې چورلکونه خوړل. هغهٔ د دروازې نه بهر اوس هم د مارېې خنداګانې اورېدې. په رپېدونکو لاسونو ئې د مارېې تصویر یو ځل بیا سینې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوخت کړو ـ ,, زۀ ویریږم ـ ـ لېونۍ ما اودۀ کړه ـ ـ ـ ما اودۀ کړه ،، هغۀ دومره قدر اووې او بیا ئې سترګې پټې کړې او هله ئې سترګې وغړېدې چې دروازه چا بیا وټکوله ـ هغۀ یو نظر بهر وکتل باران ودرېدلے ؤ شپه تېره شوې وه او توده غرمه وه ـ هغه په ډېره مشکله د کټ نه راپاڅېدو ـ سترغلي ئې پړسېدلي وو او سترګې ئې تر اوسه سرې وې ـ هغه په راکښلو قدمونو دروازې ته ورغے او چې دروازه ئې بېرته کړه نو مخامخ ډاکي ولاړ ؤ ـ هغۀ له ئې یو خط ورکړو او په شغ لاړو ـ

هغۀ لفافې ته وکتل زړۀ ئې اختیاره ودانګل د شپې ټول واقعات ئې ذهن ته راغلل په رپېدونکو لاسونو ئې د مارېې رالېږلے خط پرانستو ـ هغې د نورو ډېرو خبرو نه علاوه په واضحه ټکو کښې لیکلي وو چې ,, ما معاف کړه ـ ـ ـ ،، د ,,معاف،، ټکي سره په هغۀ سر وچورلېدو او ځان ورته د هاغه سوال ګرې په شان ښکاره شو ځوک په ټوله ورځ د ښار په بازارونو کښې ګرځي او هر چا ته لاس نیسي ولې هر شتۀ من او په کور پوره سړے ورته په ډېر نفرت او سپکاوي سره وائي ,,معاف کړه ،، د هغۀ په مخ ناقراره اوښکې په یو بل پسې زغلېدې د ماضي هر یو یاد ورته نیمګړے خوب ښکارېدو هغه کمرې ته دننه راغے د مارېې تصویر ئې راواخستو ، د حسرت او ارمان په ډکو سترګو ئې ورته وکتل ـ هغۀ داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

محسوسه کړه لکه چې د ماریې تصویر هم د هغۀ غریبۍ پورې خاندي او ورته وائي چې :-

پیوند د شال او شړۍ نۀ شي
پۀ ربړا ورځې باندې مۀ وینه خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شناختي کارډ

د شپې په توره تيارۀ او چُپه چپيا کښې د حادثې اواز تر لرې لرې پورې اوېد ے شو ے ؤ ـ او د خواؤ شا د نزدې کلو خلقو د حادثې ځائے ته رامنډې وهلې ـ ,, کرمے ،، ورومبے سړے ؤ چې دغه ځائے ته راورسيدو ـ هغۀ په بس کښې د مړو او ژوبلو کسانو اندازه نۀ شوه کولے ـ خو د ژوبلو کسانو زبير کي ، د زنانۀ ژړا او د ماشومانو چغې ئې اوريدې ـ هغۀ يو نظر اسمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته وکتل چې ورباندې د تورو او ګورو وریځو داسې تور ځادر خو ؤ چې نۀ خو ورکښې د ستورو څۀ نخښې لیدے شوې او نۀ ترې د سپوږمۍ رڼا سترګې ښکاره کولے شوې ـ بیا ئې د خپلې بیټرۍ پۀ رڼا د یو پړق دپاره ژوبل کسانو ته وکتل ـ د حادثې د زپلو کسانو په زړونو کښې دغه پړق د امېد ډیوې بلې کړې خو کرمي بیا بیټري بله نۀ کړه او په توره تیارۀ کښې ئې ځان ژوبل کسانو ته ورسولو هغه یو یو کس ته ورنزدې کېدو او خپل رپیدونکي لاسونه به ئې د هغۀ په جېبونو تپول ـ خو چې کله به ژوبل کس زبیرګے اوکړو نو زر به ئې ترې لاسونه راښکل ـ

او بیا هغه ,, یو داسې ژوبل کس ، ، ته نزدې ورغے چې ډېر دروند زبیرګے ئې کولو ـ کرمي یوه اوږده ساه راښکه او په اطمینان سره ئې ورله په جیبونو لاسونه ووهل څۀ کاغذونه ئې ترې راویستل خو دا پوهه نۀ شو چې دا روپۍ دي او که نور څۀ کاغذونه ... او بیا ... په دغه توره تیارۀ کښې د هغۀ ددغه ژوبل سړي په لاس ګړۍ ته پام شو چې ورکښې د ,, ژوند رفتار ، ، ځلا کوله ـ کرمي لاس ور اوږد کړو او ګړۍ ئې ترې جیب ته کړه ـ

کرمي به لا نور کسان لټول چې د لرې نه ئې رڼاګانې ولیدې چې د حادثې لورې ته را روانې وې ـ هغۀ زر په دغه تیارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کبنبې یو اړخ ته شو او چې بیا د کلو خلق د ژوبل کسانو د امداد دپاره رارسېدل نو کرمې ځان خپل کورته رسولے ؤ.

هغه د پنجو په سر خپل کټ له ورغے. په کور کبنې چپه چپیا وه. هغهٔ ګړۍ په لاس کړه او په کټ کبنې ئې پښې وغزولې اړخونه ئې بدلول رابدلول او په زړهٔ کبنې ئې د ګړۍ د قیمت په حقله اندازې لګولې. یوه منصوبه به ئې جوړه کړه زر به ئې هغه ورانه کړه. او بیا به ئې په بله منصوبه سوچونه شروع کړل. په دغه ذهنې کشمکش کبنې د کرمې سترګې ورغلې.

چې کله د سحر رڼا لګېده نو مور ئې مانځهٔ له پاڅېدلې وه. هغې په خوب اودهٔ کرمي ته په ژور نظر وکتل او چې بیا ئې د هغهٔ په لاس ګړۍ ته پام شو نو زړهٔ ئې بې اختیاره ودانګل. هغه په چاقو قدمونو د کرمي خوا له ورغله او هغه ئې خوب نه راویښ کړو. کرمي په خوبولو سترګو مور ته په غصه وکتل او ورته ئې ووې ,, څهٔ چل دے ،، مور ترې نه په وار خطایۍ تپوس وکړو چې ,, دا ګړۍ چرته وه؟ ،، کرمي ورته سمدستي جواب ورکړو ,,... دا ... دا خو زما د یو ملګري ده ،، مور ئې زوئے ته په غور وکتل په اُوچو شونډو ئې ژبه راښکله او ورته ئې ووې ,, هلکه بهانې مهٔ جوړوه. سمه خبره وکړه دا ګړۍ چرته وه. کرمے د مور په دوباره پوښتنه لږ وُیریدو او مور ته ئې ووې ,,دا ...خو ما اخستې ده د بر کلي د اول خان نه ،، مور ئې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سواليه نظر کرمي ته اوکتل ـ اوئې وئيل ,, په سترګو ړوندې شې دا خو دې د پلار ګړۍ ده ،، د کرمي د سر نه لکه چې شنۀ لوخړه ختلې وي ـ د هغۀ د سترګو نه سمدستي خوب وتښتېدو ـ په مرۍ کښې ئې لاړې اوچې شوې ـ مور ته ئې برند برند وکتل او په رپېدونکو لاسونو ئې جېب ته لاس کړو ـ چې د جېب نه ئې کاغذونه راوويستل او ورته ئې وکتل نو وړومبې نظر ئې د خپل پلار په شناختي کارډ پريوتو چې په سرو وينو لړلے وو ـ

چې خپل ,, ارمان ،، په وينو سور وينمه
پـــه خپـلـو سترګو مې باور نۀ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټیټې سترګې

د مور د مرګ نه پس به ماشومه ,, ناز پري ،، د مشر خان په کور کښې یو خوا ته غلې ناسته وه ـ که ,, غټې بي بي ،، به ورته د څۀ کار ووئیل نو هغې به په چپه خوله کار وکړو ـ او بیا به یو خوا ته یوازې کښېناسته ـ خو وخت سره سره هغې د غه د ژوند غم له په خپله سینه کښې ځائے ورکړو او د خپلې مور په رنګ ئې د ,, نائیکانو ،، خدمت ته ملا وتړله ـ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا چې څو کاله پس د هغې د معصومیت سره ,, ځوانۍ ،، مستي شروع کړه نو د هغې په سور سپین مخ د رنګونو پټ پټاڼي سپوا کېدل . په زړو او خیرنو جامو کښې به پرې هم د چا دا ګمان نۀ راتلو چې ګڼي ,, نازپرې ،، ددې کور نوکره ده . د مشر خان لوڼه به د نازپرې ښائست ته تېنګېدے نۀ شوې ځکه نو په وړه وړه خبره به ئې تنګوله . خو نازپرې دغه ,,نازونو ،، ته ځان نیولے ؤ . ځکه چې د خدائے پاک په لویه دنیا کښې د هغې د ډاډ ځائے هم دغه کور ؤ .

یوه ورځ چې ,, غټه بي بي ،، د خپل کشرې ورور وادۀ له بر کندي ته لاړه نو نازپرې ئې کور کښې پاتې کړه . خو دا څۀ نوې خبره نۀ وه ځکه چې د غټې بي بي په هغې اعتماد ؤ . ,,نازپرې ،، چې د کور کارونه راغونډول نو بیا د پاسه غرمه وه . هغې د خپلې خوښې هغه جامې راواخستې کومې چې ئې درې کاله وړاندې ورکوټې اختر له جوړې کړې وې . هغې یو نظر دغه جامو ته اوکتل د ځان سره مسکې شوه او بیا د ماسپښین د مانځۀ د تیارۍ دپاره غسل خانې ته ننوته . هغې په خپل بدن په خوند خوند اوبۀ اچولې او ورسره وسره ئې په شونډو کښې یوه داسې سندره الول کېده چې هغه پرې پخپله هم نۀ پوهېده . دا غالباً د هغې د مایوسۍ اظهار ؤ چې کله کله به د لاشعور نه تر شعور پورې رارسیدو او بیا به د شونډو په سرونو کښې ورکېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې سترګې پټې وې چې دغه ساعت د غسل خانې دروازه په درز خلاصه شوه .د ناز پرې سترګې بقې او خوله وازه پاتې شوه. مخامخ مشر خان ولاړ ؤ. هغې که هر څو د ځان را انغاړلو کوشش کولو خو د مشر خان د سترګو پردې شليدلې وې .د غسل خانې ور يو ځل بيا پورې شو او دا ځل چې خلاصيدو نو ناز پرې ترې کوزې سترګې راووته .هغې په خپله بې وسه ورځ ډيرې اوښکې توې کړې. ذهن ته ئې ډيرې خبرې راغلې خو د هر سوچ او هر فکر انجام د هغې د رسوايۍ نه سيوا بل هيڅ هم نهٔ ؤ.

ددې واقعې نه پس به ,,نازپرې،، په کور کښې خاموشه خاموشه ناسته وه. ,, غټې بي بي ،، ترې څو ځله پوښتنه هم وکړه خو هر ځل د هغې په مخ تودې تودې اوښکې يو بل پسې وزغليدې او خاموشه پاتې شوه .څو ورځې پس چې کله مشر خان د کلي د ,,جرګې،، نه واپس کور ته راتلو نو د خپل کور نه ,,قبلې اړخ،، ته ئې د جوارو په پټي کښې خپل نوکر ,, تور ګل ،، سره د چا پټې پټې خبرې واؤريدې. مشر خان دغه خبرو ته پښه نيولے شو د هغهٔ ذهن ته ډير څهٔ راغلل. غاړه ئې تازه کړه او چې کله ئې د جوارو پټي ته د ننوتو اراده کوله نو جوار ورقيدل.... د خان تلوسه نوره هم سيوا شوه او بيا ساعت تېر نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤ چې د هغـهٔ پېغلـه لـور د جـوارو د پټـي نـه راووتـه او کـوزې سترګې په شغ کور ته ننوته.

کـــه دې ســترګې د شعـور کلـه بینا کړي
د خپل ذات په آئینه کښې به ,, ځان ،، وینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څــادر

هغــه د څـۀ ســاعت دپــاره ځوړنــد ســر ولاړ ؤ او د سـوچونو پـه لـوئے دریـاب کښـې ئـې غـوپې وهلـې .بيـا ئـې سـر راپورته کړو .يو نظر ئې د خپل کچه او خاؤرين کور ,,برګو،، ته وکتل چې جولاګانو ورکښې جالې جوړې کړې وې .بيا ئې خپلو لاسـونو وکتـل کـوم چـې داسـې چـاؤدلي وو لکـه چـې چـا پـه تيـرۀ چاړۀ غوځ کړي وي .د هغۀ د لاسونو رنګ که هر څو سُور سـپين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ۀ ـ ولې ,,جاولو،، ښځې تور کړے ۀ ـ د هغۀ سترګو کښې يو ځو اوښکو يو بل له غاړې ورکړې خو هغۀ دا فېصله ونۀ کړے شوه چې دا د خوشحالۍ اوښکې دي او که د خپلې بې وسه ورځ اظهار دے ـ

د هغۀ بوډۍ مور چې د کلونو راسې د تې بي مريضه وه د تولې شپې د ټوخېدو نه پس ايله اوس غلې شوې وه ـ پېغله خور ئې د سحر رڼا لګېدو سره ,,چينې،، ته اوبو له تلې وه ـ هغه څۀ فکر يوړو بيا ئې د خپلې بوډۍ مور په مخ سترګې ښخې کړې چې وربانديې وخت د تول ژوند ناکردې بې ترتيبه ليکلې وې ـ د هغې سترګې پټې وې او د سپينو وېښتو نه ئې شليدلے تور سرپيچک يو طرف ته خوئېدلے ۀ هغۀ په دوېم نظر په خپلې مور بانديې خورې برېستنې ته وکتل ـ چې دومره خيرنه شوې وه چې د ,,رنګ،، ئې هډو پته نۀ لګېده ولې مور ئې پرې اوس هم مئينه وه ځکه چې دا د هغې د وادۀ نخښه وه ـ

هغۀ يو ډېر اوږد اسوېلے وکړو ـ او د خپل کور هغه الماري له ورغے کومې چې لاتر اوسه پورې ,,ور،، نۀ ۀ ليدلے ـ هغۀ د الماري په بره تاخ کښې پروت قرآن شريف را اوچت کړو هغه قرآن شريف چې د ,,تبرک،، دپاره د دوي په کور کښې پروت ۀ ـ ولې د کلونو تېرېدو باوجود لا اوسه چا پرانستے هم نۀ ۀ ـ هغۀ يو ساعت قرآن شريف خپلو سترګو پورې کلک نيولے ۀ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ئې د هغې د لاندې پرتې څو روپۍ راواخستې . په ژور نظر ئې روپو ته وکتل . وښکي ئې تښتېدل ځان سره ئې ووې ,, نن نه صبا له که خېر وي، ، هغه روپۍ یو ځل بیا د قرآن شریف لاندې کېښودې او ځان سره ئې غلي غوندې وخندل .

د هغۀ نوم ,, کشمال خان ، ، ؤ . ولې غریبۍ کشمالے کړے ؤ . د لوئے کلي نه لرې په یوه بانډه کښې وسیدو . په ټوله بانډه کښې لس پنځلس کورونه او یو جومات ؤ او هم دغه د کشمالي دنیا وه . د هغۀ پلار به کلي ته روزانه د لرګو ګېډے راوړو . او د هغې په پېسو به ئې ,,کډه ، ، ساتله . د پلار د مرګ نه پس چې کشمالي په ورمبي ځل تبر په اوږه کړو نو مور ئې ورته بې اختیاره په ژړا شوه . او سینې ته ئې راجوخت کړو . د هغۀ په نازکو اوسرو سپینو لاسونو کښې تبر کله ښۀ ښکارېدو خو غریبۍ ورسره هم دغه ,, ښۀ ، ، کولے شو . ځکه نو ورو ورو عادت شو او بیا ئې دغه معمول ؤ چې سحر وختي به ئې د لرګو ګېډے په شا کړو کلي ته به راغے او چې کله به لرګي خرڅ شول نو څۀ به ئې د مور دوائي شوه او څۀ ,,چائې ګوړه، ، .

هغۀ به دا هر څۀ د خپل خېرن او شیلدلي څادر په پڅکي پورې وتړل او کور ته به ستړے ستړے روان شو . چې کله د کلي د لوئے سکول خوا ته ورسېدو نو د څۀ ساعت دپاره به اودرېدو . هر ماشوم ته به ئې په زیر زیر کتل . او چې د سکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومانو به په اوچت اواز د قرآن پاک تلاوت کولو نو کشمالے به ورته ځوړند سر ولاړ ؤ .په مخ به ئې غتې غتې اوښکې راتلې او هر یو ټکے به ئې د زړهٔ تل ته کوزیدو .هغهٔ به هر ځل ځان سره وئیل چې ,, دا ځل به کهٔ خیر وي د جومات د مولوي صیب نه سبق شروع کوم ،، خو غریبۍ مسلمانۍ ته نهٔ پرېښودو.

د لوئے سکول نه وړاندې د بسونو او ټانګو اډه وه چې ورته بالکل مخامخ د ټوکو یو غټ دوکان ؤ .په دغه دوکان کښې به هره ورځ ټوکي خرڅېدل .کشمالے به کله کله د دغه ټوکو د رنګونو تماشې ته پښه نیولے شو .خو چې کله به ئې خپلې خیرې لمنې ته وکتل نو په اوچو شونډو به ئې ژبه راښکله او د هاغه ځائے نه به چاق چاق روان شو .ولې د څو میاشتو راسې به کشمالے دغه دوکان ته هره ورځ ودرېدو .لږ ساعت نه ډېر ساعت .هغهٔ به په دوکان کښې مخامخ یو ځوړند څادر ته کتل او د دغه څادر د هر تار په هر یو رنګ کښې به ورته خپله پېغله خور ,, ګل جانه ،، ښکارېده .

هغهٔ به په خیال او تصور کښې دغه څادر ګل جانې ته په سر کړو .ورته به ئې په غور وکتل .په سترګو کښې به ئې د خوشحالۍ اوښکې لاړې راغلې .هغه به ئې په تندي ښکل کړه . سینې ته به ئې راجوخته کړه او ورته به ئې ووې چې ,, ګل جانې زهٔ نن ډېر خوشحاله ،، خو هره ورځ به د لارو بسونو هارنونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي د فکرونو دغه رنګینه سلسله شلوله. هغۀ ځان سره دا کلکه فېصله کړې وه چې هم دا ځادر به خپلې خور له یوه ورځ خا مخا اخلي. ځکه نو د ځو میاشتو راسې به ئې هره ورځ د لرګو د پېسو نه څو روپۍ بچت کولې او غلې غونډې به ئې د قرآن پاک د سپوري لاندې کېښودې. هغۀ دوه درې ځله ګل جانې ته ذکر هم کړے ؤ خو ګل جانه به ورته د خندا شنه شوه او ورته به ئې وئیل چې ,,لالا تا دې خدائے لري زما د سر ځادر خو تۀ ئې،، کشمالے به د خپلې خور په دې خبرو ډېر خوشحالېدو. نن چې کله ګل جانه سحر وختي اوبو له لاړه. نو د کشمالي دغه د مودو ارمان راؤپاریدو. خو ځان سره ئې ووې ,,نن نه سبا له کخېر وي،،.

د خیالونو د ګرداب نه د راوتو نه پس هغۀ ګېډے په شا کړو او کلي ته راغے. نن د هغۀ ګېډے ګران خرڅ شو ځکه نو مور له ئې دوائي هم واخسته او ځان ته ئې د دوؤ روپو کباب هم واخستل. کباب د هغۀ ډېر خوښ وو. خو د غریبۍ پرې مړه ګېډه هم سود نۀ وه. نن چې هغه کلي ته راغلو نو د ټوکو لوئے دوکان ته په ډېر اعتماد سره اودرېدو ځادر ته ئې لاندې باندې وکتل ولې لاس ئې ورنزدې نۀ کړۀ ځکه چې جیب ئې خالي وو.

کشمالي ټوله شپه د خوشحالۍ نه پۀ وینښه تېره کړه. کله به ئې وئیل چې هسې نه ګل جانه په دغه ځادر کښې د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي ـ کله به ئې سوچ کولو چې هسې نه چې څوک ئې رانه رشته وغواړي ـ ګل جانه د ورور د احساساتو نه خبر وه ځکه نو ورسره ویښه ناسته وه ـ کشمالي ورته څو څو ځله ووې چې ,, جینۍ اوده شه ،، خو هغې به ورته ووې چې ,,ماله خوب نۀ راځي ،، اخر شپه صبا شوه کشمالي نن خپلې هاغه جامې واغوستې کومې چې ئې پینځۀ کاله وړاندې غټ اختر له جوړې کړې وې خو په هر ورکوټي او لوئے اختر کښې د اغوستو باوجود لااوس هم نوې وې ـ د پلاسټکو هغه بوټان ئې په پښو کړل په کومو پورې چې ورله خور په ډېره مینه رنګا رنګ ټوټې کلکې کړې وې ـ په وېښتو کښې ئې ډېره موده پس ګومنز ووهله ـ نن هغه لړکي نۀ راؤړل ځکه نو چاق چاق روان شو ـ په لاره چې به ورله څوک هم مخې له ورغلل نو کشمالي به ورته د څۀ تپوس نه بغېر ووئیل چې ,, کلي کښې مې څۀ کار دے ،، چې څو قدمه به لاړو نو رو غوندې به ئې په جېب لاس ووهلو او دا تسلي به ئې وکړه چې د قرآن پاک د سپوري نه را اخستې روپۍ لااوس هم د هغۀ په جېب کښې دي ـ

چې کلي ته راؤرسېدو نو نېغ د ټوکو لوئے دوکان ته ورغے او د څۀ تپوس نه بغېر په ړومبي ځل څادر ته نزدې ودرېدو ـ څادر ئې په ګوتو کښې واړولو را واړولو ـ د هغۀ په سختو او چاؤدلو ګوتو هغه څادر نور هم نرم لګېدو ـ دوکاندار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي ته لاندي باندي وکتل خو د هغهٔ په مخ د اعتماد په وجه غلے پاتې شو .,, دا په څو روپۍ دے؟ ،، کشمالي غلي غوندي ووې .,, په دولس سوه ،، دوکاندار خبره په لنډو کړه او د کشمالي د سر نه لکه چې شنه لوخړه ختلې وي .هغهٔ چرته په عمر کښې هم دا سوچ نهٔ وُ کړے چې د څادر قیمت دولس سوه روپۍ هم کېدے شي .

د کشمالي په سترګو تیارهٔ خوره وه .د دوکان نه یوې ډډې ته کښېناستو او خپل جیب ئې راؤسپړدو .هغهٔ په رپېدونکو لاسونو د خپلو پینځو میاشتو جمع کړې روپۍ شمارلې .دوه درې ځله ترې شمېر هم خطا شو خو بیا ئې حوصله وکړه او چې ټولې روپۍ ئې شمار کړې نو ایله پنځهٔ سوه او درې اویا اوختې .

د هغهٔ په تندي خوله راماته شوه .او مرۍ ئې ونښته . بیا ئې زړهٔ ته راغلل چې ,, زهٔ به خپل ګېډے دې دوکاندار سره ټیکه کړم او په څو ورځو کښې به ورته د ګل جانې د څادر قیمت پوره کړم ،، دغه وخت هغهٔ ته د خپلې بوډۍ مور علاج او د خیټې غوښتنې بیخي هیرې وې .هغه راپاڅېدو خو دا ځل ئې داسې محسوسه کړه لکه چې د ټولې دنیا بوج هم د هغهٔ په سر وي .دوکان ته ورغے خو هلته څادر نهٔ ښکاریدو .په هغهٔ سر وچورلیدو او د خولې نه ئې بې اختیاره وختل ,,.... آغه....

(c) ketabton.com: The Digital Library

آغه څادر؟...... ،، دوکاندر به څهٔ وئيل غوښتل چې د موټر هارن د کشمالي پام سړک طرف ته راؤګرځولو د دوکان مخې ته ولاړ موټر کښې يوه ديسي ميم صيبه ناسته وه. د هغې په مخ باندې د ميک اپ ,, پيخې ،، واضحه ښکاريدې. د هغې سر سرتور ؤ ځکه نو کشمالي د حيا نه ښکته وکتهٔ او چې په دوېم نظر ئې ميم صيبې ته کتل نو د هغې هم هاغه څادر په سر ؤ . د هغهٔ په ذهن کښې د ګل جانې خيال په تيزئ سره چورلک وخوړو. زر ئې مخ دوکاندار ته راواړولو. ,, د .... داسې بل څادر شته.... ،، ,, ولې نشته خو په نغدو ،، دوکاندار د هغهٔ په لاس کښې پنځهٔ سوه او درې اويا روپئ ليدلې وې د کشمالي په سترګو کښې منت او بې وسئ غاړې وکړې خو دوکاندر هغهٔ ته هډو ونهٔ کتل . هغهٔ د خپل ضمير سره خپله غريبه ورځ زړله او په درنو قدمونو د لوئې دوکان نه روان شو. هغه د فکرونو يوې داسې چپې په مخه کړے ؤ چې نهٔ ورته د ګاډو د شور احساس ؤ او نهٔ د کلي د خلقو. د هغهٔ زړهٔ راډک شوے ؤ. خو ژړلے ئې نهٔ شو . نن هغه د کلي د لوئې سکول په خوا کښې هډو پښه نيولے نهٔ شو . د قرآن پاک اياتونه هغهٔ واؤريدل خو په وړومبي ځل ئې د زړهٔ تل ته کوز نهٔ شول . د هغهٔ ذهن ته ډېر داسې سوالونه راتلل چې تر اوسه ئې په هغې سوچ کول کفر ګڼلے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ به کله پورته اسمان ته اوکتل او کله به ئې لکه د لېونو د ځان سره خبرې شروع کړې . د هغهٔ مرۍ اوچه وه او چې کله به ورته د خپلې خور خیال لکه د دېوال مخې ته اودرېدو نو هغهٔ به یوه کریکه اووهله . د کلي خلقو د کشمالي دغه لېونتوب ته کتل خو چاته هم دا معلومه نهٔ وه چې د هغهٔ دننه انسان ټوټې ټوټې شوے دے . او چې کله هغه د بازار د یوې غاړې نه بلې ته منډه وهله نو بیا د یو موټر د لاندې راپرېوتے ؤ . د کلي خلقو رامنډې کړې . د کشمالي په مخ تودې تودې وینې راماتې وې . هغه په خپل لاس کښې لا اوس هم هاغه روپۍ کلکې نیولې وې . د کومو په لوئے ډاډ چې هغه د خپلې خور د څادر د اخستو دپاره بازار ته راغلے ؤ . د موټر نه دوه کسان وارخطا راکوز شول . د هغوي د مخ رنګونه تختیدلي وو . په دغه دوؤ کسانو کښې یوه هاغه میم صیب هم وه د چا په سر چې کشمالي د خپلې خور ,,ارمان،، لیدلے ؤ .

میم صیب چې د خلقو په ګڼه ګوڼه کښې کشمالي ته اوکتل نو خوله ئې وازه پاتې شوه . د هغې د مخ نه رنګونه په تیزۍ سره والوتل . هغې د کشمالي په مخ د وینو سیلاب نشو لیدے . په رپیدونکو لاسو نو ئې د سر نه څادر راکوز کړو او چې کله ئې د هغهٔ په مخ اچولو نو د کشمالي په سترګو کښې سلګۍ سلګۍ ارمان یو ځل بیا مسکے شو . خو هغهٔ د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جذبو اظهار نهٔ شو کولے ـ هغه خپل هاغه رپېدونکے لاس مېم صېب ته ور اوږد کړو۔ په کوم کښې هغهٔ لا اوس هم هاغه پنځهٔ سوه او درې اویا روپۍ کلکې نیولې وې... د کلي خلقو یو بل ته په سوالیه نظرونو کتل... او... د کشمالي لاس هم هاغسې عزېدلے پاتې شو... هغه یو دوه ځله اوږده ساه راښکه او بیا ئې توده وینه په سر ېدو شوه۔

ساعت پس چې کله د کلي خلقو د کشمالي مړے د هغهٔ کور ته وړلو نو په دغه خلقو کښې هاغه مېم صېب هم ځوړند سر روانه وه ـ بل خوا ,, ګل جانه ،، لا اوس هم د خپل کور قبلې اړخ ته د لوئے ګټ په سر ناسته د خپل لالا په انتظار وه ـ هغې چې د خپل کلي په لور دغه روانه ګڼه ګوڼه اولیده... نو زړهٔ ئې اودرزېدو ـ ذهن ته ئې ډېرې وسوسې راغلې... هغې په خپلې مور پسې دننه کوټې ته منډې کړې ـ مور ئې تو خي په سر را اخستې وه... او چې کله ورته ګل جانې خبره اوکړه ـ خو د هغې په مرۍ کښې لاړې اونختې ـ ساه ئې راماته شوه ـ

هغه لا د مور خوا کښې ناسته وه چې د ګڼو کسانو خبرې ئې واؤرېدې ـ هغې په وار خطایۍ د کوټې نه باهر رامنډه کړه ـ هغې یو ځل د خلقو خاموشۍ ته اوکتل او بیا ئې په کټ غوړېدلي ,, ښادر ،، ته اوکتل ـ څو لحظې لکه د بُت خاموشه ولاړه وه ـ ـ او چې بیا ئې په رپېدونکو لاسونو د کټ نه ښادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابنکلو نو د خپل لالا په وینې وینې مخ ئې سترګې اولګېدې ـ هغې بې اختیاره چغې کړې ... „ دا چا ؟لالا... دا ولې؟ ،، هغې په دواړه لاسه خپل مخ وهلو ...وېښتهٔ ئې شوکول ـ خو د هغې د دلاسې دپاره څوک هم نهٔ وو ـ څوک هم نه ـ
او چې کله په ژړا ژړا د هغې مرۍ اونختته نو لکه د لېونو په خپل ورور راپرېوته او چې په سلګو سلګو ئې د خپل لالا مخ ته په غور اُوکتل ـ نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې هغه ورته په مسکا کښې وائي „ زما لېونۍ ...زما ګل جانې ... مهٔ ژاړه ...تهٔ ولې خفه کېږې ...تهٔ اوګوره کنه ... „ ما ... ما ...خو درله داد ے „ څادر ،، راؤړے د ے ،، ـ

چې خندا ئې پرې تر مرګه پیرزو نشي
د غریب سړي „ لوئے جرم ،، غریبي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوال

هغهٔ په یو داسې ماحول کښې سترګې غړولې وې چرته
چې د ,,پښتون کلتور ،، روایات لااوس هم ټول ژوندي وو -
ګودرونه اباد وو اخترونه لاګرم وو او د کلي په کوڅو کښې به لا
اوس پټ پناهې او چندروګانې کېدې -په حجرو کښې به د شپې
تر ناوخته پورې د ستار د ترنګ او د منګي د ټنګ سره لااوس
هم ټپې او چاربیتې وئیلے کېدې -او که چرې به حجرې ته کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر راننوتو نو په هر لور به خاموشي خوره شوه ـ د چیلم لوګي به په برګو کښې ورک شول او د ستار اواز به ورو ورو غلے شو ـ زلمو به د مشر خبرو ته غوږ نیولے ؤ او تر هاغې به ئې څۀ نۀ وئیل تر څو به چې مشر واپس نۀ ؤ تلے.

د کلي پیغلو به کله کله په ګودر مازیګر ګرم کړو او په خندا خندا به ئې یو بل ښۀ په اوبو وویشتل ـ خو چې کله به د ماښام په تروږمۍ کښې د غه پیغلې لوندې خوشتې کورونو ته راغلې نو نۀ خو به ورته مور پلار څۀ وئیل او نۀ به ورته زلمو ورورنو غاښونه چیچل ـ ځکه چې دا د دغه کلي ,,روایات،، وو.

قبلې اړخ ته د کلي لوئے ډاګ ؤ ـ چرته به چې هر مازیګر زلمو کبډي کوله ـ د دې لوبې تماشې ته به د کلي ماشومان هم ناست وو او بوډاګان هم ـ فرق صرف دومره ؤ چې ماشومانو به د ,,سبا،، انتظار کولو او مشرانو به ,, پرون،، پسې منګلې مروړلې ـ کله کله به د کلي ځنې ماشومانو اتڼ واچولو په ګډا ګډا به دغه لوئے ډاګ ته راغلل ـ لوبه به ودریده ـ ځوانان به هم په اتڼ کښې شریک شول بوډاګانو نه به د عمر احساس لرې لاړو او ټول به دغه اتڼ ته د خندا نه شنۀ پراتۀ وو ـ د کلي پیغلې او مشرانې زنانه به هم د دې اتڼ تماشې ته راووتې ـ

ژوند کښې مسته سادګي وه ـ په ټول کلي کښې پنځۀ شپږ کورونه پاخۀ وو ولې د دغه پخو او کچه کورونو تر مېنځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,فاصله،، نۀ وه او ټول خلق به په ښۀ او بده کښې یو بل سره اوږه په اوږه ولاړ وو.

هغۀ په کچه خاؤرین کور کښې سترګې وغړولې. د خړپوسو او ماشوم والي نه پس چې هغۀ څنګه د پوهې او شعور په درشل قدم کېښودو نو وخت سره سره د کلي روایات او اقدار هم بدلیدل. کور په کور د اوبو نلکې لګېدې او ګودرونه شاړیدل. بیټکونه جوړېدل او حجرې ورانېدې. کشران هوښیاریدل او مشران په معاشره بوج ګڼلے کېدل. ولې هغۀ د دغه بدلون نه بې پروا ؤ د هغۀ په ذهن کښې د ماضي ښکلاګانې او د ماشوم ولي یادونه ټول محفوظ وو. او چې کله ئې دغه یادونه د لفظونه په چوکاټ کښې ځائے کړل نو هر چا ورته ,,لیکوال،، ووې. د فطرت د ښکلاګانو اولسي لیکوال... د هغۀ دغه اولسي رنګ په هر چا ښۀ لګېدو ځکه نو په لږ وخت کښې ډېرو خلقو وپېژندو.

په دغه ډېرو خلقو کښې یوه ,, روبي ،، هم وه. چې د لیکوال د ښځې خپلوانه وه. ځکه نو هغه به اکثر ,, روبي،، کره ښار ته تلو. هغې به هر ځل لیکوال ته په ډېره مینه ,, هرکله راشه،، ووې. لیکوال به ورته خپله نوې لیکنه واؤروله. هغې به داد ورکړو او لیکوال ته به ډاډ ملاؤ شو. داسې ډېر وختونه تېر شول او بیا یوه ورځ لیکوال د خپل کلي په ساده حسن یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم ولیکلو ـ داسې نظم چې لیکوال ئې پخپله په بیا بیا لوستو نه مړېدو ـ هغه په دې سوچ ډېر خوشحاله ؤ چې کله دا نظم په مشاعره کښې واؤروي نو څومره داد به واخلي ـ

بیا ئې زړۀ ته راغلل چې دا نظم اول ,, روبي ،، ته اورول پکار دي ـ ځکه نو د څۀ سوچ نه بغېر ښار ته روان شو ـ چې کله د ,, روبي ،، کور ته ورسېدو نو په ورومبي ځل پښه نیولے شو ـ زړۀ ئې بې واره غوندې ودانګل ، خو پوهه نۀ شو چې څنګه ئې دروازه بیرته کړه نو روبي د خندا نه شنه شوه ,, ماوئیل تاسو به نن خامخا راځئ ... دا ... دا زما زړۀ وئیل او خبر ئې لیکوال صېب ... زړۀ چرې هم دروغ نۀ وائي ،، هغې دا هر څۀ په یوه ساه ووې او لیکوال لاساه نۀ وه اخستې چې ,, روبي ،، په منډه منډه اخبار په لاس راغله ـ ,, دا اوګورئ لیکوال صېب زۀ د تیرې یوې اوونې نه ستاسو لیکلې دا افسانه بیا بیا ګورم ،، ـ

د لیکوال په مخ د خوا اعتمادۍ اثار نور هم واضحه شول ـ هغۀ د روبي د لاس نه اخبار واخستو ډېر ساعت ئې خپلې افسانې او عکس ته کتل او چې سر ئې راپورته کړو نو روبي لاهغسې د خندا نه شنه ولاړه وه ـ د هغې ورې سترګې نورې هم ورې شوې وې ـ او په غنم رنګي مخ ئې حیا او ښکلا داسې چورلکونه خوړل چې لیکوال ئې په خپل ګرداب کښې ښکیل کړو ـ د هغۀ د زړۀ درزا په ورومبي ځل دومره سېوا شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه خو هغۀ خپلو دغه احساساتو له نوم نۀ شو ورکولے - ,,روبي،، ښکته کتل او لیکوال د هغې د مخ په غوریدلي کتاب کښې د خپل ژوند فالونه کتل - هغۀ په دغه ټول لټون کښې د خپل ځان نه ورک ورک واپس کور ته روان وو او هله ورته د ,, ځان ،، احساس وشو چې د ښار په لوئے بازار کښې ورته چا اواز وکړو چې ,, لیکوال صیب غاړې ته شه شاته دې ټرک را روان دے ،،.

د لیکوال د حساس ذهن دپاره دا معمولي واقعه نۀ وه - ,, روبي ،، د هغۀ زړۀ ته داسې راننوتې وه چې هغۀ ته د خپل زړۀ درزا ښکاریده - هغه به ټوله ټوله ورځ یوازې ناست ؤ - ځان سره به ئې ژړل ولې د ,, روبي ،، نوم اخستل د هغۀ دپاره ګران وو - د لیکوال په دې ناڅاپه خاموشی د هغۀ ښځه هم څو څو ځله شکمنه شوه - خو هر ځل ئې زړۀ له په ,, دروغه ،، دلاسه ورکړه کلونه تیریدل او د روبي مینه د لیکوال په زړۀ کښې نوره هم سیوا کیده -

او بیا یوه ورځ لیکوال ... د خپل فراق او نا قرارۍ په لمبو کښې ژوندي ساتلي ټول لیکونه راغونډ کړل او په دې خیال ,, روبي ،، کره لاړو چې هغې ته د خپلې لیونۍ ,, مینې ،، قیصه په تفصیل سره بیان کړي چې څنګه ورسیدو نو د روبي په لیدو ئې داسې محسوسه کړه لکه چې هغه هم ددۀ په انتظار وه - دا ځل ئې ورله د معمول خلاف په خپل لاس چائې هم پخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي ـ د روبي مور هغې ته څو ځله ووې چې ,, په کور کښې نوکرانې شته نو ته ولې ځان له تکليف ورکوې، ، ـ خو هغې ضد کولو او مور ئې زړه نۀ شو ماتولے ـ

ليکوال لاد چايو نه دوه ګوټه نۀ وو اخستي چې روبي ورته ووې ـ ,, تاسو چائې وڅښئ بيا درسره زما څو ذاتي خبرې دي، ، ـ دا ئې ووې او څۀ کار پسې لاړه ـ د ليکوال په مرۍ کښې چائې غوټه شوې د هغۀ د زړۀ درزا سېوا شوه ـ هغه د روبي ,,ذاتي ، ، خبرو اورېدو ته ډېر لېواله ؤ ـ هغۀ ډېر کوشش وکړو ولې چائې ئې ونۀ څښلې شوې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې روبي راغله او هغۀ ته مخامخ کښېناسته ـ د ليکوال رنګ وتښتېدو ـ د هغۀ د وجود هر رګ ټوپونه وهل ـ څۀ ساعت روبي ښکته کتل او غلې ناسته وه ـ ليکوال د هغې د خاموشۍ نه ډېر مطلبونه اخستل ځکه نو رېږدونکي وښکي ئې بيا بيا تښتېدل راتښتېدل ـ زۀ ستاسو د ليک قدر کوم ـ روبې ورو غوندې ووې ليکوال هېڅ ونۀ وئيل صرف سر ئې وخوزولو او يو نظر ئې په خپل لاس کښې د ليکونو مجموعې ته وکتل ـ روبي مخ بلخوا واړولو او وې وئيل ,, تاسو ډېر ليکل کوئ ، ، ډېره پوهه لرئ علم لرئ خو په يوه خبره مو هډو سوچ نۀ دے کړے ، ، د ليکوال په مخ ډېر سوالونه راغلل ـ هغۀ روبي ته په غور اوکتل ,, تاسو دا سوچ نۀ دے کړے چې که چرې يو سړے خپلو ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو او ښځې له دومره لويه دوکه ورکولې شي نو د هغۀ په مينه يقين لرل بې وقوفي ده او که نا؟ ،، دا ئې ووې او په شغ د کمرې نه ووته.

د ليکوال د ټول وجود نه لکه چې ساه وتې وي. د هغۀ نه خپل ليکونه خوارۀ وارۀ په زمکه پرېوتل. خو په رپېدونکو لاسونو ئې بيا راغونډ کړل. د هغۀ مرۍ وچه وه او چې راپاڅېدو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د کمرې ټول ديوالونه چاپېره چورلي. په راښکلو قدمونو د ,, روبي ،، د کوره راووتو هغۀ د خپل ژوند د ټولو نه لويه بازي بائيللې وه. ځان ورته مجرم مجرم ښکاريدو. د خپل ځان مجرم... د خپلې ښځې مجرم او د خپلو وړو وړو بچو مجرم. چې کله کلي ته ورسېدو نو د خپل کور دروازه ئې په درز بيرته کړه او په وړومبي ځل ئې دا محسوسه کړه چې د خپل کور ديوالونه هغه خوري. نېغ خپلې کمرې ته ورغے. په کټ کښې خو اور پرېوتو او په چغو چغو په ژړا شو. چې کله ئې لږه ساه واخسته نو ګېر چاپېره کمرې ته ئې وکتل. هلته کاغذونه ګډ وډ پراتۀ وو. صندوقونه تس نس کړے شوي وو او ټولې جامې جوړې خورې ورې پرتې وې. د هغۀ په خپلو سترګو باور نۀ راتلو. په وار خطايۍ د کټ نه راپاڅېدو څو ځله ئې سترګې ومږلې. مخامخ په ميز د روبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصوير پروت ؤ ـ هغۀ په تندۍ دغه تصوير را اوچت کړو ـ نو ورسره ئې د خپلې ښځې ليک هم لاس ته راغے ـ

,, تاته دې روبي مبارک شي ـ ما ستا هر څۀ ولوستل د وضاحت کولو هيڅ ضرورت نشته ځکه چې ما ډېر صبر کړے دے زۀ خپلو بچو سره ستا کور پرېږدم چرته ځم ؟ دا ماته هم پته نشته خو تۀ ... تۀ زمونږ دلتهون کوشش مۀ کوه ، ، ـ

ليکوال دا هر څۀ څو څو ځله ولوستل ـ د ,, روبي ، ، تصوير ته ئې کتل او بيا لکه د ليونو د خپلې کمرې نه راووتو په کور کښې چپه چپيا وه ـ هغۀ يو خوا بل خوا منډې وهلې خپلو بچو او ښځې ته ئې اوازونه کول خو هلته څوک هم نۀ وو ـ هغۀ په رپېدونکو لاسونو خپل ټول ليکونه راغونډ کړل او څۀ ساعت پس شعرونه سوزېدل ،افسانې لمبه کېدې ، تکلونه لوخړه کېدل ، نظمونه ايره کېدل او ليکوال ورته د خندا شين ؤ ـ کله به ئې ,, روبي ، ، يادوله ـ کله خپله ماشومه لور ,, خوږه ، ، او کله به ئې خپلې ښځې ته نعرې وهلې ـ هغه په داسې حال کښې د کوره راووتو چې ګرېوان ئې شلېدلے ؤ وېښتۀ ئې ګډ وډ وو او د کلي په هره کوڅه کښې ئې په چغو چغو ژړل ـ هغه پښې ابله پښې هر طرف ته منډې وهلې خو چا ورله هم دلاسه نۀ ورکوله ځکه چې که دا کلے هر څو هم هاغه ؤ ـ ولې اوس ئې ,, اقدار ، ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ,, روایات ،، بدل وو ـ دلته ځان ځاني وه او هر سړے د ځان په غم اخته ؤ ـ

ځو میاشتې خو د کلي خلقو لیکوال ببر سر او شلېدلے ګرېوان یو خوا بل خوا ولیدو ـ ولې بیا ئې هېڅ پته ونۀ لګیده چې چرته لاړو ـ اوس چې کله د ځوارلسمې سپوږمۍ وي نو د کلي قبلې اړخ ته د غرۀ د سر نه د هغۀ د ټپو او چاربیتو اواز صفا اورېدے شي او چې کله ځول او طوفان وي نو د کلي خلق په لارو کوڅو کښې د هغۀ خندا ګانې اوري ـ مشران وائي چې لیکوال د کلي په هر کور او هره کوڅۀ کښې موجود دے خو چاته ځان نۀ ښائي ـ

چې د مینې د لمبو په اور کښې سوزي
هاغه روح به تر ابده په سلګو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیالے

هغوي دواړه د ورکوتوالي ملګري وو. د کلي لارې کوڅې د هغوي د پټ پټانو د هغوي د چندروګانو او نورو معصومو جذباتو ګواه وې. او چې د کومې ورځې نه د مينې احساس د هغوي لاشعور نه شعور ته راغلے ؤ. نو يو بل ئې خوښ شوي وو. ولې د دواړو تر مېنځه ډېره فاصله وه. ګلالۍ د ,, خان ګل کاکا ،، لور وه او ,, شېر ګل ،، د هغوي د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيدائشي نوکر ؤ . پيدائشي ځکه چې د هغۀ پلار نيکۀ هم ددې کور نمک خوارۀ پاتې شوي وو .

ګلالۍ د دولت په فاصلو عقيده نۀ لرله ځکه نو څو څو ځله ئې شېر ګل ته د خپلې مينې اظهار کړے ؤ . ولې شېر ګل دومره همت نۀ شو کولے . د خان ګل کاکا په زړۀ د لور دا عادتونه جوړ نۀ وو خو غږ ئې ځکه نۀ شو کولے چې ګلالۍ نيازبينه وه او د هغې زړۀ ماتول ورته ګران ښکارېدل . چې ايله پېغله شوه نو خپل ورارۀ سره ئې د ژوند په زندان کښې ښکېل کړه . هغې ډېر وژړل ولې اخر ئې د ,, پښتو ،، په کرښه سر کېښودو . خو د وادۀ نه پس هغې د سکون ساه چرې هم وانخسته . د هغې خاوند د پلار ايکې يو زوئے ؤ ځکه نو چا ورته ,, ښۀ خبره ،، هم نۀ شوه کولے . هغه به تولـه تولـه شپه يارانو سره بهر ګرځېدو . او ګلالۍ به د شېر ګل په غم کښې اوښکې تويولې . بلخوا د ګلالۍ د وادۀ نه پس د شېر ګل مزه هم ورو ورو کمېده . هر وخت به په سوچونو کښې ډوب ناست ؤ . ولې دا احساس ئې چا له هم نۀ ورکولو چې ګني هغۀ ته د ګلالۍ نه بغېر دا هر څۀ نيمګړي ښکاري .

د وادۀ نه يو کال پس د ګلالۍ خاوند امريکې ته په سېل لاړو او ګلالۍ پلار کره راغله . کله کله به ئې شېر ګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وليدو ـ دواړو به يو بل ته وکتل او د يو بل په مجبورۍ به ئې د صبر ساه رابنکه.

او بيا يوه ورځ چې د ګلالۍ د کور ټول خلق د محمد خان د زوئے وادۀ له بر کندي ته لاړل نو په خوشي کور کښې د ګلالۍ جذبات راؤلړزيدل ـ د هغې په زړۀ کښې ناقراري غورځنګونه شروع کړل ـ اخر صبر نۀ شوه ـ د لوئې دروازې نه ئې سر رابنکاره کړو او په حجره کښې ځوړند سر ناست شېر ګل ته ئې اواز کړو ـ د شېر ګل دپاره دا د نۀ منلو خبره وه ځکه نو زړۀ ئې درز اوخوړو ـ د کټ نه راپاڅېدو خو بيا اتاله ودرېدو ـ دې فکر يوړو چې ورشي او که نا ـ خو چې ګلالۍ بيا اواز کړو نو ـ ـ شېر ګل نزدې ورغے ـ هغې ته ورته کور ته د دننه راتلو اشاره وکړه ـ ـ ـ او بيا لږ ساعت پس دواړه په خوشې کمره کښې يو بل ته مخامخ ناست وو ـ د ګلالۍ زړۀ بې اختياره درزېدو ـ هغې يوه خبره کوله او د شېر ګل په مخ د وار خطايۍ رنګونو نور څۀ وئيل ـ

د څۀ ساعت دپاره خاموشي وه ـ بيا ګلالۍ په رپېدونکو شونډو ووې ,, ماته وګوره زۀ جينۍ يم او هغه هم يوه پښتنه جينۍ بيا هم زۀ هر څۀ کولے شم او تۀ خو زلمے ئې تکړه ئې نو ولې دې رنګ داسې زيړ تښتېدلے دے شېر ګله د زلمو سره بزدلي خوند نۀ کوي ،، هغې د شېر ګل په سترګو کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتو کوشش وکړو ـ خو شېر ګل ترې سترګې بلخوا واړولې ـ ,,
زۀ ستا په جذباتو پوهېږم ګلالۍ ... خو ،، د هغۀ خبره په مرۍ
کښې ونښته ـ او ګلالۍ د هغۀ په مخ د مجبورۍ رنګونو ته
وکتل ـ ,,خبر دے تۀ هېڅ مۀ کوه دا ټول کار به زۀ وکړم ،، تۀ بۀ
بېګا ته د کوټې نه بهر څملې دا زما حکم دے ،، ګلالۍ دومره
قدرې ووې او په څۀ کار پسې پاڅېده ـ

د شېر ګل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ هغه د خان
کاکا په نمک رالوئے شوے ؤ ـ څکه نو چرې ئې هم داسې نۀ شو
کولے چې د پلار نیکۀ د کلونو په خدمت باندې اور پورې کړي ـ
هغه په دې هم پوهېدو چې که چرې خان کاکا په دې هر څۀ خبر
شو نو هغه به یوه لحظه هم ژوندے پرې نۀ ږدي ـ هغه هېڅ
فېصله نۀ شوه کولے ـ د کور نه بهر راووتو ـ په حجره کښې ئې
چیلم دوه درې ځله ډک کړو خو هېڅ خوند ئې ورنۀ کړو ـ کله به
ئې وئیل چې ,, بیګا ته هډو کور ته نۀ ځم ،، او کله به ورته د
مینې او جذباتو احساس ډاډ ګیرنه ورکړه چې ,, ګورې نا ...
ګلالۍ ستا دپاره څومره لوئې قربانۍ ورکولو ته تیاره ده ـ اخر
تۀ زلمې ئې پښتون ئې نو بیا ولې د یوې بې وسه پېغلې د
جذباتو قدر نۀ شې کولے ،، ـ

په دې فکرونو او لامحدوده سوچونو کښې ماښام شو ـ
د مور او پلار د بیابیا منت باوجود شېر ګل ورټې ونۀ خوړه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم د ماښام نه ئې د کوټې نه بهر په پروت کټ کښې پښې وغزولې ـ هغهٔ څو ځله سترګې پټې کړې او هر ځل ئې د خپل زړهٔ هر درز داسې محسوس کړو لکه چې ګلالۍ را روانه وي ـ هغه خوشحاله هم ؤ او وار خطا هم ـ پلار ورته ووې چې ,, هلکه د ژمي شپه ده بهر مهٔ ځمله ناروغه به شې ، ، خو هغهٔ ورته صرف دومره ووې چې ,, دننه مې ساه ډوبېږي ، ، مور ئې ورباندې ډوبه برستن واچوله او پخپله دننه کوټې ته لاړه ـ

شپه يخه وه ـ د غرونو په سرونو واؤرې شوې وې ـ خو د مازيګر نه پس موسم صفا شوے ؤ ځکه نو د څوارلسمې د سپوږمۍ شغلې نورې هم يخې وې چې ځنګه ځنګه شپه پخيده ـ د شېر ګل تلوسه نوره هم سېوا کېده ـ دوه درې ځله د پيشو د پښو ښکالو سره په کټ کښې رانېغ شو ـ کله کله به ئې چې پلار دننه په کوټه په ډډه واؤړېدو نو دلته به شېر ګل غوږونه نېغ کړل ـ چې کله شپه ښهٔ اوغزېده نو د هغوي د کور دروازه ورو غوندې بيرته شوه ـ په شېر ګل يوه تبه تله او بله راتله ـ هغهٔ د ور خلاصېدو نه پس د ګلالۍ د پښو ښکالو اوريدهٔ چې ورو ورو د هغهٔ کټ پورې راورسېده ـ هغهٔ په ځان پورې برستن نوره هم کلکه کړه خو ساعت تېر نهٔ ؤ چې ,, چا ، ، برستن ورو غوندې راښکه او بيا غلې غوندې د شېر ګل خوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راوختل ـ د شېر ګل ساه بنده وه او ټول وجود ئې خوله خوله ؤ هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي ـ

څۀ ساعت خاموشي وه او بيا په شېر ګل چا ورو غوندې پښه واچوله ـ هغه غوښتل چې چغې کړي خو د ويرې نه ترې اواز هم نۀ شو ختلے ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې چا ترې لاسونه هم چاپېر کړل ـ د شېر ګل په ذهن کښې د رسوايۍ هېبتناک احساس راؤپارېدو د هغۀ په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ د وينې چلن ئې نور هم سېوا شو او د شپې د تېرېدو احساس ورته هله وشو چې کله ئې د پلار خبرې واؤرېدې ـ ,, دا خو دپاسه سره غرمه ده او شېر ګل بچے مې نن هډو د پاڅېدو نوم نۀ اخلي ،،

د شېر ګل د ټول وجود نه لکه چې دم ختلے وي ـ هغه برستن په ځان پورې نوره هم کلکه کړه ـ لاس اوس هم د هغۀ د غاړې نه چاپېره ؤ ـ د هغۀ هر يو رګ بې اختياره دانګل او د پلار د بې عزتۍ احساس په يو دوه کښې اتاله کړے ؤ ـ هغه نۀ پوهېدو چې خپلې مور او پلار سره به څنګه ستر ګې لګوي ـ هغه د پلار خبرو ته غوږونه نېغ کړي وو ـ ,, د خان کاکا زوم بيګا د امريکې نه واپس راغلے دے چې شېر ګل پاڅي نو هلته ئې ولېږه او زۀ څاروؤ له ګياه راوړم ـ هغه د پلار د پښو اواز اورېدو ـ چې دکوره ووتو ولې د پلار دې خبرې د شېر ګل په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهن کښې يو بل طوفان راپورته کړو . هغه نۀ پوهېدو چې د خان د زوم سره به څنګه سترګې لګوي . مور ئې ورته درې ځله اوازونه وکړل . خو شېر ګل ځان نا غرضه کړو . هغې ځان سره ووې ,, ته خو په سړيتوب نۀ پوهېږې خو اودرېږه چې دا بړستن درنه ګوزار کړم چې پاڅې او که نا ،، د شېر ګل د سر نه شنه لوخړه وخته . هغه د مور د هر قدم اواز داسې اورېدو لکه چې زړۀ له ئې څوک د پلک ګوزارونه را اچوي .

چې مور ئې کټ ته نزدې راغله نو بړستن ئې ترې په درز لرې ګوزار کړه . شېر ګل زړۀ کلک ونيولو او سترګې ئې پټې کړې ,,وې دا خو ,,خيالے، هم راغلے دے ،، خو شېر ګل د مور په دې خبره هډو پوهه نۀ شو . د مور نه ئې مخ واړولو او چې سترګې ئې پرانستې نو کشر وړور خيالي ترې دواړه لاس چاپېره کړي وو . شېر ګل يوه اوږده ساه راښکه او چې ئې اوکتل نو د څو ورځو ,,دياړې ،، ستړے کړے خيالے لا اوس هم بې غمه اودۀ ؤ .

څوک تر سحره ارمانونه ژاړي
څوک بې پروا په خوب اودۀ پراتۀ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهینکس ګاډ

هغوي دواړه خاموشه ولاړ وو. کله به ئې یو بل ته وکتل ولې بیا به ئې سترګې ښکته کړې. دواړو د یو بل د زړۀ درزار اورېدۀ. ولې چا هم دا همت نۀ شو کولے چې د غه اظهار په شونډو راولي. په دېوال باندې یو جولا چاق چاق خپلې جالې ته روان ؤ. هغوي دواړو د جولا د پنجو اواز هم اورېدے شو او په جاله کښې د نښتې ماشي د څانګونو شور

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ـ د كړكۍ په نرو نرو چاؤدونو كښې خوږه خوږه هوا راتله چې د كړكۍ پردې ئې خوزولې دوي د پردو د خوزيدو دغه اواز هم اوريدو ـ په دې دومره خاموشۍ كښې ,, يو خاموشه اظهار ،، د مينې خبرې كولې او دوي دواړه په سترګو سترګو كښې په دغه خاموشه اظهار پوهيدل ـ ,, جمال ،، چې د ډير وخت نه د ,, شميم ،، په مخ سترګې ښخې كړې وې بې اختياره ووې ,, ش ـ ـ ـ شميم ،، شميم لكه چې د يو ژور خوب نه راپورته شوې وي ـ ,,هن ،، هغې غلې غوندې ووې ـ جمال په اوچو شونډو ژبه راښكه د زړۀ خبره شونډو له راغله او د هغۀ د زړۀ درزا د قابو نه بهر وتله ,, تۀ دا خپل لاس زما په سينه كيږده نو پوهه به شې چې زۀ څۀ وئيل غواړم ،، شميم داسې محسوسه كړه لكه چې جمال عن د هغې د زړۀ خبره كړې وي ـ د څۀ سوچ نه بغير ئې منګل د هغۀ په سينه كېښوده ـ او مخ ئې بلخوا واړولو ـ د جمال د وجود هرې ذرې اور واخستو ـ هغه په خپلو ركونو كښې د شميم د بدن ګرم والے محسوس كړو ـ

هغۀ غوښتل چې شميم د خپلې سينې سره جوخته كړي خو چې باهر ئې د هغې د پلار خبرې واؤريدې نو وبوږنيدو ـ هغه د شميم لاس په خپلې سينې پورې كلك ونيولو ـ ,, تۀ پوهه شوې ؟ هغۀ په ننبتي اواز كښې ووے ـ ,, خدائے پاک دې ما مړه كړي ،، د شميم په سترګو كښې د مجبورۍ اوښكې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړې راغلې .جمال د هغې په خوله لاس کېښودو .او بیا ئې د هغې مخ په دواړو لاسونو کښې ونیوؤ .,, داسې مهٔ وایه شمیم په ما اعتماد کوه ، مکمل اعتماد ،، ,, زما په تا مکمل اعتماد دے .خو خدائے خبر جماله... خدائے خبر چې دا زړهٔ مې ولې کله کله دا خبره نهٔ مني تا خو زهٔ په داسې امتحان کښې اچولې یم چې زهٔ ئې هډو په چل نهٔ پوهېږم .ما خو چرې دا سوچ هم نهٔ ؤ کړے .دا هر څهٔ څنګه اوشو،، .شمیم یو نظر ښکته وکتل او بیا ئې د جمال سترګو ته سترګې راواړولې .

,,کاش وخت هم په دې ځائے اودرېدے شوے چې ما خپل پاتې ټول عمر تاته په کتو تېر کړے وے .کاش تا ټول عمر هم زما سوچ کولے شوے،، .هغې دومره قدرې ووې او بیا ئې خپلې اوښکې قابو نهٔ کړے شوې .جمال د هغې هرې اوښکې ته د خپلې مینې بندونه وهل او هغه ئې دلاسه کوله .,,شمیم زما دې ستا په دې پاکه مینه قسم وي چې ما نهٔ ددې نه وړاندې د چا داسې سوچ کړے دے او نه دې خدائے پاک زما په زړهٔ او ذهن کښې ستا نه سېوا بل څوک ځائے کړي ،، .

په دې اورېدو خدائے خبر شمیم ته څهٔ خبره رایاده شوه هغې خپلې اوښکې اوچې کړې اوپه رپېدونکوشونډو ئې ووې .

,,جماله ماله داسې کول نهٔ وو پکار ځکه چې زمونږه تر مېنځه ډېره لویه فاصله ده دا ما څهٔ وکړل... زهٔ څومره کم عقله یم ،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د کټ لنګې ته کښېناسته او په دواړه لاسونو کښې ئې خپل مخ کلک ونيو ـ جمال څۀ ساعت اټاله اودرېدو بيا ئې په غريو کښې ووې ـ ,, شميم تۀ د جذبو په صداقت ايمان لرې ،، شميم سر وخوزولو او جمال خپله خبره اوږده کړه ـ ,, زۀ د مينې تقدس د جذباتو په لمبو کښې نۀ شم ستي کولے ـ تۀ باور لره چې کۀ چرې ټول عمر راسره داسې په خوا کښې ناسته ئې نو زۀ به درته ګورم ـ شميم زۀ يو شاهل پښتون يم او د يوې پښتنې پېغلې مجبورياني پېژنم ،، د شميم زړۀ له خدائے خبر چې بيا څۀ راغلل وړو وړو سلګو وينوه ـ ,, تۀ نۀ پوهېږې ،، هغې دومره قدرې ووې او بيا سلګو سره هټکو ونيوه ـ

د کمرې نه بهر د شميم مور چا سره په خبرو تيزه تيزه لګيا وه او دلته د جمال په زړۀ کښې د مينې طوفان غورځنګونه وهل ـ ,, شميم داسې مۀ کوه څوک به رانئوځي ،، راځي دې کنه زۀ د چا نه ويرېږم خو نه ،، شميم په اعتماد ووې ـ که هر څو د هغې لهجه کښې اعتماد ؤ خو د جمال نه ساګ سيلۍ وړے ؤ ـ هغه په درنو قدمونو شميم ته ورنزدې شو او په رپېدونکو لاسونو ئې راپاڅوله د شميم زړۀ نور صبر ونۀ کړو او جمال ته ورتر غاړه وته هغه ټوله لکه د پاڼې رپېده ـ د جمال په ټول بدن کښې د شميم د بدن ګرم والي چورلکونه خوړل ـ هغه د شميم مخ دواړو لاسونو کښې کلک ونيوؤ ـ د اوښکو ډکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې ئې ورله ښکلې کړې . د شميم د هر اندام نه لکه چې ساه ختلې وي او جمال د خپل کېفيت اندازه ونۀ لګولې شوه . هغه څۀ ساعت خپلې شونډې د شميم په سترګوا يښې وې .

او چې بيا ئې کله خپلې ږېږدونکې شونډې د شميم په زيړو تښتيدلو شونډو ايښودې نو د کمرې دروازه په درز بيرته شوه او جمال د کرسۍ نه سر د لاندې راپرېوتو . نوکر په وار خطايۍ رامنډې کړې ,, سر ... خېر خو دے کنه ، ، هغه جمال د فرش نه راپورته کړو . جمال په بقو سترګو يو نظر نوکر ته وکتل ,, يو ګلاس اوبۀ ، ، هغه په اوچو شونډو ژبه راښکه . د هغۀ زړۀ اوس هم بې اختياره دانګل سترګې ئې پټې کړې يوه اږده ساه ئې راښکه او د خولې نه ئې بې اختياره وختل ,,تهينکس ګاډ ، ، (THANKS GOD)

داسې حـالاتـو زورولے يـمه
چې تصور دې هم کولے نۀ شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخبار

صوبیدار نیک عمل خان د خپلې نوکرۍ اخري سلوټ هم دومره په چستۍ سره وکړو چې هډو د چا یقین نهٔ راتلو چې ګني د هغهٔ عمر پوره پنځوسو کالو ته رسېدلے دے۔ هغه د خپل ریټائرمنټ کاغذونه د کرنل صېب نه په ډېر احترام راواخستل او چې کله ئې په دوېم ځل لاس تندي ته پورته کولو نو کرنل صېب ته ئې په ژور نظر وکتل او لکه د نور کله په شان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې دا ځل هم داسې محسوسه کړه لکه چې د هغۀ په وړاندې د هغۀ زلمے زوئے ارشد ولاړ وي.

صوبېدار نېک عمل خان فوځ ته په دې ارمان راغلے ؤ چې هغه به هم يوه ورځ لوئے افسر شي ولې د تعليم د کمي په وجه ايله د صوبېدارۍ عهدې ته رسيدلے ؤ .خو هغه مايوسه نۀ ؤ او د خپل ارمان د تکميل دپاره ئې سترګې د خپل زلمي زوي ارشد په لور وې. ارشد اوس اوس د دولسم امتحان پاس کړے ؤ .پلار به د شپې تر ناوخته پورې زوي ته د خپلې نوکرۍ د زمانې قيصې کولې. او زلمي ارشد ته به ئې وئيل چې زۀ د هغه ورځې په ارمان يم چې تا د فوځ د يو لوئے افسر په وردۍ کښې ووينم .هغه ته د پلار د جذباتو علم ؤ ځکه نو د آئي ايس ايس بي د امتحان دپاره ئې ټول ضروري کتابونه راجمع کړي وو.

او بيا هغه ورځ هم راغله چې ارشد د کمېشن په وړومبني ټسټ کښې د پاس کېدو نه پس کواټ ته د آئي ايس ايس بي دپاره لاړو .او د مقابلې په دغه منډه کښې د خپلو ملګرو نه په هر قدم وړاندې لاړو. د څو ورځو د امتحان نه پس چې هغه کور ته واپس راتلو نو په مخ ئې يقين او اعتماد دواړو چورلکونه خوړل. د ارشد په ليدو د صوبېدار نېک عمل خان زړۀ د خوشحالۍ نه بې اختياره ودانګل او د زوي نه د څۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربدو نه وړاندې ئې په درز سلوټ وکړو ـ ارشد د خندا شین شو ـ او پلار ته بې اختیاره ورتر غاړه وتو او بیا د شپې تر ناوخته پورې ارشد خپلې مور خپل پلار او ماشومې خور ته د آئي ایس ایس بي د ټریننګ قیصې کولې ـ او هغوي ټول ورته غوږ غوږ وو ـ

د رزلټ د انتظار دغه څو ورځې ډېرې ګرانې وې ـ مور ئې په نفلونو او دعاګانو نۀ ستړې کېده ـ ماشومې خور ئې خپلې جوړه جامې او لس روژې منلې وې او پلار ئې وړاندې نه د خیرات دپاره د ,,ګوندل ،، نه مېښه راوستې وه ـ ارشد ته د ټول کور ددې ناقرارۍ او انتظار احساس ؤ ځکه نو د پلار په مشوره د رزلټ د پوښتنې دپاره کواټ ته روان شو ـ هغه د خیالونو او فکرونو یو لوئے سېلاب په مخه کړے ؤ ـ هغه په فلائنګ کوچ کښې د ناستو کسانو په خبرو نۀ پوهېدو ـ هغه داسې محسوسوله لکه چې دا د هغۀ ماتحت سپایان دي ـ په زړۀ زړۀ کښې ئې هغوي ته د چپ کیناستو حکمونه هم ورکول ـ په فلائنګ کوچ کښې غږېدونکې موسیقي د هغۀ په ذهن کښې داسې الول کېده لکه چې دا هغۀ ته فوځي بېنډ غږېږي ـ د سړک په خوا خوا ولاړې ونې هغه ته د سلامۍ په غرض ولاړ کسان ښکارېدل ـ فلائنګ کوچ لکه د سیلۍ روان ؤ ـ او چې کله ئې د یو ټرک نه لار اخسته نو مخامخ ورله بس راغے. خلقو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو جړق واؤرېدو او بیا نهٔ د چا د ژړا اواز راغے او نهٔ د چا سلګۍ واؤرېدې شوې. په فلائنګ کوچ د چا د ګاډي ګمان نهٔ راتلو. او په حادثه کښې په مړو کسانو د بنیادمو یقین نهٔ شو کېدے. په سوونو خلق راتلل ورېدل وارخطا کېدل توبې ئې ویستلې او په مخه تلل.

بیا صبا له د اخبار په وړومبۍ صفحه ددې حادثې خبر په لویو کرښو کښې چاپ شوے ؤ... د اخبار په دوېمه صفحه په آئي ایس ایس بي کښې د کامیابو کسانو نومونه چاپ شوي وو. چې پکښې د ارشد نوم هم ؤ... او د اخبار د درېمې صفحې په اخري برخه کښې په وینو لړلے یو مسخ شوے تصویر چاپ شوے ؤ چې لاندې ئې ورته لیکلي وو.

,, د فلائنګ کوچ په حادثه کښې مړ شوے هغه بد قسمه زلمے چې لاتر اوسه ئې د وارثانو پته ونهٔ لګېده ،،.

کــړه وړه کرښــــه د شـــــګو پــــه ســـر
وختـه ! لاجوړ نهٔ ووم چې وران دې کړمـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر

تړوله ورځ باران ورېدلے ؤ ـ او چې کله د ژمي دغه یخه ورځ د تیارو په تورتم کښې ورو ورو ورکېده نو د اسمان په مخ وریځو په یو بل پسې منډې وهلې ـ سپوږمۍ به کله کله وریځو د تور څادر نه د لږ ساعت دپاره مخ راښکاره کړو ـ یو نظر به ئې په کائناتو خپلې پلوشې خورې کړې ـ بیا به ئې لکه د ناوې سترګې د وریځو په پلوشو کښې پټې کړې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسمان برېښنا سپوا شوه ـ او بیا د دغه برېښنا سره په غرونو د تندرونو پرېوتو آوازونه هم هر چا واؤرېدۀ خو په کلي کښې داسې خاموشي خوره وه لکه چې هر چا د خپلو کورونو نه کډې کړي وي ـ د باران څاڅکي داسې بې ترتیبه راپرېوتل لکه چې څۀ رنګې چې څوک چاله په مخ درنې درنې څپېړې ورکوي ـ

سیفور په دغه زول او طوفان کښې ګوډ ګوډ روان ؤ ـ چې کله به د هغۀ په لمدو جامو داسمان برېښنا اولګېده نو د هغۀ په ګس متې او ښی خپه به د باران د اوبو سره ګډې وډې وینې ښکاره شوې ـ هغه په ځان پسې ځان راښکلو ولې په شونډو ئې زبیرګے نۀ راوستو ـ او بیا چې کله هغه یوې دروازې ته نزدې شو نو رو غوندې ئې دروازه اوټکوله ـ هغه دروازې ته د ارمان او حسرت په نظر کتل ـ او چې په دوېم ځل ئې دروازه اوټکوله نو ... دروازه خلاصه شوه ـ یو سپین ږیرے باباسیفور ته مخامخ راغے ـ سیفور د هغۀ سترګو ته اوکتل ـ اسمان اوبرېښېدو ـ او بابا پوهه شو ـ چې سړے ډېر ژوبل دے ـ هغۀ سیفور ته دروازه خلاصه کړه ... او ورته ئې د دننه راتلو اووئیل ـ

سیفور یوه اږده ساه راښکه ـ بابا هغه له اوږه ورکړه او دروازې ته نزدې کمرې ته ئې دننه کړو ـ سیفور د یخنۍ نه رپېدو ـ او بابا ته د موسم احساس ؤ ـ هغۀ زر زر هور بل کړو ـ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله د هور رڼا په سیفور اولګېده نو بابا د هغۀ زخمونه واضح اولیدل.

دواړو به یو بل ته په ژور نظر کتل خو چا هم خبره نشوه کولے. اخر بابا غلي غوندې اووے ,, ستا خو لکه چې زخمونه ډېر ژور دي. اودرېږه چې څۀ پټۍ درله اوکړم ،، بابا چې څنګه په پټۍ پسې پاڅېدو نو سیفور ورته بیا په ډېر غور اوکتل. بابا څۀ ټوکي اوسوزول او چې د سیفور په زخمونو ئې پټې لګولې نو سیفور داسې محسوسه وله لکه د هغۀ په زړۀ ټکورنه لګي. چې کله د سیفور لږه تسلي اوشوه. نو بابا ورته ګرم څادر راواخستو. او ورته ئې اووے چې اودۀ شه چې کله صبا راۀخېژي نو ... بیا به پخپله مخه ځې. سیفور بابا ته یو ځل بیا په غور اوکتل. بابا د هغۀ د سترګو په تجسس او سوالونو پوهېدو. په ډېر چل ئې ترې د زخمونو سوب اوپوښتو. سیفور خبره الول کړه او دومره قدرې اووے چې دشمنان راپسې وو. دغه څو ډزه په مقابله کښې لګېدلے یم. او که چرې تاسو راله امن نۀ وے راکړے نو ... ،،

د بابا او سیفور چې کله خبرې اوږدې شوې نو بل خوا د عبدالجبار خان بي بي په کور کښې حیرانه اودریده او دې فکر یوړه چې په دې توره تیارۀ کښې د هغوي نوکر په خپله وړه کوټه کښې د چا سره خبرې کوي. هغه د ګوتو په سرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته نژدې راغله. څۀ ساعت ئې خبرو ته غوږ اونيوۀ. بيا ئې د ورۀ په چوند کښې غلې تماشه اوکړه. د هغې نظر د اور په لمبو کښې د سيفور په مخ پرېوتو. زړۀ ته ئې ډېرې وسوسې او سوالونه راغلل خو.... خو خاموشه پاتې شوه.

د سيفور په مخ ناقراري واضحه ښکارېده. هغه اړخونه بدلول او د سپين ږيري بابا سره ئې خبرې بدلولې رابدلولې. ,,ما په ژوند کښې ډېر څۀ ليدلي دي. د خپل هوس دپاره مې ډېرې وينې توې کړي دي خو... اوس ملامته يم. ماته احساس کېږي چې که پردي سل کورونه وران کړې خپل يو نشې آباده ولې،،. بابا ددې خبرې سره سر اُوخوزولو. او بيا ئې سيفور ته اوئيل. ,,مېلمه چرته خپل زړۀ دې هم درد کړے دے. سيفور د لږ ساعت لپاره په سوچ کښې لاړو بيا ئې. يو سوړ اسويلے اوکړو. ,, هو بابا يوه واقعه داسې ده چې زما په دې مجرم ذهن کښې هر وخت ازغي ازغي کېږي. زما په ضمير بيا بيا چکونه لګوي. خو... بابا چې کله د عقل سترګې ړندې وي او سړے خپل غرض را اخستے وي نو هاغه څۀ کوي چې د انسانيت ترې هم ويره کېږي،،. ,,هو تا رښتيا اووے،،. بابا د سيفور د خبرې تائيد اوکړو. ,,تا راته قيصه کوله،،. سيفور په اوچو شونډو ژبه راښکله. ,,بابا دا هم داسې د ژمي ورځې شپې وې. ماته چا اووئيل چې د امان کوټ کلي د عبدالجبار خان نوکري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره شوې ده . لوئے افسر دے .او نن صبا به د پينشن پنځه روپۍ را اخلي .د عبدالجبار خان د نوم د اورېدو سره د بابا غوږونه اودرېدل .او په وازه خوله ئې اووے ,,بيا ،،؟ سيفور اړخ بدل کړو او قيصه ئې بيا شروع کړه .بيا زۀ په دې غم کښې اخته شوم چې دامرغۍ مې د ګوتو نه اونۀ ځي ځکه نو د هغۀ ځارنه مې شروع کړه .او چې په کومه ورځ هغه د بينک نه پسې راواخستې نو زۀ هم په بينک کښې ولاړ ووم .د هغۀ په لاس کښې دومره ډېرو روپو زما د ضمير سترګې ړندې کړې .چې هغه د بينک نه اووتو نو زۀ ورپسې شوم .هغه چې په ما پوهه شو نو د ځان د خلاصي دپاره ئې ډېرې منډې اووهلې خو اخر زما د پنجې د لاندې راغے . . .بابا هغۀ ماته ئې ډېر منتونه اوکړل خو ما د هغۀ نه د هغۀ د ځلوېښتو کالو خواري په لږ ساعت کښې اوتروړله .او چې کله مې زړۀ ته راغلل چې داسې نه صبا له زما د جرم پته اولګي نو د څۀ سوچ نه بغېر مې دوه درې ډزه په سر اوويشتو .بابا ... زۀ هر څۀ هېرولے شم خو د عبدالجبار خان هاغه اخري سلګۍ هاغه سواليه نظر نشم هېرولے .کله هم نه ،،.

چې څنګه سيفور دا قيصه کوله نو د بابا د مخ رنګونه بدليدل رابدليدل...چې کله د اور لمبه تيزه شوه نو سيفور د بابا د مخ تښتېدلي رنګونه اوليدل .خو هېڅ ئې اونۀ وئيل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا غلے غوندې پاڅېدو. دروازه ئې خلاصه کړه . او چې کور ته دننه شو. نو سيفور د اور د لمبې په رڼا کښې مخامخ په د ېوال د عبدالجبار خان عکس اوليدو . د هغهٔ سترګې بقې را اووتې په مرئ کښې ئې لاړې اوچې شوې . هغه لکه د بُت مخامخ عکس ته کتل بل خوا بابا ساه ساه په ټوپک پسې منډه کړه . چې ځنګه ئې ټوپک ته لاس کړو نو د شانه نه ورته چا په اوږه لاس کېخودو. بابا اوبوګنيدو . چې شاته ئې اوکتل نو مشره بي بي ولاړه وه. د هغې په سترګو د هور لمبو چورلکونه خوړل. بابا به څهٔ وئيل چې مشرې بي بي ورته اووے ,, ما هر څهٔ واؤريدل . زما په زړهٔ کښې ستانه د انتقام اور ډېر سېوا دے . خو دا د يو پښتون کور دے. او د پښتون کور ته چې څوک د امن دپاره راشي نو په هغهٔ ډز کول نهٔ پښتو ده او نهٔ غيرت دے. بابا نن سيفور زخمي دے او په زخمي لاس پورته کول نوره هم بده خبره ده. ورشه او د کوره ئې باهر کړه ،،.

سيفور دا هر څهٔ په خپلو غوږونو واؤريدل . هغهٔ ته ځان نور هم مجرم ښکاره شو . او چې کله بابا خپلې کوټې ته راتلو نو بيا سيفور د شپې په تيارهٔ کښې په تيزئ سره وتلے وُ. بابا ورپسې باهر ته منډې کړې خو د شپې په تورتم کښې هغهٔ ته هېڅ نهٔ ښکارېدل ... څو لحظې پس د ټول کلي خلقو يو ډز

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤریدو ددغه ډز د اوریدو سره د عبدالجبار خان د ښځې زړۀ ته ډېر سوالونه راغلل خو هغې خپل نوکر ته هېڅ اونۀ وئیل .

او بیا صبا له د کلي په لارو کوڅو کښې هر چا دا خبره کوله چې د بې شمیره بې ګناه کسانو قاتل سیفوري بیګاه په نیمه شپه کښې ,, خپل ځان ،، پخپله اوویشتو .

چې احساس شي ملامته ضمیر ویخ شي
نو ژوندون بیا د ژوندون په اوږو بار وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل

د ساده کلي په سادګۍ کښې لااوس هم مستي په غورځنګ وه په ګودرونو کښې به هر مازیګر ښکلاګانو یو بل له غاړې ورکولې . په تنورونو به د پېغلو خنداګانو نوره ګرمي پیدا کوله . د چنار په لوړو ښاخونو کښې به ټالونو ،، ژوند ،، له جوتې ورکولې . کورونه ،، خړ ،، وو خو ضمیرونه پاک وو . کوڅې ،، تنګې ،، وې خو زړونه فراخه وو . دیوالونه کچه وو خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوظونه ،، پاخهٔ وو ـ په جوماتونو کښې به تر ناوخته خلقو د کلي په مسئلو خبرې کولې او په حجرو کښې به لاس اوس هم د رباب تارونو د وختونو نغمې وئیلې ـ

جمال او مرجانه هم د ژوند د رباب ,, دوه نغمې ،، وې د جمال د ځوانئ او ښائست خبرې به په ګودرونو او تنورونو کېدې ـ خو د مرجانې د پېغلتوب خبره د چا په خوله نهٔ شوه راتلے ـ

د دوارو د کلیو تر مینځه ایله دوه میله فاصله وه ـ ځکه نو غم ښادي شریکه وه ـ مرجانه د ورکوټوالي نه د جمال په نوم وه ـ جمال د کمال خان زوئے ؤ او کمال خان د مرجانې د پلار د مودو یار ؤ ـ دوارو د ځوانئ ډېر رنګونه په یو بل شیندلي وو او د وخت تېرېدو باوجود لا اوس هم په دغه رنګونو کښې ځلا وه ـ او بیا چې کله د رباب دغه دواړه نغمې په یو سر کښې ځائے شوې نو په ټوله ,, علاقه ،، کښې خوشحالي وه ـ مرجانه د جمال په کتو نهٔ مړېده او جمال د مرجانې په سترګو کښې ورک ؤ ـ

کشماله د مرجانې کشره خور وه او نعیم ئې مشر ورور ؤ چې په فوځ کښې مېجر ؤ ـ مېجر صیب به کله کله په چوټئ کلي ته راتلو او هر ځل به ئې تر ناوخته پورې کشمالې ته د فوځ قیصې کولې ـ که هر څو هغې دغه قیصې څو څو ځله اورېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې خو د ورور د زړۀ دپاره به ئې ورته هر ځل غوږ نیولے ؤ ځکه چې مېجر صبب په کشمالې ډېر زیات مئین ؤ او کشمالې ته ددغه مینې پوره پوره احساس ؤ.

بلخوا جمال د مرجانې په ټول ټبر ګران ؤ. ولې کشمالې به په هره خبره کښې د هغۀ ذکر کولو او چې کله مرجانه وادۀ شوه نو کشماله به اکثر هم خور کره وه. هغې به چې کله جمال ته په ډېر مینه ,, بهائي جان ،، وئیلو نو د هغۀ په سترګو کښې به د خوشحالۍ اوښکې لاړې راغلې او د زړۀ د رباب هر یو تار به ئې داسې نغمه شروع کړه چې هغه به پرې پخپله هم نۀ پوهېدو.

د وادۀ نه یو نیم کال پس چې کله مرجانه د وړومبي ماشوم د کېدو په موقعه ناروغه شوه نو کشماله د هغې د خدمت دپاره په دۀ راغله د خور خدمت سره سره به چې له هغې جمال له جامې استري کولې هغۀ ته به ئې روټۍ اېښوده د هغۀ پېزار به ئې پالش کولو نو زړۀ او ضمیر به ئې د یو بل نه داسې عجیبه عجیبه پوښتنې کولې چې د کشمالې نه به یوه دوه خطا شول. د ځان سره به ئې ډېر څۀ وئیل کوم چې صرف هغې اورید ے شول.

چې کله د مرجانې ماشوم د څلوېښتو ورځو شو نو هغه پلار کره لاړه. کشماله په دغه ورځ ډېره خوشحاله وه. مرجانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور ته د خپلې ناروغتیا قیصې کولې او کشمالې د ,, بهائي جان،، نه په دروغه ګیلې مانې کولې. ورځ تېره شوه. او چې کله مابنام تیارۀ خوریده نو مېجر صیب هم راغے. په کور کښې خنداګانو جوختې غاړې ورکړې. کشماله په کور کښې توده توده ګرځېده او چې کله شپه په غزیدو شوه نو کشمالې د کور په لویه کوټه کښې خپل ورور او ,, بهائي جان،، له کټونه سم کړل. خبرې وشوې. ګیلې ترسره شوې او بیا په کور کښې ورو ورو اوازونه ورکېدل.

ټول خلق اودۀ شول ولې کشمالې له خوب نۀ ورتلو. هغې بیا بیا اړخونه بدلول. چې کله به ورله یو نازک غوندې خیال ضمیر اوتخنولو نو د هغې د زړۀ درزا به سېوا شوه. په کټ کښې به ئې سر راپورته کړو. ولې ګېر چاپېره به د خاموشۍ نه علاوه هېڅ نۀ وو. کله کله به ئې د سوچ په ولوونو کښې جمال ونښتو. د هغۀ ځوانۍ او ښائست ته به فکر یوړه. زړۀ به ورته ډېر څۀ ووئیل خو هغې ته به ځان ډېر لوئے مجرم ښکاره شو. زر زر به ئې توبه وویسته او سترګې به ئې پټې کړې چې کله شپه توره هم پخه شوه نو مخامخ په ځوړند لالټین کښې تیل خلاص شول او ساعت تېر نۀ ؤ چې ټول کور په تیارو کښې ورک شو. دې تیارو د کشمالې زړۀ نور هم ناقراره کړو. جمال د هغې په ذهن او سوچ کښې د خندا شین ولاړ ؤ. ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د څۀ سوچ کولو نه پس هغه د کټ نه راپاڅېده ـ ګېر چاپېره ئې توري تیارې ته وکتل ـ بیا د سر وېښتۀ سم کړل او د پنجو په سرونو د کور لوئې کوټې طرف ته روانه شوه ـ د هغې په هر رګ کښې وینې ټوپونه وهل ـ ساه ئې لنډه لنډه کېده ـ لاسونه او پښې ئې رپېدل خو ,, زړۀ ،، لکه د ماشوم د لاسه نیولې وه ـ

کوټه لرې نۀ وه او ساعت تېر نۀ ؤ چې کشماله د جمال د کټ سر ته ولاړه وه ـ یو څو ځله ئې اوږده ساه راښکه او بیا ئې په رپېدونکي لاسونه د جمال په ,, سر ،، کېښودل ـ هغې داسې محسوسه کړه لکه چې د وجود په هر رګ کښې ئې د اور لمبو چورلک خوړلے وي ـ هغه نۀ پوهېده چې څۀ وکړي جمال په ډوب خوب اودۀ ؤ او کشماله ایله د کټ بازو ته انډول شوې وه چې د کټ بازوګانو چغې کړې ـ د کشمالې نه لکه چې ساه ختلې وي ـ زر دجمال د کټ خوا ته کښېناسته ـ مېجر صېب په خپل کټ کښې ډډه بدله کړه او چې بیا کشماله په دغه تورتم کښې د چا په ښکالو هم پوهه شوه نو نوره هم وارخطا شوه او په خړپوسو خړپوسو د کوټې نه بهر راووته ـ

د هغې د رګ رګ نه خوله روانه وه ـ او چې څنګه خپل کټ ته ورسېده نو خوره وره پړمخې راپرېوته ـ هغې ځان سره په چغو چغو ژړل د زړۀ درزا ئې دومره سېوا شوه چې د هغې د برداشت نه ووته ـ او کله چې دغه درزا ورو ورو کمېده نو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ژړا هم ورو ورو د شپې په خاموشۍ کښې ورکېده او چې کله بیا د چاپېرچل نه د شپې تور څادر راغونډېدو او د صبا سترګه راختله نو کشماله په خپل کټ کښې بقې سترګې مړه پرته وه.

تــا مې د حال پوښتنه اونکړله
د زړۀ خبره وه په زړۀ پاتې شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاذ ګاډے واپس کړه

,, جنت ګل ،، اسمان ته وکتل. او بیا ئې یوه اوږده ساه راښکه بیلچه ئې په اوږه کړه او ستړے ستړے د کلي په لور روان شو. د ماښام تیارهٔ خورېدونکې وه خو د کلي ځنې زمیدار لا اوس هم په خپلو کارونو کښې بوخت وو. جنت ګل د دغه کلي والو سیوري لیدل چې د سپوږمۍ په کچه رڼا کښې تت تت ښکارېدل. هغه ټوله ورځ په پټي کښې تېره کړې وه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوبو د کمي په وجه ئې اوبۀ خور سرته نۀ ؤ رسولے ـ د هغۀ خولې له دوه درې ځله یوه ټپه راغله اوبیا ئې داسې د ذهن نه په بېرته لاړه چې جنت ګل ئې د لفظونو اندازه هم ونۀ لګولې شوه ـ

کلے دومره لرې نۀ ؤ ـ جنت ګل چې کلي ته راؤرسېدو نو بیا په کورونو کښې رڼاګانې بلې کړے شوې وې ـ هغه د خیالونو په ژور سیلاب کښې د ځان نه ورک ؤ ـ ځکه نو ورته دا پته اونۀ لګیده چې کله د خپل کور دروازې ته راؤرسیدو ـ هغه بېلچه په درز دروازه کښې ګزار کړه ـ خپلې جامې ئې دوه درې ځله اوڅنډلې اوبیا د خپل محلت لوئې حجرې ته ورغے ـ

په حجره کښې د ټنګ ټکور محفل تود ؤ ـ او چې کله به چا د منګي د ټنګ او د ستار د ترنګ سره ,, ټپه ،، پورته کړه نو جنت ګل به په دغه ناقراره جذبو کښې خپل تت شان عکس ښکارېدو ـ هغه په فکرونو کښې ورک ورک یو اړخ ته پخه ډډه وهلې وه ـ او د ټولې ورځې د ستومانۍ د ویستو دپاره ئې د کلي د زلمو مخونو ته په زیر زیر کتل ـ

کلے د ټولو شریک ؤ ـ ځکه نو ورکښې هر یو مخ د بل سره اشنا ؤ ـ دا ددغه کلي معمول وو او جنت ګل ددې ساده باده ښائستونو یوه حصه وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله شپه په غزېدو شوه نو د کلي خلق ورو ورو په خورېدو شو ځکه نو جنت ګل ته هم دا احساس وشو چې هغۀ د ماښام روټۍ هم نۀ ده خوړلې. هغه کور ته په داسې حال کښې ننوتو چې په زړۀ کښې ئې يوې داسې وسوسې لتې وهلې چې هغۀ ئې احساس نۀ شو کولے. په کور کښې ډيوه تته شان بليده جنت ګل چې نزدې ورغے نو ښځه ئې ورپسې راپاڅېده او په رپېدونکو شونډو ئې ورته ووې ,, ښۀ ده چې کور تـه راغلې ،، جنت ګل د ډيوې په تته رڼا کښې د هغې په مخ راغلې اوښکې وليدې. زړۀ ئې يو نرے غوندې درز وخوړو. ,, خېر خو دے کنه ،، د هغۀ مرۍ وننښته. ښځې ئې په خپل شليدلي پيڅکي اوښکې وچې کړې او جنت ګل ته ئې مخ را واړولو. ,, د نازکې تبه هډو کمېږې نه ،، هغې دومره قدر له ووې او بيا ئې خپلې ماشومې لور ,,نازکې،، ته وکتل چې اوس هم د نغرې په غاړه په پورت کټ کښې پټې سترګې پرته وه جنت ګل چې نزدې ورغے او د لور په تندي ئې لاس کېښودو نو د وجود په هر رګ کښې ئې ګرمي خوره شوه. هغه خپلې ښځې ته هېڅ ونۀ وئيل خو په درنو قدمونو واپس د کور نه راووتو.

ساعت پس کور ته د لالټين يوه رڼا رادننه شوه. د جنت ګل ښځې په دغه رڼا کښې اندازه لګولے شوه چې دا د کلي بابو صېب دے چې ورپسې جنت ګل د بابوصېب صندوقچه په لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

را روان ؤ ـ بابو صیب چې کله د نغري خوا ته ورغے او د نازکې په تندي ئې لاس کېښودو نو لاشعوري طور ئې د خولې نه وختل چې ,, اُف دا خو ډېره زیاته تبه ده ،، هغۀ د ماشومې په تندي لونده کپړه څو ځله کېښوده اوبیائې ورله څۀ شربت ورکړو ـ بابوصیب جنت ګل ته تسلي ورکړه او ورته ئې ووې چې ,,دې شربت سره به دا ښۀ شي خو ښۀ به دا وي چې صبا لـه ئې د ښار لوئے هسپتال ته ورسوئ ،، ـ د جنت ګل په مرۍ کښې لاړې ونښتې ـ بابو صیب ته ئې په سوالي نظرونو وکتل خو بابو صیب د هغۀ په وړاندې هېڅ ونۀ وئیل او صندوقچه په لاس واپس روان شو ـ

جنت ګل ماشومې لور ته او بیا خپلې ښځې ته وکتل څوک چې سر تور سر وارخطا ولاړه وه ـ ,, حوصله کوه ،، هغۀ خپلې ښځې ته ووې ساعت تېر نۀ ؤ چې ماشومې زبیرګے وکړو او په نښتې ژبه ئې اوبۀ وغوښتې ـ جنت ګل خپلې ښځې ته وکتل د هغې په مخ لکه چې د اطمینان نښې ښکاره شوې وې ـ ماشومې ته ئې زر اوبۀ ورکړې ـ د اوبو سره هغې سترګې وغړولې اول ئې پلار ته وکتل او بیا ئې مور ته وکتل او بیا ئې سترګې پټې کړې شپه ورو ورو غزیده او عن تر دې چې د سحر اذان وشو خو جنت ګل او د هغۀ ښځې دواړو یو بل ته په سوالیه نظرونو کتل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر له د نازکي تبه بیا سېوا شوې وه . سترګې ئې پټې وې . چې کله رڼا خوره شوه نو جنت ګل د کلي د اډې نه ټیکسي موټر راوستو . مور نازکه په اوږه واچوله او په جنت ګل پسې شاته شاته روانه شوه . او بیا چې دوي په ټیکسي کښې کښېناستل نو ډرائیور ته ئې ووې چې ,, تادي کوه په لاره کښې چرته ایسار نۀ شو ،،

ټیکسي د کلي نه څو فرلانګه تلې ؤ چې د ,, قانون واکدارانو ،، د تلاشۍ دپاره ودرولو . جنت ګل ورته په رېپېدونکو شونډو خبره وکړه . او هغوي ځکه ومنله چې جنت ګل ئې پېژندو . ولې وړاندې ګام په ګام په روډ کښې لوئې لوئې تیرې پرتې وې . او ددغو تیږو سره ټوپک په لاس د قانون واکداران ،، ولاړ وو. هغوي به راتلل د جنت ګل نه به ئې تپوسونه کول . د ګاډي تلاشي به ئې اخسته او بیا به ئې د تلو اشاره کوله . جنت ګل څو کسانو ته په غصه دا هم ووې چې ,,دا د اسلام تقاضا نۀ ده چې بل مسلمان ورور ته دې تکلیف ورسولې شي . اخر هم زۀ ددې خاورې اوسېدونکې یم . او بیا زما سره زنانه ده . لږ سوچ اوکړئ سړیتوب هم څۀ شے دے . ,, خو د هغوي د خان د حکم تابعدار ،،وو د اسلام او د کلتوري روایاتونه . د ښار لوئې هسپتال ته ایله د یوې ګینټې لار وه او جنت ګل په پنځو ګینټو کښې لا هلته نۀ ؤ رسیدلې . د قانون

(c) ketabton.com: The Digital Library

واکمنو سره د خپلې نوکرۍ غم ؤ. او جنت ګل د ځان په غم اخته ؤ.

چې لوئې هسپتال ته ايله دوه فرلانګه لار پاتې شوه نو د جنت ګل ښځې ورو غوندې د هغهٔ په اوږه لاس کېښودو. جنت ګل په هېبت مخ راواړولو هغې د خپلې ښځې په سترګو کښې ئې غټې غټې اوښکې وليدې څهٔ تپوس به ئې کولو چې ښځې ئې ,,نازکې،، ته اوکتل او چې د جنت ګل سترګې په ماشومې نازکې ولګيدې نو د هغې سترګې وازې پاتې شوې وې. د جنت ګل د سترګو نه دوه غټې اوښکې لاړې او د ږيرې په وېښتو کښې ورکې شوې. هغهٔ په رپېدونکو شونډو د ټيکسي ډرائيور ته دومره قدر له ووې ,, استاذ ګاډے واپس کړه ،، .

د ارمان جولۍ مې تشه درنه يوړه
وخته څومره لېونے جبر دې اوکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوچې او ښکې

,, ښه نصیبه ،، د رحیم الله خان د کور پېدائشي نوکره وه - هغې ته یاد وو چې ایله د لسو کالو وه نو مور به ورته د کور کار سره سره د خانانو د ,, نازونو ،، خبرې کولې - او بیا وخت هغې ته هر څۀ زده کړل - د مور د مرګ نه پس چې کله د ښه نصیبې په ژوند کښې د امید اخري رڼا لتې وتکولې نو هغې د صبر ساه واخسته او خپل ټول ارمانونه ئې د ,, خانانو ،، د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره وتړل ـ هغه به د سحر نه تر شپې ناوخته پورې د کور په کارونو کښې داسې بوخته وه چې خپل ځان به ترې نه هېر ؤ او اکثر به نهره اوده شوه ـ هغه ماشومه وه ـ پېغله شوه خو د پېغلتوب بې فکرې ئې ونۀ لیده ـ چرته ئې په ډکه خوله ونۀ خندل او د وخت د ظلم ، جبر او ناکړدو احساس ورته هله وشو چې کله موده پس ئې د لوئې اختر په دوېمه ورځ په آئینه کښې خپل ځان ته وکتل ـ

د هغې په مخ کښې د وختونو کربنې واضحه ښکارېدې ـ په تورو ویښتو کښې ئې ,, سپین ډکي ،، یو بل سره غاړه وتې وو ـ د هغې زړۀ ډوب ډوب شو ـ ژوند ورته په خپل کمزورې وجود ډېر لوئې بار ښکاره شو ـ او د بار دغه احساس د ښه نصېبې د ارمانونو ملا بې وخته ماته کړه ـ هغه به چې کله د فرش صفایۍ ته برنده کښېناسته نو بیا به راپاڅېدے نۀ شوه ـ د وجود په هر رګ کښې ئې نینې ورتیدې ـ ولې هغې به چاته هم ګیله نۀ کوله ـ او بیا ورو ورو دغه کمزورۍ ښه نصېبه د کټ کړه ـ هغه به ټوله ورځ اوشپه ټوخیده ـ دوه درې ځلې ئې د کور په کارونو پسې د راپاڅېدو کوشش وکړو خو ونۀ شوه ـ

یوه شپه چې کشر خان ناوخته کور ته راغے او په یخنۍ کښې ئې ښه نصېبه بهر په دالان کښې په ټوخیدو ولیده نو خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوکر ,, بهادر خان کاکا ،، ته ئې ډېرې بدې ردې ووې او ورته ئې ووې چې ,, دا کور دے څۀ هسپتال خو نۀ دے ،، بهادر کاکا شپه په شپه ښه نصیبې له د خان د بنګلې نه په ډېر لرې فاصله کښې د څاروؤ په غوجل کښې کټ برابر کړو او ښه نصیبه د کور نه غوجل ته په داسې حال کښې ورسیده چې د خپلې مور د لاس د لوګو وهلې برېستنې نه علاوه ورسره نور هېڅ هم نۀ وو. هغه به یوازې پرته وه. مشر خان د کلي د مسئلو نه نۀ ؤ اوزګار او ,, بېګم صېب ،، د بیمارۍ نه کرکه کوله. صرف بهادر کاکا ؤ چې کله کله به ئې ښه نصیبې له ډاډ ورکړو.

د څو میاشتو پرله پسې ناروغتیا ښه نصیبه کمزورې کړه هغه به هر وخت د فکرونو سیلاب په مخه کړې وه. یوه ورځ هغې ته خپل ماشوم والے بې اختیاره یاد شو چې کله هغه ناروغه وه او مور ورله د مشر خان په وېنا ډاکټر راوستے ؤ او بیا د یوې ستنې وهلو سره هغه جګه جوړه شوې وه. ددې سوچ سره د هغې په پترې پترې شونډو نرۍ مسکا خوره شوه. د هغې په بې وسه زړۀ کښې یو معصوم غوندې ارمان راؤپاریدو چې ,, کېدے شي مشر خان ته زما د بیمارۍ پته ولګي او بیا راله ډاکټر راولي ،،. څو ورځې هغه د امید او ,,مایوسۍ ،، سره په جنګ وه. خو بله ورځ ئې په رښتیا د خان خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤريدې چې ,, هلکه بهادره لاړ شه او د ښار هغه لوئې ډاکټر راوله.

دې اوريدو سره د ښه نصيبې په کمزوري مخ پيکه رنګونه غاړې ورکړې. هغې د بړستنې نه سر رابهر کړو. اوبيا ئې چې کله د بنګلې نه د موټر د وتو اواز واؤريدو نو د سکون يوه اوږده ساه ئې راښکه. هغې ته ځان په رښتيا ,,خوش نصيبه،، ښکاريدو. د ډيرې خوشحالۍ نه ئې سر په خيرنه بړستنه کښې کلک پټ کړو او د ډاکټر راتلو ته ئې غوږونه نيغ ونيول. د هغې زړۀ بې اختياره درزيدو خو په دغه درزا کښې يو پټ سکون ؤ چې ښه نصيبې له ئې تسلي ورکوله.

د ډير ساعت د خاموشۍ نه پس ښه نصيبې د مشر خان رعب دار اواز واؤريدو ,, زما کشري بچي بيګاه تولـه شپه شوګيره کړې ده. ځنګه ښۀ به شي او که نا،، د ښه نصيبې وار خطا شو چې ګنې د کشر خان طبيعت ډير خراب دے. د يو ساعت دپاره ترې خپله بيماري هيره شوه ځکه چې کشر خان د هغې لاسو کښې لوئے شوے ؤ. د بنګلې نه دوه موټرې په يو بل پسې ووتې د موټرو اواز ورو ورو لرې کيدو. او عن تر دې چې غيب شو. ښه نصيبې په کټ کښې ډډه بدله کړه. او چې مخامخ ئې وکتل نو بهادر کاکا ولاړ ؤ. د هغۀ په مخ مايوسي خوره وه او دغه مايوسي د ښه نصيبې تلوسه نوره هم سېوا کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادر کاکا نژدې راغې ښه نصیبې ورته په رپېدونکو شونډو څه وئیل غوښتل چې بهادر کاکا پخپله خبره راواخستله ـ ,, کشر خان بیګا ټوله شپه خوب نۀ دے کړے یره خو عجیبه دنیا ده ،، ښه نصیبې ترې نه په وارخطایۍ تپوس وکړو ـ ,, نو ګنې خدائے مکړه ناروغه دے ،، ـ خان نۀ دے ناروغه د هغۀ سپے ټائیګر ناجوړه دے ـ او مشر خان ورله د ښار لوئے ډاکټر راوستے وو ـ د بهادر کاکا خبرې سره په ښه نصیبې سر وچورلیدو په مخ ئې دوه کرږې ورږې اوښکې راغلې ځان ورته ډېر بې ځوکه ښکاره شو ـ هغې د حسرت په ډکو سترګو مخامخ د رحیم الله خان لورې بنګلې ته وکتل چې پکښې د ښه نصیبې د ماشوم والي او ځوانۍ سیورې تت شان ښکارېدل ـ هغې دغه سپورو ته په سلګو سلګو ژړل او سپورو د هغې په بې وسۍ په بق بق خندا کوله ـ

ځوک د چا په مجبورۍ پورې خندا کړي
ځوک په خپل نصیب په چغو چغو ژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخري خط

رېل ګاډي ځو کريکې ووهلې .او بيا يو درز سره وخوزېدو .سهېل دغه درز په خپله سينه کښې محسوس کړو . هغه د سګرېټ نه يو دومره اوږد کش راښکو چې سګرېټ ورسره لمبه شو ولې هغه دغه لمبه ونۀ ليده .او دا غالباً ځکه چې د هغۀ په زړۀ کښې ددې نه زياتې لمبې بلې وې .هغه د رېل ګاډي د کهړکۍ نه سر رابهر کړو .په سټېشن کښې ولاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسانو مسافرو ته ئې لاسونه خوزول ـ او مسافرو ورنه د لاسونو په خوزولو د رخصتیدو اجازت اخستو ـ سهېل هر چا ته په ژور نظر کتل ـ د جدایۍ احساس له ئې لفظونه لټول خو چې کله ئې سترګې په ,, سیما ، ولګیدې نو خوله ئې وازه پاتې شوه ـ د هغه په خپلو سترګو باور نۀ راتلو ـ د هغۀ د خولې نه لاشعوري طور یوه چغه وختله ـ هغه د کهړکۍ نه لاس بهر کړو ـ

سیما لکه د ماشومانو په سهېل پسې رامنډې کړې هغه لا سهېل ته نزدې شوې نۀ وه چې د ګاډي رفتار تېز نه ښۀ لږې کړه ـ سیما په سټېشن ساه ساه اټاله پاتې شوه ـ د هغې لاسونه بې اختیاره خوزیدل او چې کله ریل ګاډے د نظر د حد نه ووتو نو د سیما په خپل مخ لړۍ لړۍ اوښکو ته پام شو ـ هغې زر زر په لوپټه اوښکې اوچې کړې او څوړند سر د ریلوے سټېشن نه بهر روانه شوه ـ

سهېل او سیما دواړه د یونیورسټۍ ملګري وو ـ په دوه کاله کښې هغوي یو بل ته دومره رانزدې شوي وو چې د وخت فاصلې ئې د خیال نه وتې وې ـ سهېل د ډېر لرې نه یونیورسټۍ ته د ځان په لټون پسې راوتے ؤ او سیما د ښار د یوې داسې کورنۍ حیا وه کومه چې په دولت هم مړه وه او د شرافت تس ئې هم خور وو ـ سهېل څو څو ځله د سیما کور ته تلے ؤ او ځکه نو د هغې پلار او وروڼو پېژندو ولې د سهېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروند خوئي او حياناکې ځواني، دغه تګ راتګ هر ځل دروند کړے ؤ. د يونيورستۍ دوه کاله داسې د سترګو په رپ کښې تېر شول. چې نه ئې سهېل احساس وکړے شو او نه سيما ته دغه اندازه ولګېده خو نن چې کله د شپاړسم پاس کولو نه پس سهېل کلي ته روان شو نو دزړۀ تارونو ئې د ماضي يوه نغمه اچېړله. هغه د دغه نغمې په هر ترنګ اوښکې توې کړې. خو وخت د دغه اوښکو هېڅ پروا نۀ شوه کولے.

کلي ته د رارسېدو نه پس هغۀ ځو ځله دا فيصله وکړه چې پلار ته د سيما په حقله خبره وکړي خو هر ځل به ورله ,,پښتو،، د ارمان په مرۍ پښه کېښوده. څۀ موده خو هغه په دغه ذهني اضطراب کښې راګير ؤ خو په هغه ورځ ئې د سر نه لمبه وخته چې پلار ئې ددۀ د ترۀ لور سره د کوژدن خبره وکړه مور به ورته د ترۀ د لور خبرې کولې او د سهېل په مخ به رنګونو په يو بل پسې منډې وهلې. هغه ځو ځله اراده وکړه چې چغې کړي او دنيا ته د خپلې مينې قيصه بيان کړي خو د ,,خانداني رواياتو،، او د مشرانو د ,,عزت،، تر مخه ئې هر ځل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې. د سهېل ملګرو خندل او هغۀ په خپلې مجبورۍ اوښکې تويولې.

کوژدن وشوه. سندرې ووئېلے شوې. مبارکياني واخستے شوې خو سهېل به چپه خوله يوازې ګرځېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نه پوهېدو چې څۀ فیصله اوکړي خو د سیما رالیږلې خط د هغۀ په ذهن کښې یو طوفان راپورته کړو ـ ,, پرون راته چا ستا د کوژدن خبره وکړه ډېر څۀ مې درته لیکل غوښتل خو په زړۀ مې د صبر تیږه کېښوده ـ زۀ خفه نۀ یم خو دا یو ارمان مې ژوند ته نۀ پرېږدي ـ چې کاش ما هم دغه جینۍ یو ځلې لیدلے وې اخر ستا د ترۀ لور ده لکه ستا به ښائسته وي ـ زما کوژدن هم پرون مازیګر د ماما زوئے سره وشوه ـ تۀ خفه کېږه مه ـ دا د نصیبونو خبرې دي ـ د سیما دا څو کرښې خط د سهېل د ډېرو معصومو ارمانونو قتل ؤ ـ هغه د ځان نه بیا بیا دا تپوس کولو چې اخر سیما ته دا هر څۀ چا ووئیل خو چې د هغې د کوژدن خبرې ته فکر یوړو نو د وینې رفتار ئې سټوا شو ـ د هغې په بې وفایۍ ئې زړۀ له دلاسې ورکړې ـ د دلاسو دا ورځې هم داسې تیرېدې ـ د کوژدن نه څۀ موده پس چې کله د سهېل وادۀ وشو نو د ژوند په هر قدم هغه سیما یاده کړه ـ د ترۀ لور څو څو ځله د سهېل دا خاموشي محسوس کړه خو په مطلب ئې ونۀ رسیدۀ ـ

کال پس چې کله سهېل د یو زوئے پلار شو نو د ماضي یادونه ئې د ذهن نه وویستل ـ او د نوي ژوند سره ئې نوې اشنائي جوړه کړه ـ ولې د اشنایۍ دغه آئینې هله ,,درز،، وکړو چې پوره درې کاله پس د سیما دوېم خط راغې هغې دا ځل هم یو څو ټکې لیکلي وو ـ ,, زۀ ستا د زوئے د کېدو نه خبر شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

یقین وکړه ډېره خوشحاله شوم ـ او هن رښتیا زما هم یوه لور شوې ده بالکل زما په شان ـ ستا زوئے به بیخي ستا په رنګ وي ـ خو خفه په دې یم چې لیدے ئې نۀ شم ـ زما د پاره ورسره ډېره مینه کوه،، ـ

د خط لوستو سره د سهېل په ذهن کښې د سیما او د هغې د ماشومې تصویرونه لاړل راغلل هغۀ غوښتل چې لاړ شي او د سیما لور یو نظر ووینې ـ خو اوس دا خبره ګرانه وه ـ سهېل خط د یونیورسټۍ د ورځو په ډائرۍ کښې ,, خوندي،، کېښودو ـ او بیا ئې ژوند ته لاسونه ورکړل ـ هغۀ د نوکرۍ په ځائے په کلي کښې یوه وړه فیکټري ولګوله ـ چې د سحر نه تر ماښامه پورې به هم هلته په کار کښې اخته وو ـ

لس کاله پس د سهېل کاروبار په خورېدو وو ـ د هغۀ د ژوند تقاضې بدلې وې ـ یوه ورځ چې د کار نه ناوخته راغے نو ماشومان ټول اودۀ شوي وو ـ ښځې ورته ډوډۍ ورکړه او هغۀ لا نمړۍ نۀ وه پورته کړې چې ښځې ورته وې ,, نن دې څۀ چیټۍ د کور په پته راغلې ده ـ خدائے خبر چې د چا ده ،، د سهېل رنګ زیړ وتښتېدو ـ هغۀ ښځې ته د چیټۍ د راختسو ووئیل ـ هغه په خط پسې پاڅېده او د سهېل ذهن ته بې شمېره سوالونه پرله پسې راغلل ـ چې ښځې خنګه لفافه سهېل ته په لاس کښې ورکړه نو د هغۀ زړۀ یو درز وخوړو ـ زر زر ئې خط پرانستو ـ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیما ددې خط سره د سهیل زړهٔ د ماضي نغمه یو ځل بیا په خوند خوند وچیړله.

,, پرون مې دا زړهٔ ډېر ډوب ډوب کېدو نو ماشومان مې ځان سره کړل او په یونیورستۍ کښې د هغه کورې ونې سیورې ته کښېناستم چرته به چې ما او تا کله کله مازیګر تر ډېر ناوخته پورې ناست وو. ماشومانو لوبې کولې او ماته دا احساس کېدو چې ته کله ښارته راځې نو ددې ونې سیورې له به خا مخا راځې او لکه څنګه چې زهٔ دلته پرون د ځوانۍ په سیورې پسې ورکه ورکه ګرځېدم دغه رنګ به تاته هم ددې ونې لاندې زما خیال سیورے سیورے کېږي ،،.

د سهیل شونډې سپینې وتښتېدې روتۍ ئې هم دغسې پرېښوده او نېغ خپلې کمرې ته لاړو ښځې ترېنه تپوس ونهٔ کړو ځکه چې د هغې ذهن له ددغه تپوس دپاره الفاظ نهٔ راتلل. لکه د نور کله د سیما دې یاد هم وخت سره سره د سهیل د زړهٔ نه کډه وکړه.

پنځویشت کاله پس بیا د سهیل بچې زلمي ووـ هغوي د فیکټرۍ لمن نوره هم فراخه کړې وه. او ځکه نو سهیل به

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکثر یوازې یوازې ناست ؤ . کله به ئې اوږدې اوږدې ناولې کتلې او کله کله به ئې د ځوانۍ د وخت په تصویرونو پسې چشمې لګولې . یوه ورځ چې هغه په کور کښې بالخت ته ډېره وهلې وه او د نسیم حجازي لیکلے ناول ئې لوستو نو چا د دروازه ووهله . سهیل په درنو قدمونو دروازې ته ووتو . د ډاکې نه ئې خط واخستو . د چشمو په ګوټونو کښې ئې ورته لاندې باندې وکتل . د کمزورې وجود کمزورې زړۀ ئې په سینه کښې بې اختیاره ودانګل . سیما ته د پنځویشت کاله د تېرېدو احساس ؤ هغې دا ځل لیکلي وو.

،، پرون چې مې کله په آئینه کښې د خپل مخ کتاب لوستو نو په خپل سر کښې سپینو ویښتو ته فکر یوړم . ستا د سر ویښتۀ خو به هم سپین شوي وي کنه او په دغه سپینو ویښتو کښې به تۀ ښومره ښکلے او درونډ ښکارې . زۀ هره لحظه تا د تصور په سترګو وینم او تۀ چې کله یوازې شې نو کله کله به دې زما خیال خامخا چیړي ،،

سهیل ځو ځو ځله دا خط ولوستو . خولې له ئې بې اختیاره راغلل ،، واقعي چې لېونۍ ده ،، او بیا په درنو قدمونو د آئینې مخې له ورغے خپلو سپینو ویښتو ته ئې وکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول مسکے شو او بیا ئې د زړۀ د تل نه یو سوړ اسویلے د شونډو سرونو له راغے. خو په خوله ئې هېڅ هم ونۀ وئیل.

ځو کاله پس د سهېل د زامنو ودونه وشو لونړه ئې د پردو کورنو شوې او د هغۀ په ژوند د تنهايئ توري وريځې ګورې ګورې شوې. هغه به تهوله ورځ يوازې په خپله کمره کښې ناست ؤ. د کتابونو لوستونه ئې زړۀ موړ شو. خو په دغه تنهايئ کښې ئې يو پارسل نوې هنګامه راپورته کړه. هغۀ د ډاکې نه په رپېدونکو لاسونو دغه پارسل واخستو. د پارسل دپاسه ليکلو ته ئې په چشمو کښې په غور وکتل د سيما د خط پېژندو سره هغه د ځان سره غلې غوندې اوخندل او بيا ئې اووے ,, تۀ ګوره لېونئ زۀ پرې اوس هم ګران يم ،، بيا ئې ډېر په احتياط پارسل پرانستو په هغې کښې د سهېل خطونه ، د هغۀ د لاس ډېرې داسې نخښې چې د سهيل نه پخپله هم هيرې وې. سهېل ددې هر څۀ نه زيات د سيما خط لوستو ته لېواله ؤ. د پارسل په ويخ کښې يوه لفافه د سهېل په نوم وه سهېل زر زر په رپېدونکو لاسو لفافه پرانسته. او چې خط ته ئې په غور اوکتل نو په نظر کښې ئې داسې جذبې الول شوې.

,, ما وبخښه سهېله ! ما وبخښه ځکه چې زه مړه يم. پوره څلوېښت کاله وړاندې په هغه ورځ چې کله ما ستا د کوژدنې خبر اورېدلے ؤ. دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول خطونه ما خپلې يوې ملګرې له دې وصيت
سره ورکړي وو چې تاته ئې په مناسبو وختونو
درؤلېږي .تهٔ زما نه خفه نشې ځکه چې ستا نه
بغېر بل چاته د کتو سوچ هم نشو کولے .خپله
لېونۍ سيمه وبخښه ،،.

د ,,خودکشۍ،، د احساس سره د سهېل د رپېدونکو لاسونو نه
خط پرېوتو .او چې د هغهٔ زامن راتلل نو د سيما ليک د هغهٔ په
سينه پروت وو.او سترګې ئې وازې پاتې شوې وې.

کـه وختونه دي تېر شوي زما مينې
خو زما په هره ساه کښې لااوسېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

هغـهٔ یـو نظـر د باچـا خـان چـوک پـه مېـنځ کښـې د دغـه ,,لوئے پښتون،، یادګار ته وکتل. بیا ئې د ترخ د جېب نه د نظر چشمې راوویستې. په رپېدونکو لاسونو ئې سترګو ته یوړې او چې دا ځل ئې یادګار ته وکتل نو د باچا خان په مخ ئې لپـه لپـه خاورې ولیدې. د هغـهٔ ذهـن تـه د باچـا خـان هغـه ټولې مبارزې راغلې کومې چې هغهٔ فرنګي سره صرف او صرف د پښتون قام د سـرلوړۍ دپـاره کـړې وې. ځـان سـره ئـې دومـره قـدرې اوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,افسوس دے بې قدره قامه ،، بیا ئې رکشو او لاړو بسونو ته فکر شو چې د څهٔ قسم قاعدې او اصولو نه بغیر ئې یو بل نه د وړاندې کېدو کوشش کولو . هغهٔ څهٔ ساعت دغه تماشه کوله او بیا چې کله نورو خلقو د سړک د یوې غاړې نه بلې غاړې ته ,,منډې،، وهلې نو هغه ورسره هم په دؤ دؤ او ساه ساه بلې غاړې ته راغے .

دلته ئې بله لوبه ولیده او هغه دا چې د پیدل تلونکو په لاره کښې قدم په قدم نایان ناست وو چا ږیرې خریلې چا ویښته جوړول او بیا به ئې دغه ټول ویښته د لارې په غاړه د اوبو نالۍ ته غورځول . هغهٔ څهٔ ساعت دا هر څهٔ ولیدل روانېدو سره ئې ووې ,, افسوس دے بې حسه خلقه،، هغهٔ د خپل اوږد کوټ د جیب نه رومال راوویستو او پوزې ته ئې ونیو چې څو قدمه وړاندې لاړو نو هلته د رود په غاړه مردار سپي ، چرګان او پیشوګان پراتهٔ وو چې ټول سخا شوي وو او بدبُو ئې تر لرې لرې پورې خوریده . هر چا پوزې نیولې وې . او په منډه تیریدل راتیریدل خو چا کښې دا همت نهٔ وو چې ددې زیاتي تپوس ئې کړے وے .

هغهٔ نیت وکړو چې د ځناورو د هسپتال په لوئې ډاکټر پسې ورشي او ورته ووائي چې یه ,, د خدائے نیک بخته دا مردار ځناور څوک لارې ته راګزارئ ،،؟ لا په دې سوچ کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک ؤ چې مخامخ ئې څو کسه پولیس واله ولیدل چې د روډ په بله غاړه ولاړ دي . هغۀ چشمې د پوزې د سر نه په سترګو پورې جوختې کړې بیا ئې پولیسو ته لږ په غور وکتل . نو پوهـ شو چې دا د ټریفک د محکمې لوئې دفتر د ے . هغۀ ځان سره ووې چې دا د مردارو ځناور بدبُو خو به په دې لوئې لوئې افسرانو هم لګي کنه نو بیا څۀ وجه ده چې دوي ددې بې حسۍ مخ نیوے نۀ شي کولے .

زړۀ ورته ووې ,, چپ کښې ئې خبر د ے ،، اسویلے ئې وکړو او په درنو قدمونو وړاندې روان شو د پیدل تلونکو لار هم په ډیرې بې دردۍ سره ماته کړې شوې وه . هغۀ به قدم په قدم ماتې لارې ته کتل اوهر قدم سره به ئې وئیل ,, عجیبه خلق دي په خپل تاوان هم نۀ پوهیږي ،، څو قدمه وړاندې ئې د ریډیو پاکستان نوم لیکلے ولیدو. هغۀ دغه نوم ته په ژور نظر وکتل او بیا ئې د ریډیو پاکستان لوړ بلډنګ ته وکتل زړۀ له ئې څۀ راغلل ځان سره مسکے شو خو نور ئې هیڅ ونۀ وئیل او بیا څۀ ساعت پس هغه د وزیر صیب د دفتر مخې ته غلے ولاړ ؤ .

د هغۀ نوم غمخور ؤ . د خپلې خاورې خواخوږ ے د خپل وطن خیر خواه او د هر چا په غم شریک . ولې خپل غم ئې دومره درونډ ؤ چې غم خور له ئې بې وخته ملا ماته کړې وه او دغه غم د هغۀ د ښځې د څو کالو راسې مسلسله بیماري وه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه ئې تر لرې لرې پورې په علاج کولو سترې کړې ؤ او د مایوسۍ نه پس ئې د الله پاک فیصلې ته سترګې نیولې وې۔

د هغهٔ په کور کښې د ښځې نه علاوه ایکې یو زوئے مُراد ؤ چې د نوکرۍ زندان د خپلې ناروغه مور نه ډېر لرې کړے ؤ هغهٔ ډېر ځله خپلو افسرانو ته جولۍ غوړولې وه چې بدلي ئې کلي ته وکړي خو دا منت د هغوي ذهن ته نهٔ پریوتو ځکه چې نهٔ خو مراد سره لوئے سفارش ؤ او نهٔ ورله د افسرانو د خوشحالولو هنر ورتلو۔

غمخور کاکا خو اول زوئے له تسلي ورکوله خو چې د ښځې ناروغتیا ورله د حوصلې ځټ ومروړلو۔نو د خپل کلي په ,,ممبر صیب ،، پسې ننواتې لاړو او د ډېرو منتونو نه پس ئې د هغهٔ نه د ,, وزیر صیب ،، په نوم د مراد د بدلۍ دپاره سفارش راواخستو۔ او نن هغه په دې ارمان او په دې امید د ,, وزیر صیب،، سلام له راغلے ؤ۔

هغه څهٔ ساعت خاموشه ولاړ ؤ ۔خو چې کله په دغه انتظار سترے شو نو د وزیر د دفتر مخې ته ولاړ نري نروچکي سړي ته ئې ووې ,, یا هلکه هغه وزیر صیب چرته دے،، هغهٔ پوزه وچوڼله ۔په څو ډکو بریتو ئې لاس راښکو او په تاؤ کړي ځټ ئې ووې ,,صیب میټنګ کښې دے ،، غمخور کاکا د میټنګ په مطلب دومره پوهه شو چې ګني اوزګار نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دے۔ نو څۀ ساعت ئې بيا انتظار وکړو ۔ هغه لا په دوېم ځل پوره پوښتنه نۀ وه کړې ۔ هغه سړي ورته په غصه کښې ووې ,,د رته مې وئيلي نۀ دي چې صېب په ميټنګ کښې دے تۀ خو هډو په خبره پوهېږې نه ،، د غمخور کاکا د سر نه لوخړه وختـه ۔ زړۀ تـه ئې راغلل چې ورشي او دغه نري نروچکي سړي لـه ښټ لکه د چرګوړي تاؤ کړي خو چې خپل عمر ته ئې پام شو نو غلے پاتې شو ۔

هغه لا د وزير صېب په انتظار کښې ؤ چې هغه نرے نروچکے سړے د څۀ کار دپاره بهر ووتو ۔ غمخور کاکا د هغۀ وتو سره کليمه درسته کړه او د څۀ اجازت نه بغير ئې د وزير صېب د دفتر دروازه ئې په درز خلاصه کړه ۔ هغۀ د ننوتو سره د وزير صېب په کړس کړس خندا واؤريده ۔ چې مخامخ ئې وکتل نو وزير صېب يو څو جينکو سره په خبرو کښې ورک ؤ ۔ چې په غمخور کاکا ئې سترګې ولګيدې نو تندے ئې تريو کړو او په غصه ئې ووې ,, څۀ دي بوډا ،، غمخور زر زر لاس ور اوږد کړو او ورته ئې ووې ,, دا ۔ ۔ ۔ ۔ د ممبر صېب خط دے ۔ د مراد د بدلۍ دپاره ،، وزير صېب په ماته زړۀ خط واخستو او د خط د لوستو په ځائے ئې د تلۍ په بټن ګوتې کېښودې ۔ ساعت تېر نۀ ؤ چې هغه نرے نروچکے سړے ساه ساه کمرې ته راننوتو او وزير صېب ته ئې د احترام دپاره سر ښکته کړو بيا ئې يو نظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غمخور کاکا ته وکتل. د بريتو څو ډکي وېښتۀ ئې نېغ ودرېدل هغۀ به لاڅۀ وئيل چې وزير صېب پرې سترګې راسرې کړې درته مې شل ځله وئيلي دي چې زۀ کله په ميټنګ کښې يم نو ماته دا خلق مۀ راپرېږده. خو تۀ غالباً د شرافت په ژبه نۀ پوهېږې ،،.

نوکر د څۀ وئيلو نه بغېر غمخور کاکا د لاس نه ونيوۀ او په ديکو ديکو ئې د کمرې نه وويستو. او چې کله د کمرې نه بهر ووتو د ,,صېب،، نوکر ورته دومره ستغې سپورې ووې چې بهر تولو ولاړو کسانو يو بل ته وکتل. غمخور کاکا صرف دومره قدرې ووې چې ,,ارمان ارمان دے بد نصيبه قامه چې داسې خلق مو مشري کوي،، او بيا.... ساه ساه د هغه ځائے نه روان شو د ماښام په توره تيارۀ کښې چې کله کور ته راغے نو ښځې ورته په سواليه نظر وکتل. غمخور کاکا ورته دومره قدرې ووې. مراد به دې کور ته راشي وزير صېب ته مې د ممبر صېب خط په خپل لاس رسولے دے. او بيا څو ورځې پس چې مراد ځوړند سر کور ته راننوتو نو د هغۀ په لاس کښې د بدلۍ د اردر په ځائے نوکرۍ نه د ويستو حکم ۇ.

د انصاف طمع به څوک د چانه اوکړي
چې څوک غل دے څوک د غلو د لارې مل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تول پوره

د ,, لونګين ،، پلار به چې کله د مشاعرې نه کور ته راغلو ... نو لونګين به پسې دروازې ته ورمنډې کړې پلار به ورته د خندا شين شو. لونګين به ئې په غېږه کښې اوچت واخستو. په دواړه مخه به ئې ښکل کړو. او لا ساه به ئې اخستې نۀ وه. چې لونګين به ترې په تته ژبه تپوسونه شروع کړل.

,, لونګين ،، ايله د پينځو کالو ؤ هغه د خپل پلار ګلاب دين ايک يو زوئے ؤ. ګلاب دين په خپله تولـه علاقـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې مشهور ؤ ـ د هغه نه بغیر به هره مشاعره نیمګړې وه ـ ځکه چې هغه د شعر په ټولو رموزوپوهه وو ـ د هغهٔ د فکر الوت د هغهٔ د ذهن وسعت دومره سپوا ؤ چې د وخت هر پوهاند به ورته په درنه سترګه کتل ـ

که یو خوا د هغه د شعرونو غږ خور وو نو بل خوا د هغهٔ په مزاج کښې عاجزي وه ـ د هغهٔ په عادتونو کښې سادګي وه ـ او د هغهٔ په ناسته پاسته کښې ډېر دروندوالے ؤ ـ ډلې ډلې شاعران به د هغه لیدو ته راتلل او کله هم داسې نه وه شوې چې هغه کوم مېلمه شاعر د مېلمستیا نه بغیر پرېخودے وي ـ په ,, لونګین ،، د خپل بابا دا ټول عادتونه خواږهٔ لګېدل ... هغه به د خپل بابا نه هر ځل د مشاعرو د قیصې اورېدې ـ او څو ځله خو د خپل بابا سره مشاعرو ته هم تلے ؤ ـ هغه به هر شعر ته غوږ نیولے ؤ ـ لونګین چې څنګه څنګه د ځوانۍ په درشل قدم ایخودو نود هغهٔ دننه ناقراره انسان نور هم ناقراره شوے ؤ ـ هغه به کله شعر کله افسانه اولیکله او چې خپل بابا ته به ئې واؤروله نو هغه به په تندي ښکل کړو ـ د هغه په سترګو کښې به ئې خپل ځان ته اوکتل او دا تسلي به ئې اوشوه چې هو ... زما نه پس به لونګین د پښتو د خدمت پېټے په سر اخلي ـ

وختونو اړخونه بدلول رابدلول او لونګین ... د ژوند د مشاهدو سره اشنا کېدو ... چې څنګه د ,, لونګین ،، د ذهن

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دنیاګۍ کښې وسعت راتلو نو بل خوا د ګلاب دین شمار په استاذانو کښې کېدو ... د هغه شعر دومره عظمت ته رسېدلے وو ـ چې په حجره جومات کښې به د هغه شعرونه د مثال په توګه وئیلے کېدل ـ د وخت ټولو هنر مندانو د ځان دپاره دا افتخار ګڼلو ـ چې د ګلاب دین بابا شعرونه دې اووائي ـ

د خپل بابا په وجه د لونګین ادبي دنیا هم ډېره فراخه شوې وه ـ یوه ورځ چې کله هغه په یو ادبي محفل کښې ناست وو نو چا ورته اووې ,, ته سپین ګل چنار پېژنې ،، ؟ د نوم د اوریدو سره لکه چې لونګین په سوچ کښې لاړو ـ د خولې نه ئې بې اختیاره اوختل هو دا نوم مې چرته ,, یو ځل ،، اورېدلے دے ـ ملګري ورته مخ راواړولو او په خندا ئې اووې ,, عجیبه سړے ئې ,, چنار ،، صېب خو پوره د پنځوسو کتابونو لیکوال دے او تائې ایله یو ځل نوم اوریدلے دے ؟ او بیا هغه ملګري لونګین ته د ,, چنار صېب ،، دومره صفتونه اوکړل چې د هغهٔ په ذهن کښې د ,, چنار صېب ،، ډېرې خاکې جوړې او ورانې شوې ـ

هغه ډېر ناقراره وو ـ او دا ئې غوښتل چې اوس زر تر زره د چنار صېب لیدو ته لاړ شي ـ د ملګري نه ئې ټول معلومات ترلاسه کړل د چنار صېب کلے دومره لرې نهٔ وو ـ خو لار ئې ورکه ورکه وه ـ ځکه نو د لږ کړاؤ نه پس هغه د چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صېب کلي ته را اورسیدو ـ هلته ئې دوه درې کسانو نه تپوس پوښتنه اوکړه خو چا ورته هم د چنار صېب درک ورنکړو ... لونګین د لږ ساعت دپاره اتاله ودریدو ـ او دې سوچ یوړو چې ,, زهٔ بل کلي ته خو نهٔ یم راغلے ـ او که کلے دا وي نو خلق ورکښې دومره لوئے لیکوال څنګه نهٔ پېژني ،،ـ هغه په ذهني کشمکش کښې اخته وو چې ناڅاپي ورته یو بوډا کاکا اووے چې ,, مېلمه تهٔ . . . ـ هاغه اتي وال چنارے خو نهٔ یادوې ،، لونګین ورته اووے نه بابا ... زهٔ سپین ګل شاعر یادوم ... بوډا کاکا د ځان سره په لاسونو څهٔ خبرې اوکړې او په مخه لاړو ـ کوڅه کښې دوه درې ماشومانو په دوړو کښې لوبې کولې ـ لونګین چې کله هغوي ته د چنار ګل نامه یاده کړه نو هغوي ورته اووے چې ,,... او ... او ... مونږ ئې پېژنو ،، ددې اورېدو سره د لونګین لاړې تیرې شوې ـ

هغه چې د سپین ګل کور ته اورسیدو نو یو نظر ئې د کور دروازې ته په غور اوکتل ـ ساعت پس د دروازې په ور کښې یو سړے راښکاره شو ـ د هغه عمر دومره زیات نهٔ ؤ ـ په ونه چنار هم نهٔ ؤ او په رنګ سپین هم نهٔ ؤ ـ سړي لونګین ته په غور اوکتل ـ ,, لکه چې شاعر ئې؟ ،، لونګین په اوچو شونډو ژبه راښکه ... ,,او جي،، ... زهٔ ... د سپین ګل چنار لیدو ته راغلے یم . . . دا د هغوي کور دے ؟ ددې تپوس سره چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صېب په بق بق اوخندل ـ لونګین د هغه خندا او په خوله کښې پرتو نسوارو ته فکر یوړو ـ زۀ چنار یم کنه ... د خدائے زوره وره ـ څنګه راغلے ئې ؟ د لونګین نه یوه دوه خطا شو ـ او اتهاله اودریدو ـ

چې کله لونګین د چنار صېب سره کیناستو او خوله ئې تپوس ته جوړوله ـ نو چنار صېب اووے ,, ځلمیه پوره اتیا کتابونه مې لیکلي دي ـ ډېر واړه خلق مې ,, سړي ،، کړي دي ـ او زما هومره کار به ادب کښې چا هم نۀ د ے کړے ـ عن تر هاغه حمزه پورې ... او دا اوس چې څان ته لیکوال وائي په دوئي کښې خو یو زۀ لیکوال نۀ ګڼم ... او ځلمیه ... دوئي صرف په کرسو ناست دي ـ د ادب نه څۀ خبر دي ـ

لونګین دا ټولې خبرې اورېدې ـ خو نۀ پوهېدو چې ... څنګه په خبره کښې وار واخلي ـ اخر ئې زړۀ ټینګ نۀ کړو وئے وئیل ,, چنار صېب تاسو دومره زیات کار کړے دے او اوس هم شپه او ورځ لګیا ئي ... خو تاسو څوک په دې خپل کلي کښې هم نۀ پېژني ـ دا ولې ،، چنار صېب بیا یو ځل په بق بق اُوخندل ـ ,, مېلمه ... دا کلے څۀ چې د دې دور یو لیکوال نۀ زما په قدر پوهېږي او نۀ زما په دې لیکلو ـ خویوه خبره درته کوم ګورې ... راتلونکي څېړنکار به زما په دې ,, تخلیقاتو ،، لوئې لوئې څېړنې کوي ،، ـ لونګین به کله د چنار صېب خندا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل او کله به دي سوچ یوړو چې که د چنار صیب په دې لیکلو نن د چا غوږ نهٔ کرېږي او څوک ورته درنښت نهٔ ورکوي ـ نو راتلونکے وخت به ورته څهٔ نظر اوکړي ـ لیک خو هاغه لیک دے چې د خپل دور ترجماني اوکړي او خلق ئې قبول کړي ـ

او بیا چنار صیب د نسوارو یو تازه چونډۍ د شونډې د لاندې کړه ـ ,, مېلمه ،، قسم دے چې دا ریډیو ، ټیلي ویژن واله راپسې منډې وهي ـ د فن کارانو د ټیلیفونو نه تنګ راغلم خو دا فنکاران زما د شاعرۍ حق نشي ادا کولے ـ او هسې زهٔ هم داسې یم ـ ـ ـ دې ادارو ته څهٔ خاص توجه نهٔ ورکوم ـ ورک ئې کړه دوئي به څهٔ وي او معیار به ئې څهٔ وي ،، ـ ددې خبرې د اوریدو سره د لونګین د خپو نه خاورې اوتختیدې ـ د هغهٔ په خپلو غوږونو باور نهٔ راتلو ـ د چنار په فلسفه د هغهٔ ذهن کار نهٔ کولو ـ وخت د هغهٔ په کمزورو اوږو نور بوجهـ کېدو نو ځکه هغه د چنار صیب نه اجازت واخستو ـ او چنار صیب هم په زړهٔ کښې شکر اوویستو ـ

لونګین په درنو قدمونو د چنار صیب د کلي نه روان شو ـ ـ ـ د ځان سره ئې کرل ریبل کول ـ ـ ـ څو ورځې وړاندې چې د هغهٔ په ذهن کښې د چنار صیب کوم تصویر جوړ شوے ؤ ـ د هغې رنګونه الوتي وو ـ د هغه د لیکلو نه بیخي زړهٔ موړ شوے ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماښام تیارهٔ خوریده نو لونګین کور ته خفه خفه راننوتو. سترړے سترړے په کټ کښې پرېوتو... چې د غه ساعت ئې پلار کور ته راغے. ولې لونګینه څویه. جوړخو ئې کنه ،، . هغهٔ د خپل بچي نه پوښتنه وکړه. او بیا لونګین پلار ته ټوله قیصه تیره کړه.

پلار په ډېره مینه لونګین خپلې سینې ته راجوخت کړو. او په خندا ئې ورته اووے ,, بچے مهٔ خفه کېږه دا په شمار نهٔ ده په معیار ده،، . ددې خبرې سره لونګین ته د خپلو ټولو سوالونو جواب ملاؤ شوے وو د هغه ذهن ته د سپین ګل چنار عکس یو ځل بیا راغے چې د نوم او قد و قامت تر مینځه ئې ډېر لوئے تضاد ټیټې سترګې ملامته ولاړ وو. هغهٔ د ځان سره اووے. هو... زما بابا رښتیا وائي چې په شمار نهٔ ده په معیار ده.

که هر څو د ځان صفت په خپله اوکړي
خو ګونګټ ته څوک ,,بورا،، وئیلے نهٔ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مــور

شپه د خاموشۍ په غېږ کښې اوده وه ـ د اسمان په مخ اوښان اوښان وريځې يو بل پسې روانې وې ـ سپوږمۍ به کله کله د وريځو د مينځ نه غلې غوندې د کائنات د ښکلا ننداره وکړه ـ ستورو ته به ئې په چپه خوله څۀ ووئيل او پناه به شوه ـ شپه که هر څومره خاموشه وه ولې کله کله به چرته لرې يو سپي د خپل ستړي ژوند نه فرياد شروع کړو ـ د کلي نورو ,,سپو،، به دغه فرياد سره خپله ژړا هم شروع کړه ـ او تر ډېره وخته به تولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل خپل ارمانونه وژړل ـ د کلي د سپو په دې سلګو کښې به د خانانو د کور د سپو سلګۍ نۀ وې شاملې ـ هغوي به په قهر او غضب غپا کوله لکه چې د کلي سپو ته هم دا وائي چې د خانانو خوب مۀ خرابوئ ـ

د کلي د نورو خلقو په شان ,, لېونۍ ،، هم بې غمه اوده وه ـ خو د هغې په مخ د بیمارۍ نخښې واضحه ښکارېدې ـ هغه د وادۀ نه وړاندې سعیده وه مور به ورته کله کله د مینې نه بختوره وې ـ خو چې د خاوند کور ته راغله نو د ډېرې مینې نه ,, لېونۍ ،، شوه ـ خاوند به چې کله هغې ته ,, لېونۍ ،، ووئیل نو سعیده به د خندا نه شنه شوه ـ او خپل ماشوم والے به ورته یاد شو. کله چې شپه نوره هم وغزیده نو لېونۍ په خوب کښې چغه کړه د هغې خاوند چغې سره راوېښ شو او چې کله ئې رڼا بله کړه نو وار خطا شو ـ لېونۍ په کټ کښې ناسته تړوله رپېده رنګ ئې زیړ تښتېدلے ؤ ـ په غټو غټو سترګو کښې ئې غټې اوښکې تلې راتلې ـ وېښتۀ ئې ګډ وډ وو ـ په مخ ئې داسې خولې راماتې وې لکه چې لپه لپه اوبۀ ئې پرې اچولي وي ـ د هغې ساه راماته وه ـ او هره سلګۍ ئې اخري ښکارېده ـ د هغې خاوند داسې خاموشه ولاړ ؤ لکه چې یو بُت خپل حس نۀ لري ـ هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي ـ بیا ئې زړۀ له څۀ راغلل په درنو قدمونو د لېونۍ خواله راغے ـ او چې کله ئې د هغې په سر لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د هغې ټول وجود اور اخستے وي ـ د مخ نه ئې ورله خوله اوچه کړه ولې د هغې په حالت کښې څۀ فرق رانغے ـ خاوند ئې ورته بیا بیا اوازونه وکړل ولې لېونۍ د زبیرګي نه علاوه نور هېڅ هم نۀ شو وئیلے ـ

د یو ساعت سوچ نه پس د لېونۍ خاوند یوه اوږده ساه راښکله پاڅېدو او د خاورو منګي نه ئې یو ګلاس اوبۀ رااخستې چې کله اوبۀ د لېونۍ حلق ته اورسیدې نو سترګې ئې پرانستې ـ د هغې د خاوند په سترګو کښې د خوشحالۍ اوښکې راغلې ـ لېونۍ په ډېر ارمان خپل خاوند ته وکتل اول مسکۍ شوه بیا ئې ووې ما وبخښه خپله لېونۍ معاف کړه ـ د هغې د خاوند زړۀ داسې جټکه وخوړه لکه چې د هغۀ په سینه کښې طوفان راغلے وي ـ په اوچو شونډو ئې ژبه راښکله او لېونۍ ته ئې ووې داسې خبره مۀ کوه ـ لېونۍ یو ځل بیا خاوند ته په غور وکتل او وې وئیل زۀ نوره ژوندۍ نۀ شم پاتې کېدے د هغې د خاوند په مخ ډېر رنګونه لاړۀ راغلل ـ هغۀ یو ځل بره چت ته وکتل بیا ئې د شپې خاموشۍ ته وکتل هغۀ په یوه ساه ووې تۀ ...تۀ وار خطا کېږه مه ...بس چې که خېر وي دا شپه تېره شي نو زۀ به دې لوئے هسپتال ته بوځم ـ

د هسپتال د نوم په اورېدو د لېونۍ په مخ لړۍ لړۍ اوښکې راماتې شوې ـ د هغې د هسپتال د نوم نه نفرت ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوند ئې چې کله هم د هسپتال خبره کړې وه لېونۍ ورته دواړه لاسه جوړه کړي وو۔ چې ,, د هسپتال نه د هغې د خپلو برګو د لاندې مرګ خوښ دے ،، د اسمان په مخ وريځې نورې هم ګورې شوې ـ د سپو غپا ورو ورو کمېده او د چرګانو بانګونه اورېدے شول ـ لېونۍ خپله بيماري ژړله او د هغې خاوند خپله بې وسي ـ

شپه سبا شوه خو د کلي خلقو ته ددې قيامت پته نۀ لګيده په ټول کلي کښې صرف نازو ترور داسې ښځه وه چې د لېونۍ خاوند ورته ټوله قيصه کړې وه ـ ځوک چې نن مجبوره وه ... د بيمارۍ د لاسه او د خپلې بې وسۍ د لاسه ـ

صبا له لېونۍ د ګاډي په سيټ کښې پټې سترګې پرته د لوئے هسپتال په لور روانه وه ـ د هغې سر د نازو ترور په زنګون پروت ؤ او د هغې خاوند د غمونو او فکرونو يو لوئے سيلاب په مخه کړے ؤ ـ

د لوئے هسپتال په وارډونو کښې نن هم ګڼه ګوڼه وه ـ د زنانه ډاکټرې د کمرې مخې ته داسې غوبل جوړ ؤ لکه چې هسپتال نۀوي د کبډې ميدان وي ـ اکثر زنانه داسې ښکاريدې لکه چې د مرض د نوم نه نا اشنا وي د هغوي په مخونو د ميک اپ نخښې هم د لرې نه ليدے شوې ـ چې کله به د ډاکټرې د کمرې دروازه بيرته شوه نو دې سنګار شوؤ ښځو به ټېل جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو ـ داسې تېل چې پکښې د هډونو ماتېدو خطره وه ـ غټې او مضبوطې زنانه به دننه لاړې او بيمارۍ بې وسه او بې کسه زنانه به هم دغسې د خدائے په اسره پاتې شوې ـ د هسپتال يو غټ پټ نوکر هم په دې پردو زنانه ؤ کښې بې ضرورته تلو راتلو ولې د چا ورته د غږ کولو همت نشو کېدے ـ

د لېونۍ خاوند دا هر څۀ ليدل او په دې خبره پوهېدو چې لېونۍ ولې هسپتال نه نفرت کوي ـ د يو ساعت دپاره د هغۀ زړۀ ته هم دا خبره راغله چې واپس کلي ته لاړ شي او د لېونۍ د قسمت فېصله وخت ته پرېږدي ـ هغه ګېر چاپېره کتل چې ناګهانه ئې ډاکټر سردار په نظر راغے د هغۀ په خپلو سترګو يقين نۀ راتلو چې سردار دلته څنګه راتلے شي ـ ډاکټر سردار د لېونۍ ورور ؤ ـ ولې لېونۍ ونۀ ليدو ـ ځکه چې د هغې سترګې پټې وې ـ خو چې سترګې ئې غړولې نو د هسپتال په وارډ کښې پرته وه ـ د هغې ورور د هغې سرته ولاړ ؤ د لېونۍ په سترګو کښې غټې اوښکې راغلې خو دا ځل په دغه اوښکو کښې بې وسي نه وه ـ اعتماد ؤ حوصله وه ځکه چې د هغې وينه د هغې سر ته ولاړه وه ـ

ورځ تېره شوې وه او د ماښام لړې خورې وې د هسپتال په وارډ کښې ښځو داسې ګپ ګرم کړے ؤ چې هډو د ختمېدو نوم ئې نۀ اخستو هر چا خپله خپله وئيله ـ ځوک د بيمارۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسه پټې سترګې پرتې د خپل انجام په انتظار وې . ولې د هرې مریضې سره چې کومې درې درې نورې زنانه دېره وې د هغوي د خولو تپولو دپاره هېڅوک نۀ وو . لېونۍ هم په یو کټ کښې غزېدلې پرته وه . کله کله به ئې سترګې راپورته کړې . ګېر چاپېره به ئې وکتل او بیا به ئې سترګې پټې کړې . د هغې خاوند دوه درې ځله وارډ ته راغے د لېونۍ په اوچو شونډو ئې نظر پرېوتو . په زړۀ کښې به ئې ډېر څۀ راغلل ولې هېڅ به ئې نۀ وئیل اوبیا ډاکټر سردار وارخطا وارډ ته راننوتو نو د لېونۍ د خاوند تلوسه سېوا شوه . هغۀ د سردار خولې ته کتل . سردار د خپل تندي نه خوَله اوچه کړه او بیا ئې یو سوړ اسوېلې سره اووې ,, صبا له به اپرېشن وي ، ،

د اپرېشن د نوم سره د لېونۍ د خاوند رنګ زیړ وتښتېدو لېونۍ سر راپورته کړو او په سلګو سلګو کښې ئې ووې زما نور ژوند نۀ دے پکار . زۀ مرګ غواړم زۀ به خود کشي وکړم . زما خاوند هسې هم مانه سترے شوے دے . د دۀ به لاړ خلاصه شي . او زۀ به د سکون ساه واخلم او بیا هغه په بق بق وژړېده . ډاکټر سردار هغې له تسلي ورکړه د نشې څو ستنې ئې ورته ولګولې او بیا په شغ د وارډ نه بهر ووتو . د لېونۍ خاوند یو ځل لېونۍ ته وکتل د هغې سترګې پټې وې هغۀ په درنو قدمونو د وارډ نه بهر راووتو . هغۀد شپې په توره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیارۀ کېښې بره اسمان ته کتل او په سترګو کېښې ئې اوښکې تلې راتلې.

هغه د فکرونو سېلاب په مخه اخستې ؤ لېونۍ په هغۀ ګرانه وه. ددې باوجود چې لېونۍ هغۀ ته مینه نۀ وه ورکړې. ددې باوجود چې لېونۍ د خپل خاوند هره وړه خبره لویه کړې ده. چرې هم داسې موقع نۀ وه راغلې چې لېونۍ د خپل خاوند مشوره منلې وي. هغې هر ځل د خپل خاوند په معمولي خبره اوښکې توئې کړې وې او خاوند ئې په زړۀ کېښې ځان ته د لېونۍ په وادۀ کولو ستغې سپورې وئیلې. ولې نن هغۀ ته د لېونۍ دا ټول عادتونه ښۀ ښکارېدل هغۀ لېونۍ نه د جدا ژوند سوچ هم نۀ شو کولے. او بلخوا د لېونۍ زړۀ د ژوند نه موړ ؤ. هغه د بیمارۍ د لاسه دومره تنګه راغلې وه چې خاوند ته ئې هم نۀ شو کتلے.

د هسپتال شپه هم ورو ورو وغزېده او اخر سبا شو. لېونۍ لا اوس هم د نشې د لاسه پټې سترګې پرته وه. ډاکټر سردار وارډ ته راغے. د لېونۍ خاوند ته ئې غلي غوندې ځۀ ووې او بیا چې د هسپتال په وارډونو کېښې د معمول غوبل جوړېدو نو لېونۍ د اپرېشن په تخته پرته وه. د هغې خاوند د اپرېشن د کمرې نه بهر وارخطا ولاړ ؤ. هغۀ به کله ځان ته د لاسې ورکولې او کله به لکه د لېونو ځان سره لګیا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازو ترور چې تبوله شپه ئې د هسپتال په کلکو سیمتو رونه کړې وه. د اپرېشن د کمرې په دروازه کښې ناسته وه.
خلق تلل راتلل.... او بیادوه ګینټې پس د اپریشن د کمرې نه یو سټرېچر راووتو چې دوؤ کسانو نیولے ؤ. د هغوي مخونه په سپینو کپړو پټ وو او په سټرېچر سپین څادر غوړېدلے ؤ سټرېچر یو شغ سره د زنانه ؤ د وارډ نه ګس اړخ ته یوې کمرې ته ورسولے شو. دا هر څۀ د لېونۍ د خاوند مخې نه تېر شو خو د هغۀ په خپلو سترګو یقین نۀ راتلو د هغۀ زړۀ درزېدو او قسم قسم وسوسې ئې ذهن ته راتلې. هغه لکه د لېونو سټرېچر پسې کمرې ته منډه کړه. سړي بهر راووتل ولې هېڅ ئې ونۀ وئیل د لېونۍ خاوند نېغ کمرې ته لاړو لېونۍ په کټ کښې خوره وره پرته وه د هغې سترګې پټې وې. په شونډو ئې ګز ګز پټرې ولاړ وو. هغې مسلسل زبیرګي کول. لمبې اوس هم د هغې په سر بلیدې. او د هغې خاوند په زړۀ کښې ډېر څۀ کرل رېبل. دغه ساعت ډاکټر سردار کمرې ته راغے. د هغۀ په مخ د خوشحالۍ نخښې واضحه ښکارېدې. هغۀ یو ساعت د لېونۍ کټ ته ودرېدو د هغې په تندي ئې لاس کېښودو او بیا د نازو خواله ورغے چې د ډېر وخت راسې خاموشه ناسته وه. سردار هغې ته څۀ ووئیل او چې هغې خپل پلو پورته کړو نو په غېږ کښې ئې یوه وړه او ښکلې ماشومه پرته وه. ډاکټر د خندا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه شین شو او وې وئیل ,, دا خو زرقېش ده ،، د لېونۍ خاوند په ژور نظر ماشومې ته وکتل مسکې شو او ځان سره ئې په چپه خوله ووئیل ,, زرقېش ،، .

ورځ یو ځل بیا ستړې وه او د مازیګر په غېږ کښې د اودۀ کېدو په غرض روانه شوې وه . چې لېونۍ سترګې وغړولې نو یو ځل ئې خپل خاوند ته وکتل مسکۍ شوه . بیا ئې سترګې پټې کړې او چې د ماښام تیارۀ خورېده نو لېونۍ نه د هغې خوئېندې ورونه او مور پلار چاپېره ناست وو . لېونۍ خپله ماشومه زرقېش پخپلې سینې پورې جوخته نیولې وه او لکه د لېونو ځان سره په خندا خندا لګیا وه . ,, زۀ مرګ نۀ غواړم . زۀ ژوند غواړم ډېر ژوند ... د خپلې ماشومې زرقېش دپاره د خپلې زرقېش دپاره ،، د هغې په سینه کښې د مور د مینې احساسات راپاربدلي وو . خوئېندې ورونه ئې خاموشه وو او د مور په سترګو کښې ئې د خوشحالۍ اوښکې تلې راتلې .

چې یو فکر ئې ادراک کولے نشي
مور د هاغه عظمتونو خلاصه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور غل

د ,,اپریشن،، د اعلان کېدو سره په ټوله علاقه ویره خوره شوې وه. د هر چا په ذهنونو کښې ,,ډېر سوالونه،، تلل راتلل خو چا هم دا فېصله نشوه کولے چې د ګلونو ددې ګلدرو صباؤن به څۀ وي. ماشومانو به چې د خپلو پلارانو په مخ د وارخطایۍ لکیرو ته کتل نو اوبه بوږنېدل. او چې چېرته لرې به د جهازونو د شور سره د ګولو پرېوتو درزار شو. نو د زنانهٔ په مخونو به اوښکې لړې لړې شوې. هغوي به په سوالیه نظر پورته اسمان ته اوکتل. د سپین ږیرو په جلالي سترګو کښې به د تیرو وختونو رنګونو چورلکونه اوخوړل. خو بیا به د هغوي اوچو تراړو تراړو شونډو کښې دغه رنګونه پیکه پیکه شول. او هغوي به خاموشه پاتې شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هر چا دا کوشش وو چې زر تر زره ځان د هور د دغه لمبو نه اوباسي . نه چا سره د کلي غم وو او نۀ چا خپل ډک کور ته په شا کتلے شو . ځکه چې خبره د ,,سر،، د بچ کولو وه . چې څنګه څنګه خلق بې کوره کېدل . د ټول ملک د هر وګړي زړۀ په خپلو وطن والو خوږېدو ... او بیا دا خبره د ملکي حدونو نه ډېره لرې ټولې نړۍ ته اورسیده .

په لکهونو بې کوره ... ژړیدلو ، کړیدلو او زوریدلو کورنو په کیمپونو کښې پناه واخسته . خو د هغوي اوښکې نۀ کمیدې ځکه چې د چا نه د خپلې وینې بې کفنه لاشونه د الله تعالیٰ په اسره پاتې وو . او د چا نه ماشومان بې درکه وو هر یو کیمپ د حشر میدان وو . هر خوا سلګۍ وې . هر خوا ساندې وې . په هر زړۀ او ذهن کښې د خپل تاله واله کور ارمان ازغے ازغے کېدو . او بیا د تماشبینو یوه لړۍ شروع شوه . څوک د انسانیت د خدمت دپاره راغلل او چا د ملاکنډ د کډواله ؤ په ارمانونو کښې خپل سیاست له ځائے ورکولو . خو .... د حالاتو لمبو وهلې سلګۍ سلګۍ کډواله نۀ د چا په ,, ایمان ،، پوهېدل او نۀ په اسلام .

څۀ موده ددې بې وسه او بې کسه بې کوره په زخمونو مالګې اودړولې شوې . د خپل وطن خلق ,, خپلو ،، بې حیا کړه ... او بیا چې کله دا ډرامه مېنځ ته راغله چې د کډې په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

به روپی هم ملاوېږي .نو د پښتنو د حیا ، عزت او پښتو امتحان راغے... او لکه د نور کله پشان د جوارۍ دا داؤ... هم پښتنو اوبائیلو او د حضرت باچا خان هاغه خبره رښتیا شوه چې ,, پښتانهٔ هر څهٔ ته د ټینګې دي خو ,, پیسې ،، ته د ټینګې نهٔ دي ،، .ډېر درانهٔ ورکښې سپک شول .د رجسټریشن د ټول نظام په رڼا ورځ سپکاوے اوشو .خلقو د پیسو دپاره د پینځهٔ کسانو کورنۍ په شلو شلو حساب کړې .د وس خاوندانو د بې وسه ، یتیمانو او کونډو رنډو حقونه ښهٔ په نره په بډه کړه .او د هاغه خلقو په قربانۍ پورې په بق بق خندا اوشوه .څوک چې سرتور په د یو لوئے خدائے په اسره د کلي نه راوتي وو.

شیرولي چا چې... څو ورځې وړاندې د خپلو ګلدرو په بده ورځ اوښکې تویه ولې او هر څهٔ ته به ئې د ,, شک ،، په نظر کتل.او په خپل ویخ ضمیر به ئې فخر کولو.د پیسو لالچ په مخه واخستو .هغه په یوه داسې محکمه کښې افسر وو کومه چې د اولسي خدمت محکمه وه .د هغه کورنۍ ته د سرکار له خوا په لوئے ښار کښې د اوسېدو اساني ورکړې شوې وه .خو لالچ ... د هغه په سترګو پردې راوستې .هغه خپل ضمیر په خپلو لاسو قتل کړو او ځان ئې په هاغه کسانو کښې شمار کړو د چا چې نهٔ کور وو او نهٔ څوک د تپوس پوښتنې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېر ولي ... راشن ته هم تېنګ نۀ شو او پیسو ته هم. او چې کله ورته دا معلومه شوه چې د صحافیانو دپاره هم څۀ پیسې ټکې ملاوېږي نو که هر څو هغه صحافي نۀ وو خو بیا ئې هم هلته منډه کړه. او په جعلي کاغذونو ئې د خپل بې حسه ضمیر مخ نور هم تور کړو. هغه دا ټولې ,,مُرداري،، خوړې. خو کله ورته هم دا احساس نۀ کېدو چې زۀ څه کوم. که هر څو د هغۀ تعلق دمذهبي خلقو سره وو. خو اوس ترې مذهب هم هیر وو. پښتو هم هیروه وه او غیرت هم.

شیر ولي ته به چې چا د هغۀ د اصلي حېثیت احساس ورکړو نو هغه به تند ے او چونړلو او اوبه ئې وئیل. ,, مړه څوک ئې تپوس کوي ،، . او بیا د هغه نه هله ,, تپوس ،، اوشو چې کله هغه ددغه پردي حق سره خوشحاله کورته روان وو . چې ناګهانه ورته خبر راغے . چې ورکوټے ماشوم ئې په هوائي ګولۍ لګیدلے دے . د شیرولي د لاس نه د راشن سامان پریوتو . د هغه په وجود لړزان راغے . د هغه په ذهن کښې هاغه ,,حرامې روپۍ ،، په تیزۍ سره اوچورلیدې . کومې چې هغه په ډېر فخر په بډه کړې وې . هغه په لاره کښې زیر زبیخلے ولاړ وو . کله به ئې د حکومت له خوا هاغه اساني یادولې کومې چې ددۀ ته د نوکرۍ په بنیاد ورکړې شوې وې او کله به ئې هم د خپل حکومت سره خپلې دهوکې او فراډ ته خیال لاړو. هغه ته ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجرم مجرم ښکاریدو ـ هغه په درنو قدمونو کور ته روان شو ـ چې دروازې ته نژدې شو نو د زنانه ؤ ویرونه ئې واؤریدل ـ ,,وي کنه... ما خو دۀ ته وئیلي وو چې مۀ راؤړه... په ما پسې دا د حرامو خوراکونه... وي کنه د خوارانو، عاجزانو حق راته د ګل غوندې ځوئے واخستو ،،ـ شیرولي د خپلې ښځې دغه ساندې اوریدلې ـ د هغه په تور سکاڼ مخ دوه سپینې سپینې اوښکې راغلې ـ او په بریتونو کښې ئې ورکې شوې ـ هغه یو اسویلو اوکړو ـ چې پورته اسمان ته ئې اوکتل نو د هغه غوږونو ته یو اواز راغے ـ

,, الله تعالیٰ هر څۀ معاف کوي خو پردے حق نۀ معاف کوي ،، شیرولي اوبوږنیدو ـ د هغه احساس د هغه په بې حسه ضمیر چکونه لګول ـ او بیا ئې چې په خپل ماشوم مړ ځوئ سترګې اولګیدې نو په بق بق په ژړا شو ـ هغه ژړل او ښځې ئې ورته په سلګو کښې وئیل ژاړې څله ,, ورشه نور د هاغه یتیمانو خوراکونه او کونډو رنډو حقونه نور را اوتروړه چې ما درنه هم خدائے پاک واخلي پاڅه... ورشه نور حرام کور ته راؤړه ،، ـ په شیر ولي دا تهولې خبرې لکه د تندر ګذارونه لګیدل ـ هغه ملامته زوړند سردخپل ماشوم ځوئې په مرګ اوښکې تویه ولې او خلقو په سوالیه نظرونو یو بل ته کتل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نور چاپ کتابونه

۱	محنت کا پهل	د ماشومانو لپاره قیصه چې زما د سکول په ورځو شپو کښې په کال **۱۹۷۵**ء کښې چاپ شو۔
۲	ګیلې	د کالج په ورځو شپو کښې د لیونو احساساتو،، ورومبې شعري مجموعه، ، چې په کال **۱۹۷۸**ء کښې چاپ شوه۔
۳	وینې خوبونه	د یونیورستۍ په ورځو شپو کښې مرتب کړے شوې دویمه شعري مجموعه چې په کال **۱۹۸۱**ء کښې چاپ شوه۔
۴	ګل بانو ظفرخان	د بر سوات یوه اولسي قیصه چې په منظوم شکل کښې په کال**۱۹۸۲**ءکښې چاپ شوه۔
۵	صلو علیه واله	ورمبے نعتیه مجموعه چې په کال **۱۹۸۹**ء کښې چاپ شوه او په کال **۱۹۹۱**ء کښې ورته د پاکستان پخواني صدر خدائے بخښلي غلام اسحاق خان ایوارډ ورکړو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶	راځئ چې بيا اوخاندو	د پښتو د معياري لطيفو مجموعه چې دوه ځله چاپ او خوره شوه. په ورمبي ځل په كال ۱۹۹۲ء او په دويم ځل په ۲۰۰۲ء كښې چاپ شوه.
۷	ستا په نوم	د شاعرۍ دويمه مجموعه چې په كال ۱۹۹۳ء كښې چاپ او خوره شوه.
۸	ډالۍ	په دې كتاب كښې د عبدالحميد بابا او علي خان بابا هاغه منتخب غزلې شاملې دي كومې چې ديو بل سره فكري مناسبت لري.
۹	ديوان احمد دين طالب	د نوموړي شاعر دا ديوان د مكملې ديباچې او د لټون نه پس د نوي كلام سره چاپ شوے او خور شوے دے.
۱۰	اوښكې او لمبې	د كشمير د خونړو حالاتو په حقله د سليم گرديزي د كتاب ,, ميں نے كشمير جلتے ديكها ،، دا ترجمه د يوې ډېرې تفصيلي ديباچې سره په كال ۱۹۹۷ء كښې خوره شوه.
۱۱	مشكښې	د شاعرۍ دا دريمه مجموعه په كال ۲۰۰۲ء كښې خوره شوه چې وركښې د غزلو نه علاوه آزاد نظمونه او قطعې هم شاملې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲	لېوتتوب	د ازاد نظمونو، قطعاتو او غزلو دا مجموعه په کال ۲۰۰۵ء کښې بیا په کال ۲۰۰۶ء او بیا په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوې ده.
۱۳	جلوې	د جدید نعتونو دا مجموعه په کال ۲۰۰۶ء کښې چاپ شوه چې ورته د پاکستان پخواني وزیراعظم شوکت عزیز ایوارډ ورکړو. او دا هم ددې کتاب برکت وو چې زۀ د حکومت پاکستان له خوا په خصوصي توګه ,,عمرې،، ته اولېږلے شوم.
۱۴	لېونۍ سندرې	د منتخب فلمي او غېر فلمي هاغه سندرو مجموعه چې د ادب په چوکاټ کښې ځائے کړے شوي دي په دې کتاب کښې ګڼ نظمونه هم شامل دي. چې په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوے دے.
۱۵	ډاکټر کبیر ستورے ژونداومبارزه	د بره پښتونخوا د لوئے مبارز خدائے بخښلي ډاکټر کبیر ستوري د ژوند او ملي خدمت په حواله دا کتاب د ډېرو پوهانو، روشن فکرانو او لیکوالو احساسات لري. چې په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوے دے.
۱۶	ما هېرولے نۀ شي	په لنډو بحرونو کښې د غزلو دا مجموعه په کال ۲۰۰۸ء کښې چاپ شوې ده. چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

		اخره کښې دوه ,, لېونۍ سندرې ،، هم لرې.
۱۷	اے گنبد خضریٰ	په حرم شريف کښې د ليکلو نعتونو دا مجموعه چې د هر لفظ ليکلو ئې زما روح ته سکون او زړۀ ته اطمينان رابخښلے دے.
۱۸	ماته آئينه (دريم چاپ)	د افسانو دا مجموعه چې هره ,, الميه ،، ئې ستاسو د توجه پامته داره ده.

کتابونه مې ډېر اوليکل لائقه
لا د شـــعر په رموزو نۀ پوهېږم

لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library